

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

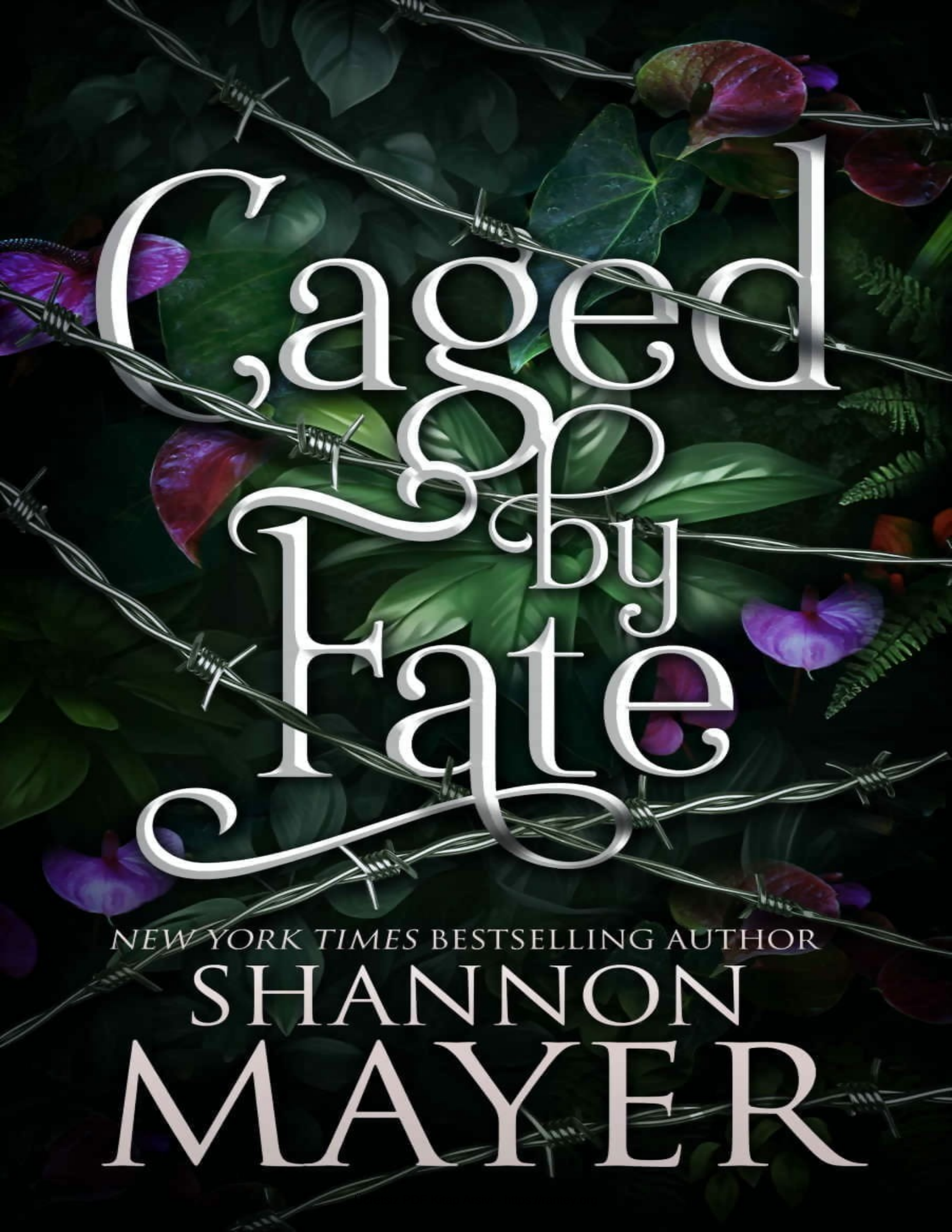
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Caged by Fate

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHANNON
MAYER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Telif Hakkı © Shannon Mayer 2024, Caged by Fate

Tüm hakları saklıdır

HiJinks Mürekkep Yayıncılık

www.shannonmayer.com

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de yukarıdaki yayıncıların önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi veya başka bir şekilde) iletilemez.

Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Mayer, Shannon

Kader Tarafından Kafeslenmiş, Alfa Bölgeleri, 4. Kitap

OceanofPDF.com

Hoş geldiniz

Alfa Bölgelerine hoş geldiniz.

Eğer bu ilk ziyaretinizse korkmayın, Caged by Fate bu dünyaya mükemmel giriş noktası.

Ancak Diana'nın hikayesine geçmeden önce Vampir Tahtı için verilen savaşla (Dom ve Sienna'nın hikayesi) başlamak isterseniz [BURADA](#) bulabilirsiniz

Kurtadam Kraliçeniz yardım çağrısı gönderdi. Onu bekletmeyin.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

Hiçbir Yayını Kaçırmayın!

1. [Diana](#)
2. [Diana](#)
3. [Kuzgun](#)
4. [Diana](#)
5. [Kuzgun](#)
6. [Diana](#)
7. [Kuzgun](#)
8. [Diana](#)
9. [Kuzgun](#)
10. [Diana](#)
11. [Kuzgun](#)
12. [Diana](#)
13. [Kuzgun](#)
14. [Diana](#)
15. [Kuzgun](#)
16. [Diana](#)
17. [Kuzgun](#)
18. [Diana](#)
19. [Kuzgun](#)
20. [Diana](#)
21. [Kuzgun](#)
22. [Diana](#)
23. [Kuzgun](#)
24. [Diana](#)
25. [Raven](#)

Benimle Bağlan

OceanofPDF.com

Bu karakterlerini oluşturmamda bana çok yardımcı olan Christine Bell'e teşekkür ederim. Fikirleri kcından çıkarıp bana yazdırma konusunda gerçek bir cankurtaransın. Sen olmasaydın yapamazdım!

OceanofPDF.com

Hiçbir Yayını Kaçırmayın!

HABER BÜLTENİME KATILIN

her zaman bültenlerimden haberdar

olmak için. (Kendi kişisel Oracle'ınıza sahip

olmak gibi.)

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

Diana

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALTMİŞ YIL ÖNCE.

T Orman renk ve kokuyla çiçek açıyordu, önümde koşuşturan küçük hayvanların sesi, saçlarımın arasında dolaşan geç bahar esintisinin hissi. Onu içime çektim, toprağın beni merkez almasına izin verdim.

Tek yapmak istediğim öfkelenmekti.

Ayaklarımı yavaşlattım ve gözlerimi kapattım, beni ele geçirmekle tehdit eden dürtülerle savaştım. Yine de içimdeki kan sıcaktı, vampir ve kurt adam birleşmişti ve bunca yıldan sonra kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum.

Aklım bugün babamla yaşadığım tartışmaya gitti ve bu da kalp atışlarımı yeniden hızlandırdı.

"Bir eş bulmalısın. Bizim yolumuz bu Diana." Lycan büyük ahşap masanın arkasındaki yerinden kıpırdamadı. Kahvaltısı önüne serilmişti ve konuşurken başını zar zor kaldırdı.

"Hayır, bilmiyorum," diye karşılık verdim. "İlgimi çeken hiçbir şey yok."

"Lochlin bile mi?"

. "O benim için bir kardeş. Bir kuzen. Sevgili değil."

Lycan başını yana eğdi. "Sürümüz sadece sen ve benden ibaret değil. Ben kralım Diana. Ve bir gün ben öldüğümde, sen kraliçe olarak hüküm süreceksin ve bir varise ihtiyacın olacak."

Her sözünde öfkem yükselse de bir kahkaha attım. "Belki ben de senin yaptığın gibi kendimi bir varis yaparım."

Yüzü . "Alay etme-"

"Ben değilim. Ben çocuklarınızın sonuncusuyum ama burada doğmadım. Neden ben-"

Yumruğu masaya çarptı, üzerindeki her tabak zıpladı ve altındaki bacaklar inledi. "Ne olduğun yüzünden. Kaç yıl geçerse geçsin bu asla unutulmayacak. Şu anda bile sana güvenmemem gerektiğine dair fısıltılar var."

Kalbim sanki buz gibi bir yumruğun göğsüme uzanıp beni tuttuğunu hissetti. "Peki sen bana güveniyor musun?"

"Tabii ki istiyorum!" diye bağırdı. "Kardeşlerinden herhangi biri hayatta kalsaydı bile, yine de seni varisim olarak ilan ederdim. Ve ben de seni

En iyi seçim olmasaydınız sizi varis olarak adlandıracaklardı! Ama sana asla güvenmeyecek olanlar var. Bazıları seni sadece bir zamanlar olduğun gibi görüyor."

İçimdeki kurt, özgür kalmak ve diğerlerinin üzerine salmak için savaştı.

Kısmen çünkü tamamen yanlış değillerdi. Ben bir kurt adamdım ama her zaman öyle değildim. Yarı insan, yarı vampir olarak doğmuştum, biyolojik olarak vampir kralının kızıydım, kanım sürümün gözünde lekeliydi. Gerçekte bir kurt adam olmak için en acımasız değişimleri geçirmiş, vücudumdaki vampir kanını yakmış olsam da... şimdi bile yeterli değildi.

"Sürüyü düşmanlarımıza karşı savundum ve buna vampirler de dâhil." Kurdumu kontrol altında tutmak için mücadele ederken sesim kalınlaştı. "Kralıma itaat ettim ve halkımıza hizmet etmek için elimden gelen her şeyi yaptım!"

Lycan homurdandı ve yemeğe geri döndü, ama onu tanıyordum. Bu konuşmanın bitmediğini biliyordum.

Çok geçmeden tekrar konuştu. Bu sefer sesinde midemi bulandıran bir kesinlik vardı.

"Bir eş bul, Diana. Bunu baban değil, kralın söylüyor. Bu bir zorunluluk. Onu sevip sevmemen umurumda değil. Senin için hiçbir şey ifade etmese ve sadece bir ödül olsa da umurumda değil. Ama yap. Yıl bitmeden."

Bir kovulma duyduğumda anladım.

Topuklarımın üzerinde dönerek iyi bir hızla ayrıldım ve kuzeyde bizi çevreleyen derin ormana doğru ilerledim.

Ve işte buradaydım, kendim için üzüliyordum. "Sevmediğim bir eş."

Gözlerimi açtım ve yürümeye devam ettim, kendimi mezarlıkta, ölülerimiz gömüldüğünde bizimle birlikte ağlayan kara söğütlerin ötesinde buldum. Kuzey deresini geçtim ve meleklerle aramızdaki sınırdaki durana kadar daha da derine indim. Doğadaki melekler sadece kendi zihinlerinde.

Beni buraya çeken neydi?

Eşim mi?

Kendime güldüm. "Romantik bir aptalsın."

Bir dalın çıtırtısı beni döndürdü ve çömeldim, elim kemerimdeki bıçağa gitti. Yer değiştirmek çok uzun sürerdi. Ama bir bıçak beni gayet iyi koruyabilirdi.

Sınırın ötesindeki hareket beni daha da sakinleştirdi ve kendimi neredeyse yere kadar indirdim.

Bir adam tökezleyerek bir kütüğe takıldı ve yere düşerek karnının üzerine yığıldı. Ayağa fırlaması gerekirdi ama kıpırdamadı. İçimi kesen bir sesle inledi. Her kimse, yaralı ve acı içinde olduğu belliydi.

Ona yardım etmeye cesaret edebilir miydim? Teknik olarak hala sınırın diğer tarafındaydı...

Kendimi geriye doğru iterek çömeldim ve onu gözden saklayan parlak, turuncu gelinciklerin üzerinden baktım.

Yüzü yukarı dönüktü, düşerken sırt üstü yuvarlanmıştı.

Ona öylece baktım, neden gözlerimi kaçıramadığımdan emin değildim. Saçları uzundu, koyu kahverengiydi ve yüzünün etrafında birkaç yerde örülmüş, uçlarına boncuklar yerleştirilmişti. Yüzü, hâlâ biraz bebek yüzlü olduğu gerçeğini gizleyen bir parça kırıksıkla kaplıydı -sanki yanaklarının pürüzsüz cildinden bunu kimse görememiş gibi.

Gömleği soyularak açılmıştı ve göğsünün üzerinde geniş yarıklar vardı.

İblis işareti. Buraya gelmek için en az iki sınırı geçmesi gerekiyordu.

"Siktir," diye fısıldadım. Sürünerek ilerledim. İblisler kendilerinden olanları böyle işaretlemezdi. Esirleri işaretlerlerdi. Sınırın kenarındaydım ki kanat sesleri kafamı kaldırmamı sağladı, etrafımızdaki hayvanlar sessizleşti.

Karar verme zamanı, Diana. Ona yardım mı edeceksin, yoksa onu terk mi edeceksin?

Ellerimi kollarının altına koymuştum ve fikrimi değiştirmeye fırsat bile bulamadan onu sınırın ötesine sürüklüyordum. Dizlerimi bükerek onu omuzlarıma aldım ve geldiğim yoldan geri koştum.

Arkamızdan gelen bir çığlık ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Neden bu insan için hayatımı riske atıyordum? Çünkü o bir insandı, kokusunu her yerinden alabiliyordum.

İkinci bir çığlık havayı yırttı ve başka seçeneğim yoktu. İnsanı yere bıraktım ve gelen iblisle yüzleşmek için döndüm. Yüce ve kudretli kuzenlerinin topraklarında koşan iblisler mi? Neler oluyordu?

"Sınırımızı geçerseniz savaş başlatırsınız!" İblis ağaçların arasına girip çıkarken ve karanlığın içinden geçerken bağırdım.

"Ah, ama sen benim bir şeyimi aldın, küçük kurt! O senin topraklarına ulaşamadı."

Dişlerimi göstererek sııttım. "Bulanın elinde kalır."

"O zaman ağlamaya hazırlan," diye güldü iblis ve bana doğru fırladı, kanatları ve vücudu, vücudunun -hayır, onun- etrafındaki gölgeler dağılırken ortaya çıktı. Bana beş köşeli bir yıldız fırlattı ve ben de onu kılıcımla havaya savurdum. Metalin metal üzerinde çıkardığı şangırtı havada dalgalandı.

Yavaşlamadı ve ben de onu kafa kafaya karşıladım, siyah kanatlarından birini tutabilmek için bir tarafa doğru eğildim. Parmaklarımı içeri sokarak deriyi kavradım ve sertçe çekerek onu rotasından ve insandan uzağa sürükledim.

"O benim!" diye haykırdı.

İçimdeki kurt uludu ve ben hırladım. "Hayır. O *benim*."

Uzuvlarımız ve pençelerimiz birbirine karışarak yere düştük. Sadece kendi hayatım için savaşmıyordum; onun hayatı için de savaşıyordum -onu koruma ihtiyacını anlamasam bile.

Parmakları boynumda geziniyor, bana tutunmak için çırpınıyordu. Bir gölgenin içinden geçti, vücudu dumana dönüştü, ancak arkamda katılaştı. Bir eli boynumda, diğeri başımdaydı.

Boynumun bir kalem gibi kırılmak üzere olduğunu biliyordum. Babam başka bir varis seçmek zorunda kalacaktı. Belki bir eş bulabilecek birini seçerdi. Hüzünlü düşüncelerime rağmen pişmanlık duymuyordum. Tekrar yapmam gerekse yine aynısını . Bu insanı kurtarmak benim kaderimmiş gibi geliyordu.

Arkamdaki iblis kaskatı kesildi ve hırıltılı bir çığlık yükseldi. Elleri boynumdan çözüldü ve seğirerek yere düştü.

Onun arkasında, elinde parlayan bir kılıç olan insan erkek duruyordu. Gözleri yavaşça benimkilere kaydı. Biri mavi, biri yeşil.

"Sen... misin?" Durduğu yerde sallanarak iyi olup olmadığını sordu. İblis'e baktım. "Sen benim hayatımı kurtardın."

"Önce sen benimkini kurtardın." Omuz silkti. "Önemli bir şey değildi."

Sadece bundan daha fazlasıydı, çok daha fazlasıydı. "Burada kal."

Hâlâ parlayan bıçağı tutan eliyle gösterişli bir selam verdi ve sonra dizlerinin üzerine çöktü.

"Kusura . Ben... kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Göğsünden hâlâ kan sızıyordu ama beni asıl endişelendiren saç çizgisinden yüzünün yan tarafına doğru akan derelerdi.

Kahretsin.

"İblisin cesedini taşımam gerek. Hemen döneceğim. Sakın kıpırdama."

Ona adını sormak, burada ne aradığını sormak, bir iblisi bu kadar kolay öldürebilecek bir kılıca nasıl sahip olduğunu sormak... her şeyi sormak istedim. Ama önce bu cesetten kurtulmalıydım. Topraklarımızda bulunursa savaş çıkar ve hepsi benim suçum olur. Bu hiç de iyi olmazdı.

Cesedi alıp nehre götürdüm. Sular meleklerin topraklarına ve oradan da iblis kuzenlerine akıyordu. Akıntı onu evine taşıyacak, benim ve insanın kokusunun bir kısmını temizleyecekti. Belki de mesafe ve sudaki zamanın birleşimi yeterli olacaktır. Bilmediğim bir kılıç tarafından öldürülmüş olması da yardımcı olabilir.

Umuyordum.

Gözden iyice uzaklaştıktan sonra, insanın diz çöktüğü yere doğru ilerledim. Onu hareketsiz buldum, çenesi göğsüne düşmüştü.

Bir an için kalbim tekler gibi oldu. Ben yokken ölmüş müydü? Aceleyle bulunduğu yere gittim ve yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Hey! . Lütfen !"

İrkildi ve bıçak o kadar hızlı geldi ki hareket edecek zamanım olmadı. Sadece birkaç dakika içinde ikinci kez öleceğimden emindim.

Bıçağı boğazıma dayamıştı, çeliği parlak mavimsi beyaz bir renkte parlıyordu. Ama vahşi gözleri odaklanmaya çalışırken beni kesmedi. "Kimsin sen?"

"Diana," dedim, boğazım bıçağa karşı hareket ediyordu. "Ve az önce hayatını kurtardım, hatırladın mı?"

Çenesi ve boğazı çalıştı ve gözleri dalgalanarak kapandı. Bıçağı elinden çekip aldım ve öne doğru yığılıp başı omzuma düşerken kemerime soktum. "Maverick. Benim adım Maverick."

"Maverick, görünüşe göre başını biraz belaya sokmuşsun." "Adının Diana olduğunu söylediğini sanıyordum," diye mırıldandı.

Ayağa kalkıp ona yardım ederken içimden bir kahkaha yükseldi.

Bölgeyi çevreleyen eski ve nadiren kullanılan avcı kulübelerinden birine vardığımızda ay gökyüzünde yükseliyordu. Yataktaki örümcek ağlarını fırçalamış ve yola çıkmadan önce onu kaba bir battaniyeye sarmıştım.

kaleye doğru. Kanallardan aşağıya gönderilen çamaşırları karıştırıp muhafızlardan Hamish'in kokusunu taşıyan bir pantolon ve bir gömlek bulmam uzun sürmedi. Umarım, uzak konum ve Hamish'in kıyafetlerinin kokusunu maskeleyen, herhangi birinin onu bulmasını engellemek için yeterli olur.

Küçük bir parçam onu neden sakladığımı merak ediyordu ama ben zaten biliyordum. O... farklıydı. Ve kısa bir süreliğine de olsa onu kendime saklamak istiyordum.

Delilik. Bu tamamen delilikti. Ya da babamın kahvaltıda benimle bir eş bulma konusunda yaptığı konuşmanın etkisiydi. Kesinlikle bu pasaklı, iblis avcısı insanda bulmamıştım.

Döndüğümde, göğsündeki yaralara dikkat etmek için elimden geleni yaparak yıkanmasına ve yeni kıyafetlerini giymesine yardım ettim. Kıyafetlerini şömineye atıp yakarak bir kül yığını haline getirene kadar ona hiçbir soru sormadım. Dişi iblisin öldüğüne dair hiçbir kanıt olamazdı.

"Ne oldu sana böyle?" Yatağın kenarına oturdum, yaralarıyla ilgileniyordum. Göğsündeki ve sırtındaki yaralar derindi ama dikiş atılmasını gerektirecek kadar derin değildi. Ve kafasına aldığı darbe kanamayı durdurmuş olsa da güzelce topaklanmıştı. Onu dikkatle izlemem gerekiyordu. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmişti.

"İblislerin tutsağıydım. Onların başka bir mahkumdan ele geçirdikleri bir kılıç hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum. Onları öldürebilecek bir kılıç. Bir hafta önce, onlar uyurken, bağlarımdan kurtulmayı ve kampımızı aramayı başardım. Onu o zaman buldum. Onu kaptım ve dedikleri gibi tepelere doğru . Neredeyse başarıyordum da..." Alkolü göğsüne sildiğimde yüzünü buruşturdu. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Omuz silktim ve başımı salladım. "Ben de kendime aynı soruyu soruyordum, Maverick."

"Sen insan mısın?"

Gözlerimi kaldırdım. "Sence ben insan olarak yetişkin bir Düşmüş dişiyle - bir iblisle- başa çıkabilir miydim?" Şaşırdığımdan çok alınmamıştım. Bölgede yeni olmalıydı. Düşmüşlerden biriyle savaşmanın ne kadar tehlikeli olduğunu anlamamasına imkân yoktu. İkimizin de hayatta kalmış olması, hala bunu nasıl başardığımızı merak etmeme neden olan bir şeydi. Çalınan büyü silahlı kesinlikle yardımcı olmuştu.

"Bıçak nerede?" Aniden doğruldu ve ben de onu nazikçe geri ittim.

"Onu sakladım. Eğer iblisler gelip sorular sorarsa, kanıt olmadığından emin olmalıyız."

Kaşlarını çattı. "Neden buraya gelsinler ki?"

"Eğer onun Kurtadam Bölgesinde öldüğünü anarlarsa, o zaman geleceklerdir. Çok ama çok uzun zamandır bizimle savaşmak için bir neden arıyorlardı." Arkama yaslandım ve bezi bir kâsenin içine bıraktım. "Şimdilik yapabileceğimin en iyisi bu. Dinlenmeye ve iyileşmeye ihtiyacın var."

"Sonra ne olacak?" Gözleri benimkileri aradı ve aldığı yaralara rağmen geleceğiyle ilgili seçimler üzerinde çalıştığını görebiliyordum. O güzel yüzün ardında hızlı ve çevik bir zihin yatıyordu.

"O zaman senin neyden yapıldığını görürüz." Gülümsemem aptalcaydı ve aniydi... ve aptalcaydı. Onunla ilgili bir şey beni kendine çekti. O farklıydı. Ben de farklıydım. Ve bu yüzden onunla aramda bir bağ hissettim. Her ne sebeple olursa olsun, ona güvenebileceğimi hissettim. Bu yüzden gardımı indirdim. Ormandaki küçük kulübemizde saatlerce konuştuk ve kalbimin onun ellerine kaydığını hissettim. Hayatımda hiç kimseyle paylaşmadığım kadar kendimi onunla paylaştığımı hissettim.

İki hafta geçti ve hayatımın en şaşırtıcı iki haftasıydı. Babam, bir eş bulmam için bana daha fazla zaman tanımak amacıyla bazı görevlerimi hafifletti ve ben de hepsini Maverick için kullandım. Şaşırtıcı bir şekilde, iblislerden hiçbir şey gelmedi. Şimdiye kadar gelmemişlerse, gelmeyeceklerini biliyordum ve endişelerim azaldı.

"Mutlu görünüyorsun Diana," diye seslendi Lycan on beşinci günün sabahında yemek masasının üzerinden bana.

Gülümsedim. "Çünkü mutluyum." Bir

kaşını kaldırdı. "Ve?"

"Ve ne?"

"Bana , değil mi? İyi o zaman. Kim o ve onunla ne zaman tanışacağım?"

Panik göğsüme yerleşti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Belli ki artık gözünü bir eşe dikmişsin. Eve neredeyse hiç gelmedin ve neredeyse havada yürüyorsun. Müstakbel damadımla ne zaman tanışacağım?"

Kalp atışlarım biraz yavaşladı ve zayıf bir gülümsemeyi başardım.

"Söz veriyorum, iş o noktaya gelirse, ilk öğrenen sen olacaksın."

Bunun olması gerekecekti, hem de er ya da geç. Ama bu bir mücadele olacaktı, biliyordum. Ve henüz paylaşmaya hazır değildim. Sadece Maverick'i bir süre daha kendime saklamak istiyordum.

Kısa bir süre sonra pansiyona döndüğümde, biraz temiz hava almak için pencereyi açtım. "Yarın etrafı gezecek kadar iyi hissediyor musun? Ticaret gemileri burada olacak ve limanda yürüyebiliriz. Belki yakında seni babamla tanıştırmaya bile götürebiliriz. Nasıl tanıştığımıza dair bir hikaye bulmamız gerekecek. Sınır ihlali ve cinayet içermeyen bir hikaye..."

Maverick yatak başlığına yaslandı, gömleği açıp yaralarının çoğunun kabuk bağladığını, hatta bazılarının çoktan iyileştiğini gösterdi. "Sence kurtlar benim için hazır mı?"

Hafifçe güldüm ve başımı salladım. "Asla. Ama babam şüpheleniyor. Bir şeyler sakladığımı biliyor."

Ya da birini.

Yatağın yanındaki sandalyeye doğru ilerledim. Çok fazla dokunmamaya dikkat etmiştik. İçindeki gerginliği hissedebiliyor, ondan yayılan arzusun kokusunu alabiliyordum. Beni istiyordu. Ama asla çok fazla yaklaşmadı. Bakmadığımı düşündüğü zamanlarda beni izlemesine rağmen benden faydalanmaya çalışmadı.

"Sana bir şey getirdim," dedim sırtarak elimi cebime atarken. Kulübeye geri dönerken bulduğum dört yapraklı yoncayı çıkardığımda gözleri büyüdü. "Sizin dünyanızda şanslı olduklarını duymuştum."

"Daha önce hiç bulmamıştım," dedi, kabul ederken gözleri parlıyordu. "Gerçi son zamanlarda o kadar şanslıyım ki neredeyse bulmuşum gibi geliyor. Ben de sana bir hediye vermek istiyordum."

Komodine uzanırken ne olabileceğini merak ederek başımı eğdim. Geldiğinde pek bir şey almamıştı ve tüm zamanını kulübede geçirmişti, o halde bana verecek neyi olabilirdi ki?

"Bu bir halhal," dedi eliyle bacağını göstererek. Yeşil ipe her türden deniz kabuğu dizilmişti, bolca koyu morlar ve kemikli beyazlar vardı.

"Çok güzel," dedim yakından bakarak. "Bütün bu deniz kabuklarını nereden buldun?"

"Al, dene," dedi, sorumu duymazdan gelerek bana yumuşak bir şekilde gülümsedi.

İçgüdüsel olarak bacağını kaldırdım ve elleriyle hafifçe kavrayıp güzel halhalı yerine bağlarken bileğim karıncalandı. "Teşekkür ," dedim.

dedi. "Renkler çok güzel."

Elleri bir an bacağını okşayarak oyalandı, sonra bırakıp etrafımızdaki odayı işaret etti. "Çok sevdiğin için bir sürü mor bulmaya çalıştım."

bir an durdu. "Bulmak mı?

Buradan mı?"

Gözlerini kaçırdı. "Senin için bir şey yapmak istedim, bunca zamandır benimle ilgilendiğin için bir tür jest. Bu hafta başında sen kaledeyken birkaç kez gizlice sahile indim."

Gözlerimi devirmiştim ama onu azarlarken bile içimdeki sıcaklık daha da artmıştı. Ateşli, cesur ve düşünceli. "Bu pervasızcaydı Mav. Ölebilirdin."

"Beni kurtarmak için o iblisin üzerine balıklama atlanan pervasızlık değil miydi? İkimizde de biraz pervasızlık var. Ayrıca, iyi olduğum bir şey varsa o da kurnaz olmaktır," dedi ve endişemi geçiştirdi. "Önemli olan tek şey senin hoşuna gitmesi."

"Bayıldım," dedim, sıcaklık vücudumda dalgalar halinde yayılıyordu. Uzun bir süre durakladım, sadece halhalıma baktım ve anın tadını çıkardım. Daha birkaç hafta önce bir eş istemediğimden o kadar emindim ki, şimdi buradaydım, başım dönüyordu ve aşık olmaya başlamıştım.

Parmaklarımı elinin arkasında gezdirdim. "Mav. Eğer... bir yolu olsaydı... burada kalır mıydın? Benimle?"

Elini çevirdi ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Bir yol mu? Ne demek istiyorsun?"

Tutsak olmak istemediğinden uzun uzun bahsetmiştik ve onun gerildiğini hissettim. Ona biraz daha sıkı sarıldım.

"Benim gibi olmanın bir yolu. Bir kurtadam. Gerçekte burada kalmanın bir yolu, bu dünyanın bir parçası."

Eli benimkini sıkıca kavradı. "Anakaraya gittiğinizde bana türünüzün gerçek doğasını gizlemenin bir yolu olduğunu söylemişsiniz. Belki benimle geri dönebilirsin diye düşünmüştüm-"

Midem bulandı. Sürümü bırakmak mı? Ailemi mi?

"Hayır. Kızıl taşlar babamın odasında saklanıyor. Bize bir tane vermesinin imkânı yok. Ve verse bile, halkım için burada kalmam gerekiyor." Başımı salladım. "Ama yapabilirsin..." Orman tanrıları, bu çok zordu. Savunmasız olmak... Ona burada benimle kalmasını ne kadar çok istediğimi söylemek. "Eğer seni güvende tutmanın bir yolunu bulabilirsem, kalır mısın?"

Eli yanağıma doğru kayd, ağızı benimkini buldu. Geçici ve dikkatli. Tatlı. Nazik. Çok nazikti. "Benim için onurdur."

Bu onun için bir onur olurdu.

Ama bana söylediğı pek çok şey gibi bu da yalandı. Bunun yerine bana ihanet etmiş, kalbimi kırmış ve beni yalnız bırakmıştı.

Günümüz

Kapının çalınması beni içimi yakan anılardan kopardı. Elimde iki eşya tutarak pencereimin önünde durdum.

"Girin."

"Majesteleri, toplantı beş dakika içinde başlayacak. Hazır mısınız?"

"Evet, birkaç dakika içinde orada olacağım. Sadece düşüncelerimi toparlıyorum."

Sol elimdeki parça iki kızıl taştan ikincisiydi. Diğer, beni öptüğü gece Maverick tarafından çalınmış ve daha sonra gemilerimizden birinde saklanarak anakaraya kaçmıştı.

Sağ elimde Maverick'in beni kurtarmak için kullandığı hançerin kabzası duruyordu. Hâlâ mavimsi beyaz parlayan bir bıçak.

Odanın penceresinden dışarı bakarken onları dengeledim. Gökyüzü öğle güneşiyle ıslıl ıslıl olmalıydı ama onun yerine gece kadar siyahtı. Pencere açıldı, camlar takırdarak duvara çarptı ve fırtına odama girdi, eşyaları etrafa savurdu ve hizmetçimi korkutarak kapıdan dışarı çıkardı. Rüzgâr kan peşindeki bir sürtük gibi uluyordu. Hançeri ve taşı kavrarken dişlerimi sıktım, fırtına da ruh halime uyuyordu.

Sonunda onu aklımdan çıkarmayı başarmıştım ama bu onlarca yılını almıştı. Ve şimdi, işte buradaydık, bir kez daha tam daire. Eğer dünyayı kurtarmak gibi bir umudumuz varsa, önce güvenimi kıran, sonra da kalbimin üzerinde tepinen adamla yüzleşmem gerekecekti. Ama bu kez çok daha yaşlı ve çok daha akıllıydım.

Maverick, onunla işim bittiğinde o iblisin onu ele geçirmesine izin pişman olacaktı.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

Diana

G *Bana güç ver baba, son bir kez, kederime rağmen bunu başarmam için...*
Derin bir nefes alıp ve yüzleri incelemek için durakladım.

Savaş odamdaki masanın etrafında.

Öldürülmesinin üzerinden beş hafta gibi kısa bir süre geçmişti ve kederim bir nebze olsun hafiflememişti. Daha önce de sevdiklerimi, kardeşlerimi ve arkadaşlarımı kaybettiğimde bunu hissetmiştim ama hiç böyle olmamıştı. Kurtlar yüzyıllar boyunca yaşardı ve ben de en verimli çağımdaydım ama babamı kaybettiğimden beri sanki hayatım içimden çekilip alınmıştı. Kalbim daha ağır atıyor, adımlarım daha yavaş, koyu yeşil gözlerimin rengi bile süzölmüş, buz mavisi ve soğuk kalmıştı. O notu okuyana kadar içimde tam da böyle hissediyordum.

Şimdi amaç ve öfkeyle alev alev yanıyordum ve bunun için minnettardım. En azından hâlâ bir şeyler hissedebiliyordum.

Lochlin, babamın eskiden oturduğu yanımdaki sandalyede oturuyordu. Sürü arkadaşım, uzun zamandır sırdaşım ve dostum. Şimdi ise sağ kolum ve danışmanım. Yüzünü bir kaşından ağzının köşesine kadar ikiye bölen yara izine rağmen genellikle gülümseyen kumral saçlı, ayı gibi adam bugün soğukkanlıydı. Planlarımdan hoşlanmayacağından hiç şüphem yoktu ama bu sorun değildi. On yıllar boyunca pek çok kez karşı karşıya gelmiştik ve öğütlerini takdir etsem de ben Kraliçe'ydim.

Benim yapardık.

Yanında üç kardeşimin en küçüğü olan Will oturuyordu. En büyüğümüz olan Alçak Edmund'u yenip öldürdüğümüze göre, Will artık Kral'dı ve bu unvanı hak ediyordu. İyi bir adamdı. Adil adamdı... Kan emici olmasına rağmen. Yepyeni karısı Bethany sağında oturmuş, Will'in elini tutuyordu.

Sessiz bir destek gösterisi. Bu iyiydi. Buna ihtiyacı olacaktı. Bölgelerindeki çoğunluğun desteğini almış olmasına rağmen, türünün içinde, artık bir vampir olsa bile, doğuştan bir insanla evlenmesini asla kabul etmeyecek bir grup vardı...

Başımı çevirdim ve diğer kardeşim Dominic ile bakışlarımı kilitledim. Karanlık, tehlikeli ve Vampir Ordusu'nun Generali. Edmund'u alt etme görevimizin başarısı için çok önemliydi. Ama en az onun kadar önemli olan, karısı ve sevgilisi Sienna'ydı. Buna hâlâ hayret ediyorum. Daha önce gördüğüm her şeyin ötesinde güçlere sahip bir insan -ya da biz öyle sanıyorduk. İyileştirici büyüsünün hikâyeleri tüm Topraklar'a yayılmıştı. Ve artık kanlı Avcılara kendi özel midillileriymiş gibi binebildiği için neredeyse tanrısal bir statüye ulaşmıştı. Yine de alçakgönüllü ve nazik... bazen de inatçı ve gözü pekti.

Açıkçası onu sevmemin bir nedeni de buydu.

Yanlarında Southwind'li Nicholas oturuyordu. Diplomat ailede yetişmiş, henüz şahsen tanık olmadığım ilginç yeteneklere sahip bir vampir aristokrat. Ve Raven, varlığını hâlâ sorguladığım bir başka vampir. Fazlasıyla yakışıklıydı ve tüylerimi diken diken eden bir çekiciliği vardı. Eğer beni kızdırmak onu bu kadar memnun etmeseydi, çoktan bu toplantıya neden geldiğini öğrenmek isterdim.

Sonunda bakışlarımı tam karşımdaki kadına, Evangeline'e çevirdim. Benim kurtarıcım. Çocukken beni Edmund'dan koruyan ve Kurtadam Bölgesi'ne götüren kadın. Krala meydan okumuş ve benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını riske atmıştı. Altın gibi bir kalbi ve çelik gibi bir omurgası olan bir Düşes.

Gerçi şimdi bunu bilemezsiniz. Eski halinin bir kabuğu gibi görünüyordu. Her zaman kararlılık ve zekâyla parlayan gümüş gözleri şimdi maun masanın üzerindeki karmaşık desene bakarken kısılmıştı. Lycan'ı kaybetmek hepimiz için zor olmuştu. Sanki aramıza canlı bir el bombası atılmış ve hepimizi parçalamıştı. Sürü hâlâ sersemlemiş durumdaydı, uzaklardan gelen dostlar ve klan üyeleri haftalardır yas tutuyordu. Peki ya ben? Her ne kadar rol yapmaya çalışsam da... bir Kraliçe'de olması gereken gücü ve metaneti göstersem de, bazı günler bir ayağımı diğerinin önüne koyup günü atlatmak bile zor oluyordu.

Yine de Evangeline daha fazla acı çekiyordu. Kamarasından zar zor çıkmıştı ve o kadar derin bir sis içinde görünüyordu ki, gerçeklikle bağını koparıp koparmadığını merak etmeye başlamıştım. Ya da belki de sadece geçmişin anılarında kaybolmuştu.

Son zamanlarda ben de aynı şeyi yaparak epey zaman geçirmiştım, bu yüzden onu yargılamakta zorlanıyordum. Yine de onu bu şekilde bırakmak zorunda olmaktan nefret ediyordum. Özellikle de ne zaman döneceğimi ya da dönüp dönmeyeceğimi bilmeden.

Pencereden dışarı son bir kez baktım ve dudaklarımı büzdüm. Artık benim ya da bu gezegendeki herhangi bir canlının ne yaptığının bir önemi yoktu. Son yaklaşımtı. Peçe on beş yıl önce düştüğünden beri, aşağı doğru bir kayış içindeydik.

Başlarda yavaştı. O kadar yavaştı ki fark etmedik bile. Ama sonra kışlar daha da soğudu. Uzadı. Yazlar bunaltıcı. Rüzgarlar ve gelgitler öngörülemez oldu. Ve son zamanlarda, özellikle de son birkaç haftadır, hava rayından çıktı. Güneş parlarken bile fırtınalar vardı. Kar ve sulu kar, dolu ve gök gürültüsüyle karıştı. Eğer böyle bir şeye denizde yakalansaydık, hepimiz okyanusun dibini boylardık. Kurtların insanlardan daha güçlü ve dayanıklı olduğu kesindi ama Doğa Ana büyük bir eşitleyiciydi.

Büyük resimdeki sorunları bir kenara iterek, gerçekten çözme şansım olanlara odaklandım.

"Sanırım herkes bu kadar," dedim, ayağa kalkarken dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak. "Hadi başlayalım. Eminim hepiniz nasıl olduğunu görmüşsünüzdür."

Kapı uçarak açıldı ve taş duvara öyle bir çarptı ki içgüdüsel olarak elimi kılıcımın kabzasına koydum.

"Kusura bakmayın, geciktim!" diye homurdandı topallayarak odaya giren ufak tefek, şekilsiz kadın. Önünde dengede tuttuğu devasa yemek tabağı nedeniyle yüzü görünmüyordu ama görmeme gerek yoktu.

"Myrr?" Hemen sinirlenerek sordum. "Burada ne yapıyorsun?" Kapıya en yakın yan sandalyeye çöktü ve bana çoğunlukla-

dişsiz bir sırıtış. "Ben Kahin'im, değil mi? Tüm gelişmelerden haberdar gerekiyor, değil mi? Yemin ederim, bölmeyeceğim. Siz entrikalarınızı ve planlarınızı yaparken ben de burada oturup kahvaltımı edeceğim, tamam mı?"

İçimi çektim. Ona, Kahin olarak teknik açıdan zaten "olan bitenden" haberdar olması gerekmediğini hatırlatmak istedim. Ama bunu ona söyleyecek değildim.

Birinin geleceği gerçekten görebileceği fikrine -kısmen- yeni yeni ısınmaya başlayan inançsız Dominic'in böyle bir düşüncesi yoktu.

Rezervasyonlar.

"Senin her şeyi bilen biri olman gerekmiyor mu?" diye sordu. "Her şeyi gören?" "Hepsi değil, hayır." Myrr bütün bir geyik eti gibi görünen şeyi kaldırdı.

boğumlu elleriyle tuttu ve süt rengi tek gözüyle ona baktı. "Ama biliyordum ki

Siz burada bensiz toplanıyordunuz, sanırım ben de *bazı* şeyler biliyorum, değil mi koca oğlan?"

Sienna, karşılık vermeye hazır görünen Dom'un koluna bir el koydu ve Dom iç çekerek sandalyesine yaslandı.

"Peki, nasıl öyle yap. Zaten yapacaksın," diye mırıldandı.

Bu Myrr'ın yardımcı olmadığından değildi... tam olarak. Sadece nasıl yardımcı olduğunu görmek biraz zaman alıyordu - bazı durumlarda çok zaman alıyordu. Babamın ölümü halinde bana bıraktığı notu bulduğumdan beri, onunla kahvaltıda konuşmak için buluştum - onun isteği üzerine - biraz rehberlik almak için yarım düzine kez. Elde ettiğim tek şey, bir saat boyunca çiğnemesini dinledikten sonra sinirden dişlerimi gıcırdatmaktan kaynaklanan bir baş ağrısıydı. Şimdi, yolculuğum yaklaşırken, yardım etmesi kadar zarar vermesi de muhtemeldi. İmgelemlerinin çoğu şifreli ve düzensizdi, açıklık getirmekten çok suyu bulandırılıyordu. Diğerleri o kadar uğursuz ve yaklaşan kıyametle doluydu ki, rotada kalmayı ve morali yüksek tutmayı zorlaştırıyordu. Dünyanın yükü omuzlarımdaysa, moralin en yüksek seviyede ve suyun kristal berraklığında olmasına ihtiyacım vardı.

Kehanetlerin ve onların getirebileceği şüphelerin zamanı geçmişti.

Şimdi harekete geçme zamanıydı.

Ona döndüm ve sert bir uyarıyla kaşlarımı kaldırdım. "Sadece gözlemliyorsun, değil mi?"

Ekleyeceğiniz bir şey varsa daha sonra görüşebiliriz." Ya da görüşmeyiz.

Kahin, anahtarı atmadan önce dudakların kilitlenmesini taklit etmek için geyik etini yere bıraktı.

Başımı eğdim ve masadaki diğerlerine döndüm.

"Sizi buraya çağırmamın nedeni..." Southwind'den Raven ve Nicholas'a baktım ve içimi çektim, "Ya da kardeşlerim size güveniyor. Hepinizin bildiği gibi, Sienna'nın hem kendisine hem de tüm Bölgeye zarar vermek için perde arkasında çalışan bir düşmanı var. Bu düşman hatırı sayılır bir güce sahip ve bu gücü Peçe'nin yeniden inşasını engellemek için kullanıyor ki bu süreç görünüşe göre Sienna ve diğer dört anahtarı da içeriyor." Sienna'ya döndüm. "Araya girip bu varlıkla ilgili deneyimlerini paylaşmak ister misin?"

Sienna nefesini içine çekti ve konuşurken yüz ifadesi karardı. "Bir süredir beni sahte kehanetler ve rüyalarla besliyordu. Kurt adam Elka'nın ele geçirilmesinden ve ardından bana saldırmasından sorumlu olan kişi de oydu. Bir şekilde rüyalarımın girme yeteneğine sahip ve

Hatta içlerinden yaralanmalarına bile neden olabilir. Sarsıcı çünkü bir sonraki adımda ne yapacağını bilmiyorsunuz. Hatta bir noktada Will'in kan kurdu aracılığıyla benimle konuştu. Güçleri tüyler ürpertici derecede güçlü ve bu noktada büyük ölçüde bilinemez."

Başımı salladım. "Bu yüzden garip rüyalara ya da bu tür diğer davetsiz misafirlere karşı dikkatli olun. Ne kadar çekici görünürlerse görünsünler, yanlış direktifler veren seslere dikkat edin. Elka'nın kardeşi Jordan'ın kaybindan dolayı yaşadığı karanlık duygusal durum nedeniyle hedef alındığını düşünüyoruz. Varlığın Elka'yı en çok güçlü duygulara sahip olduğu ya da zayıf düştüğü zamanlarda harekete geçirebileceğine inanıyoruz."

"Geriye dönüp baktığımda, ikinci komutanım Scarlett'in de onun tarafından ele geçirildiğinden oldukça eminim," diye araya girdi Dom ve Sienna onun yanında başını salladı. "Belki de oldukça uzun bir süre. Elka'nın aksine, Scarlett ele geçirilmiş bir kadın gibi görünmüyordu. Sanki bu varlık onun kıskançlıkları ve güvensizlikleri üzerine dua etmiş ve uzun bir süre boyunca onu yıpratmış gibiydi. Güçlerinin doğası göz önüne alındığında, bizi takip etmenin bir yolunu bulmuş olması da çok muhtemel. Birinin zihnini işgal etmek için doğrudan orada bulunmasına gerek olmadığı açık."

Devam ederken Myrr'a döndüm, "Ama haberler o kadar da kötü değil. Dışarıda bize yardım etmeye çalışan başka bir güç var gibi görünüyor. Düşman ona Elhimna diyor. Birkaç kez Myrr aracılığıyla konuştu ve düşmanımızı ve hilelerini tanıyor gibi görünüyor. Bize kalan anahtarları toplamamızı ve ne pahasına olursa olsun onları güvende tutmamızı tavsiye etti."

Myrr başını salladı ve bir an için geyik etini bırakarak ekledi, "Sözlerinde doğru olan bir şeyler var. Kahin olarak ismimi onun sözlerinin güvenilirliğine yatırırdım."

"Tarih kitaplarında onun adına ya da karşı karşıya olduğumuz varlık gibi güçlere sahip karanlık bir güce dair herhangi bir kayıt olup olmadığını araştıran akademisyenlerimiz var, ancak hiçbir şey bulamadık. Şimdilik, gardınızı her zaman yüksek tutun. İşin bundan sonraki kısmı söz konusu olduğunda bu çok önemli olacak." Önümdeki kâğıt yığınının uzandım ve onları Loch'a uzattım. "Birini alıp diğerlerini aşağıya uzatabilir misin?"

Bir tanesini kendime saklamama gerek yoktu.

"Bu notu babamın ölümünden kısa bir süre sonra buldum. Bununla nasıl başa çıkacağıma karar vermek için bir haftadan fazla zaman harcadım ve artık yolum belli olduğu için bunu sizlerle paylaşmak istedim."

Boğazımı temizledim ve ezberimden okumaya başladım.

"Eğer bunu bulduysan Diana, ben artık yokum demektir. Muhtemelen savaşta yavrulara ayak uyduramayacak kadar yaşlı ve yavaşım. Hayat böyledir. Yapman gereken şey

En çok bildiğim şey ise senin benim en büyük neşem olduğun. Sen olmasaydın hayatımın ne kadar boş olacağını hayal bile edemiyorum ve Evangeline'imın bana verdiği tek şey bu olsaydı, yeterli olurdu. Seninle ve başardığın her şeyle gurur duyuyorum. Şimdiden benim olduğumdan daha iyi bir lidere sin. Bu kadar yeter. Şimdi, zor kısıma gelelim. Sana daha fazla yük olmaktan nefret ediyorum, kızım, ama korkarım ki elimden bir şey gelmez. Bozulmuş olanı düzeltmemize yardımcı olabilecek bir şey arıyordum. Kahin'in bana gizlice söylediği bir şey hepimizi kurtarabilir. Yıllar önce, ben hâlâ kralken ve siz daha çok güvenirken, kalemize bir adam geldi. Büyüleyici, gümüş dilli ve yakışıklı. O adam almaya hakkı olmayan bir mücevherle bölgemizi terk etti. O mücevherin hâlâ onda olduğuna inanıyorum ve onu geri almamız gerek kızım. Ancak o zaman diğer anahtarları bulabiliriz... Ancak o zaman Peçe'yi geri getirebiliriz."

Odanın geri kalanı, Düşes'in artık yavaşlayan nefes alışları dışında sessizdi.

Sandalyesini geriye itip ayağa kalkarken dul eşinin örtüsünün ince, siyah danteli arasından bakışlarını karşıladı.

"Üzgünüm Diana, ama burada olamam. Umarım beni affedersin."

Boğazındaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Elbette."

Kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı. Varlığını talep etmenin bir kumar olduğunu biliyordum ama kendisini dışlanmış hissetmesini istemiyordum.

Burada olmaması muhtemelen en iyisiydi. Duyguların yükseleceği kesindi ve şimdi her zamankinden daha fazla kalbimizle değil aklımızla düşünmeye ihtiyacımız vardı.

Devam ederken masanın etrafına bir göz attım. "Bu adamın kim olduğunu biliyorum. Babamın bahsettiği mücevheri biliyorum. Aslında, onun bu kadar kolay alınmasının sebebi benim. Ama bu başka bir günün hikâyesi. Önemli olan onun eşine sahip olmam, yani tam olarak ne biliyorum. Ve muhteşem teknoloji ekibimiz sayesinde, onun insan aleminde olduğunu biliyorum. Şimdi ihtiyacım olan şey, gelip onu bulmama yardım edecek birkaç gönüllü."

Sienna'nın kolu anında havaya kalktı. "Ben de ."

Dom onun elini tuttu ve aşağı çekti. "*Ben de varım.*"

Bethany Sienna'ya bir bakış attı. "O varsa, ben de varım."

Will başıyla onayladı. "Varım."

"Ben de," dedi Loch.

Gözlerimi kıstım ve bir iç çektim. *Tanrılar bana güç versin.*

"Her ne kadar sadakatinizi ve tutkunuzu takdir etsem de çocuklar, bunların hiçbiri olmayacak. Loch, benim yerime burada sana ihtiyacım var. William ve Bethany de Vampir Bölgesi'nin yepyeni Kral ve Kraliçesi. Halklarının endişelerini gidermek ve son Edmund sadıklarının da kökünün kazındığından emin olmak için burada olmaları gerekiyor. Dominic, Will'den ayrılamaz. Onun güvenliğini sağlamak onun gerçek görevi. Ve tabii ki *elimizdeki* tek anahtar olan Sienna'nın da her ne pahasına olursa olsun korunması gerekiyor."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Hepinizi buraya getirdim çünkü bazı tavsiyelere ihtiyacım var. Dominic," dedim ona dönerek. "Adamlarınızdan birinin benimle gelip koruma sağlaması gerekiyor. İşler ters giderse kendi başının çaresine bakabilecek güçlü ama aynı zamanda akıllı ve iyi bağlantıları olan, insan dünyası hakkında derin bilgiye sahip, varlığı sorgulanmayacak biri. Eğer avımızı bulmak zor olursa bazı iyilikler isteyebilecek biri."

Raven boğazını temizledi ve sandalyesine çöktü, Dominic'e ağır göz kapaklarının ardından bakarken sessizdi.

"Bu Raven," dedi Dom başını sallayarak. "Scarlett'in ölümünden beri... sağ kolumdur ve insan diyarında tanıdığım diğer savaşçılardan daha fazla zaman geçirdi."

Hemen karşı çıktım.

"Raven mı? Ne yapacak, Maverick'i taşı ona vermesi için baştan mı çıkaracak?"

Söz konusu adam bakışlarımı karşıladı, sert ağzından bir sırıtış yayıldı. "Majesteleri, hata yapmayın. Bu şekilde yapabileceğime şüphe olmasa da, adamlar sevmektense onunla dövüşmeye daha meyilli olurdum. Ben sevgililerimi daha yumuşak severim."

Sebepsiz yere yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı ve bu beni çok kızdırdı. Neydim ben, kızaran bir bakire mi? Tabii ki hayır. Ben bir kurt adam kraliçesiydim, lanet olsun.

"Her ne olsun," dedim sıkı bir gülümsemeyle, "ben Nicholas'ı Southwinds'ten düşünüyordum."

Raven dışında herkes.

"Nicholas da gitmeli," diye kabul etti Dom. "Onun insanları okuma yeteneği işe yarayabilir. Ama sürün ve tüm bu Bölge sana güveniyor Diana. Bu odadaki herkes kadar senin de korunmaya ihtiyacın var. Seni gitmemeye ikna edebilseydim, ederdim."

Konuşmak için ağzımı açtım ama elini kaldırdı.

"*Ama* fikrini değiştirmeyeceğimi bildiğim için Raven olmak zorunda. Savaş alanında ondan daha fazla yanımda olmasını isteyeceğim bir adam yok. Eğer hayatını birinin ellerine teslim etmem gerekirse, bu o olacaktır."

"Gitmekten onur duyarım," dedi Nicholas, ses tonu ciddiye.

Dominic dönüp Raven'a baktı, o da koltuğunda geriye doğru yığıldı ve bir inilti çıkardı, gözleri kafasının içinde nasıl durduklarını merak ettiğim kadar sert bir şekilde yuvarlandı.

"Yani, evet. Pekâlâ o zaman. Kral William'a sadakat yemini ettim ve şimdi Dominic'e rapor vereceğim. O gitmemi söylerse giderim."

Dişlerimin arasından, "Bu görev için duyduğun heves bana son derece güven veriyor," dedim.

Gülümsemesi hiç . "Her zaman böyle eli yüksekte bir sürtük gibi davranmasaydın, her şey hakkında çok daha istekli olurdum."

İçimden bir şey koptu ve bir an sonra masanın karşısındaydım, kısa bıçağımı boynuna dayamıştım.

"Bir kraliçeye kendi evinde böyle bir hakarete bulunmaya nasıl cüret edersin?" Fısıldadım, damarlarımda dolaşan adrenalin beni Lyan'ın ölümünden beri hissetmediğim kadar canlı hissettiriyordu. Raven'ın alaycı bakışlarını üzerimde tuttum, omzumun üzerinden seslenirken her an daha da sinirleniyordum. "Kardeşim... bunun tanıdığın en güçlü savaşçı olduğunu mu söylüyorsun? Onu alt etmemi bile engelleyemedi."

Raven bana göz kırpacak kadar cesurdu. "Ne yazık ki Kraliçem, bugün şiddeti seçseydim çoktan ölmüş olurdunuz."

"Raven!" Will tersledi. "Yeter!"

Raven'ın sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir fısıltıya dönüştü.

"Anlıyorum. Bu senin hatan değil. Çoğu kadın beni bırakmakta zorlanır."

Geçtiğimiz haftalarda bastırdığım öfke ve kederimi bu piten çıkarmak istesem de yapamadım. Tüm gözler ikimizin üzerindeyken, en iyisi bu küçük sidik yarışının çabucak ölmesine izin vermek ya da bir çatlak yaratma riskini almaktı. Srmzn ilk kez vampirler arasında güçlü bir müttefiki vardı. Bunu böyle tutmam gerekiyordu. Yüzündeki sırtışı silmek ne kadar tatmin edici olursa olsun.

Bıağımı indirdim ve geri çekildim, gülümsemeye zorlarken sa rgm sırtımdan aşağıya doğru düzelttim.

"Yine de haklı olduğumu görüyorsun. O zor biri, Dominic. Bana itaat etme ihtimali sıfır. İhtiyacım olan son şey bir jokerle uğraşmak."

Kendisine söyleneni yapamayan bir kan emici. Sen ve Will'in ona güvenmenizi anlıyorum ama ben güvenmiyorum. Tek bildiğim, ben uyurken beni yemeye çalışacağı."

Ağzı buruştu. "Eğer sizi yemeye karar verirsem, Majesteleri, uzun süre uyuyamazsınız."

"Lanet olsun, Raven!" Dominic yumruğunu masaya vurarak homurdandı. "Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Sadece başka birini seç. Herhangi birini." Birden telaşlandım ve önümde eğilmiş, ağzını ağızıma dayamış bu sinir bozucu adamı düşünmemeye çalışarak başardım-

"Kelime oyunları bir yana, ağabeyimiz haklı Diana," dedi Will, bu düşünceden heyecanlanmadığı belliydi ama boyun eğmişti. "Sinir bozucu olabildiğini biliyorum ama bu siyasi karışıklık döneminde senin hayatın konusunda güvenebileceğim başka kimse de yok."

Will dudaklarını büzdü ve arkadaşını soğuk bir bakışla süzen Dominic'e bir bakış fırlattı.

"Raven. Özür dile. Şimdi."

Piç kurusu iç çekerek sandalyesinden kalktı ve bir dizinin üzerine çökmeden önce benimkinden çok daha büyük olan cüssesini ve varlığını fark etmemi sağlayacak kadar uzun süre bana baktı.

"Bağışlayın beni, Majesteleri. Niyetim asla gücendirmek değildi. Küstahlığım için özür diliyor ve sadakatimi sunuyorum." Başını botlarımın ucuna değene kadar yere eğdi ve ben de onun pırıl pırıl parlayan siyah saçlarına baktım. Sonra yukarı baktı. "Bugünden emirlerinize amadeyim."

O kadar ciddi görünüyordu ki, sesi birden öyle bir samimiyetle çınladı ki ona gerçekten inandım. Kuzgun'un benimle alay etmesi ve aptalca davranması bir şeydi. Bu Kuzgun çok daha tedirgin ediciydi. Boynumdaki nabzın atışını duyabiliyordum ve zorlukla bastırılmış bir açlıkla ona bakmasına bakılırsa, o da duyabiliyordu.

Az önce kontrolü bana devretmişti ama nedense kendimi her zamankinden daha kontrolsüz hissediyordum...

Olmaz. Olmayacak.

Tam bu saçmalığa bir son vermek üzereydim ki Myrr elindeki buzlu çöreği bıraktı ve kehanetin alçak ses tonuyla konuştu.

"Evet. Kraliçemiz Diana, Southwind'den Nicholas ve anakaradan Raven. Bu üçlü İmparatorluğu kurtaracak."

Oh, tabi. *Şimdi* imgelemleri cam gibi net mi oldu?
Şansım varken onu kovmam gerektiğini biliyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

Kuzgun

T Penceremin dışındaki kayaların üzerindeki dalgalar rüyalarımındaki dalgaları taklit ediyordu; kıyı şeridine çarpan ve koruyamadığım birini tehdit eden dalgaları. Panik ve korku içimde hızla ilerliyordu.

Dalgaların arasından geçmeye çalıştım, ellerimi uzatıp onun için çılgılık attım. Ona ulaşmak için savaştım.

Çok geç, çok geç kaldım.

Yatağa çıplak girmiş olmama rağmen ter çarşaflarımı ıslatmıştı.

Sarsılarak oturma pozisyonuna geçtim, bacaklarımı yana salladım ve belimden eğildim, çarşaflar orta yerimde birikti.

"Siktir." Bu kelimeyi homurdanarak söyledim, çok uzun zaman önce olan bir şey yüzünden hâlâ iyi bir uyku çekememekten nefret ediyordum. Sonra tekrar, rüyaların artık gerçek olup olmadığını merak ettim, çünkü yaptığım şeyleri başka kimse hatırlamıyordu.

Tenim gergin ve sıcaktı ve bağırsaklarım ağrıyordu.

Dilimi dişlerimin üzerine kıvırırken, bugün beslenmem gerektiğini hatırladım. Bu sözde göreve çıkmadan önce. Yoksa Diana haklıydı, onu yerken uyanabilirdi.

Gerçekte nasıl olduğu yerine onun önümde diz çökmüş halinin gözümün önüne gelmesi, o anda kendimi bu görüntü karşısında rahatlatmayı düşünmeme neden olacak kadar hoş bir düşünceydi ama... hayır. Onun beni etkilemesine izin vermeyecektim.

Kadınla ilgili bir şey derimi kaşındırdı, onu dürtmek istememe neden oldu. Onu benimle uğraşmaya zorlamak istememe neden oldu. Bu da onlarla birlikte anakaraya dönmemem için bir başka nedendi.

Yine de Kralımı ya da arkadaşımı inkâr edemezdim.

"Tipim bile değil," diye mırıldandım içimden, sanki bunu yüksek sesle söylemek bana yardımcı olacaktı gibi.

Dürüst olmak gerekirse, yatağıma gelen kadınlar genellikle yumuşak, cömert kıvrımlara sahip ve ipek gibi saçları olan kadınlardı, onları düzensiz bir şekilde becerirken yüzümü gömebiliyordum, onları çığlık atarak tamamlamadan önce daha fazlası için yalvarmalarını sağlıyordum. Dikkat edin, nadiren bir ya da iki geceden fazla dayanırlardı - sonuçta bağlanmalarını istemezdim. Ama her zaman kanatta bekleyen bir başkası vardı. Duvarlardan birinin nefes alışını duyan bir hizmetçi.

Dudaklarım yukarı doğru döndü ve hemen ardından kaşlarım çatıldı.

Diana... deri pantolonu ve yanından hiç ayırmadığı silahlarına kadar bir kurt kraliçesinden bekleyebileceğim her şeye sahipti. Vücudu zayıf ve güçlüydü, kasları sıkıydı ve kendini tutuş şekli diğer liderlerde gördüğümde daha güvenliydi.

Ben esnek istemiştım. Tatlı. Sivri dilli, savaşta sertleşmiş bir dişi kurt değil.

Kendi kendime homurdanırken, özür dilediğimde kraliçenin bana baktığını düşününce kâbusumun son kalıntıları da yok oldu. Ona bakarak ne yaptığımı çok iyi biliyordum.

Onun amcığıyla ziyafet çekiyordum.

Elbette benden nefret ediyordu ama bu bilgi ona ulaştığında yanaklarındaki kanın yükseldiğini ve buz mavisi gözlerinde karanlık düşüncelerin dalgalandığını görebiliyordum. Kadın bu düşünceyi düşünecek kadar bile sinirlenmişken kurdu merakla bana bakıyordu.

Ve şimdi onunla kim bilir kaç hafta geçirmek zorundaydım.

Koyu renk bir gömlek ve pantolonun içine girerken, "Beni şimdi kazığa oturtun ve bu iş bitsin," diye mırıldandım. Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim, dağınık olmalarını umursamıyordum. Bütün gece bir kadını tatmin ettikten sonra onun kollarından yeni düşmüşüm gibi bir izlenim verecekti. Haydutluğa devam etmek istiyorsam bu imajı korumam gerekiyordu.

Yüzümü buruşturdum, içimde bir öfke patladı. Dikkatimi bu aptal politik oyundan uzaklaştıracak hiçbir kadın yoktu - gözüme çarpan tek iki kişi en yakın iki arkadaşım la evliydi.

Birinci ve ikinci vuruş. Daha da kötüsü, artık onları ailemden biri olarak görüyordum ve onları korumak için savaşacaktım.

Yan masaya doğru ilerledim ve duvardaki panelin arkasına gizlenmiş buzdolabını açtım. Soğuk kan stokuna hafif bir tiksintiyle baktım. Doğrudan sıcak, istekli bir kadından almak gibisi yoktu ama

Dominic bana o lanet gemiye binmeden önce içmem gerektiğini hatırlatmıştı... Hızla yaklaşan bir son tarihi bu.

Kapımın dışında tanıdık ayak sesleri duyuldu.

"Otoriter piç." Dört şişeden ilkinde uzanırken gülümsedim. "Yine benden mi bahsediyorsun?" Ben kapağı çevirirken Dominic kapıyı açtı.

şişeyi kapatıp geri koydu.

Soğuk olsa bile tadı rahatsız edici değildi. Bu şarap otuzlu yaşlarının başında bir insana aitti ve çikolata ve meyve tadındaydı. Fena değildi.

Boş şişeyi yere bıraktım ve bir saniye uzandım. "Hayır, tabii ki hayır. Hayatımda kaç tane otoriter piç var? Bekle... Sanırım sadece sen varsın."

Dominic kaşlarını kaldırdı ve kapı çerçevesinin kenarına yaslandı. "Hâlâ kızgın mısın?"

"Beni bir tür göreve gönderiyorsunuz, yanımda beni küçümseyen bir kadın ve savaşta neredeyse hiç test edilmemiş bir yavru ile, muhtemelen Bölgeler ortaya çıktığında yapılmış bir teknede." Omzumun üzerinden baktım. "Kulağa kötü bir şaka başlangıcı gibi geliyor, sence de öyle değil mi? Neden kızayım ki?"

İkinci şişenin kapağını çevirip geri kapattım. Yine kadındı, yine insandı ve tadı güçlü bir şekilde viski ve... fıstık ezmesi miydi? Garip bir kombinasyondur ama yumuşaktı ve boğazımdan kolaylıkla geçerek iç çekmeme neden oldu. İkinci şişeyi bırakıp üçüncüyü aldım ama henüz açmadım. Onun yerine arkadaşşıma döndüm.

"Gitmek için başka birini seç. Kız kardeşin beni orada istemiyor ve uygun bir şekilde ben de orada olmak istemiyorum. Bölgeye dönmemin bir nedeni var ve bu kesinlikle o neden değildi." Şişeyi ona doğrulttum. "Bu işi fazlasıyla yapabilecek pek çok erkeğiniz ve hatta bazı kadınlarınız var ve siz de bunu çok iyi biliyorsunuz. Peki neden ben?"

"Diana kendi başının çaresine bakabilecek kadar güçlü," dedi Dom. "Ama sen anakarayı herkesten daha iyi biliyorsun. Bu hırsızı bulmak için ihtiyaç duyabileceği bağlantılara sahipsin. Ve nasıl davrandığına rağmen, yatak odası dışındaki alanlarda da yeteneklisin. Kılıçların ölümcül, Raven."

Üçüncü şişenin üzerinden ona gülümsedim ve göz kırptım. "Sen bunu bilirsin. Hâlâ ilk kavgamızın izlerini taşıyorsun, değil mi?"

Dominic'in burun delikleri alevlendi. "Hile yaptın."

"Ben kazandım. Hala öğrenemedin mi? Ölümüne bir dövüşte her şey mübahtır." Şişeyi ona doğru eğdim ve sonra ağzıma döktüm. Bu yakaladı

beni gafil avladı. Kurt adam, dişi, vahşi bir bahar fırtınası tadında ve çok çok uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde damarlarıma işliyor, koşup aya karşı ulumamı, bir eş bulup artık nefes alamayana kadar onu becermemi, sonra da yıldızlar yanarken onun kollarına uzanmamı istiyordu. Gözlerim kapalı, şişeyi yere bıraktım ve duvara yaslandım. "Tanrım, diğer Bölge kanının ne kadar sert vurduğunu unutmuşum. Bu fena bir şeydi."

Dominic homurdandı. "Ben unutmam."

Gözlerimi ona doğru kaldırdım, damarlarım hâlâ bilinmeyen kadının kanıyla uğulduyordu. "Sienna?"

Bana keskin bir baş selamı verdi. "Tadı büyüdü olduğunda, eşini bulmuş olabileceğine inanıyorum."

Dördüncü şişeyi aldım, onu içip bir öncekini yıkamak zorunda olduğum için neredeyse nefret ediyordum. "Başka bir Bölge'den gelen kanda sihir yoktur. Güç ve kuvvet, evet. Ama eşler peri masallarına ve sonsuza dek mutlu yaşamlara inananlar içindir." Durakladım ve içkiyi yerine koydum. "Ben bunlara olan inancımı çok uzun yıllar önce kaybettim."

Dom onu takip etmemi işaret etti. "Ben de öyle. Sonra Sienna'yla tanıştım. Her şey değişir, Raven. Bırak değişsinler. Ve... gitmeden önce son şişeni iç."

Onu selamladım. "Evet, seni otoriter piç. Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Bir ayarlamaya ihtiyacın var. Kız kardeşimi koruyabileceğinden emin olmak istiyorum."

Güldüm ve koşarak yanımdan geçen hizmetçiye bir öpücük kondurdum. Gözleri büyüdü ve ağzı benimkinin üzerine tam oturacak şekilde mükemmel bir O'ya dönüştü-

"Hâlâ dövüşüp dövüşemeyeceğini görmek istiyorum. Hırsızı bulmadan önce birkaç dövüşe gireceğinden hiç şüphem yok."

Yavaşlamış olan ve omzunun üzerinden bana bakan hizmetçinin ardından baktım. Evet, bunu tutmak çok güzel olurdu ama yine de... Ona göz kırptım ve Dominic'e döndüm.

"Antrenman, elbette. Ayak uyduruyorum, biliyorsun." Bir elimle göğsüme vurdum. "Kadınlar kendilerini yumuşatan erkeklerden hoşlanmazlar."

Dominic bana baktı, ben gülümsememi sabit tutarken gözleri dalgındı. Bırakın aptal olduğum düşünölsün, yüzeyde kalayım.

"Seni görüyorum Raven," dedi sonunda. "Kim olduğunu biliyorum. Gerekirse onu hayatın pahasına koruyacaksın, tıpkı benim gibi. Seni bu yüzden gönderiyorum. Çünkü işi bitirmek ve ikinizin de sağ dönmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağına güveniyorum."

Sözleri içime işledi, bana olan inancı hala zaman zaman beni sarsıyor. Anakaraya sürülmeden önce sadece saray hizmetçisinin oğluydum. Kanımdan ya da süslü unvanlardan gelmiyordum.

Dominic hiç umursamamıştı.

"Sana söz veriyorum," dedim, tüm o hafif alaycı tonlar gitmişti. "Onu ailemden biriymiş gibi koruyacağım."

Başını salladı ve işte bu kadar - birinden diğerine bir anlayış.

Kurtadam Bölgesi'nde geride kalan vampirler için kurulmuş olan kapalı avluya doğru ilerledik. Will'in yakında gitmesi gerekecekti, son beş haftadır hem kendi sarayıyla hem de Diana'yı desteklemekle uğraşıyordu. Şimdi yeni kralımız olarak Vampir Bölgesi'ni resmen devralma işini tamamlayacaktı.

Avlu boştu. Gün daha yeni başlıyordu. Öğleden sonra anakaraya doğru yola çıkacaktık; tekneyi kullanmamıza yardım edecek bir avuç mürettebatı saymazsak, sadece üçümüz.

Diana, Nicholas ve ben. Bu beni tekrar yetti ve bir değil iki kılıç aldım.

Dominic kaşlarını kaldırdı. "O zaman havamızdayız, değil mi?"

"İdman yapalım dedin. Öyleyse dövüşelim." İki kılıcı da kaldırdım ve bekleme pozisyonuna geçtim.

Dominic bir kılıç ve bir kalkan aldı. Bu dövüş için daha geleneksel bir alet seti. "Bana doğru gel o zaman. Kuş çocuk."

Eski bir hakaret ve sadece gözlerimi devirmeme neden olan bir hakaret. "Bundan daha iyisini yapabilirsin, seni piç kurusu."

Sırıttı. "Kuş beyni mi?"

"Belki de sonra sana böyle hitap edeceğim."

Diana'nın sesi ellerimin her iki kılıcın kabzasında kendiliğinden esnemesine neden oldu. Benim tipim olmamasına rağmen, görüş alanıma girdiğinde çarpıcı olduğunu ben bile inkâr edemezdim. Sinsice yaklaştı desek daha doğru olur.

Uzun siyah saçları ve bir kış sabahı gibi buz mavisi gözleri, ayaklarının dibinde diz çökmek istemenize neden olabilir.

Tekrar.

Belimden eğildim. "Ah, gelenlerin kraliçesi. Köylülerin onurunuz için savaştığını izlemeye mi geldiniz?"

Dominic öyle derin bir iç çekti ki, havayı salladı. "Zorunda mısın, Raven?" ". "

Gülümsedim ve başımı öne eğdim. "Bu yolculukta beslenemem. I hiçbir kadınla yatamam ve buz kraliçesinin kaprislerine boyun eğmek zorundayım.

Adilce oynadım ama biraz eğlenmeme izin verin."

Diana'nın gözleri bana dikildi. "Seni Edmund'a karşı savaş alanında zar zor gördüm ve herhangi bir yeteneğin olup olmadığını ya da tek yaptığının savaşmak zorunda kalmamak için konuşmak olup olmadığını kendi gözlerimle henüz tespit edemedim."

Omuz silktim. "Kazanmak, kazanmaktır, kazanmaktır. Nasıl hayatta kaldığım umurumda değil *Majesteleri*, sadece hayatta kaldım." Ve şimdi o da kurtuldu.

Diana işaretlenmiş olan antrenman meydanına doğru ilerledi, etrafında dönerken gözleri bana kilitlenmişti. Avcı ve av, bunu vücudunun hafifçe yer değiştirmesinden anlayabiliyordum.

Başka bir kadının bana saldırmak için kendini hazırladığını görüp gülebilirdim. Onunlayken dikkatli olmak zorundaydım. Boğazımı yırtıp atabilirdi.

"Bu hırsızı nasıl takip edeceksiniz?" Dominic artan gerginliği yarıda keserek sordu. "Yıllardır kayıp, değil mi?"

Gözlerimi takip eden kurttan ayıracak kadar aptal değildim. Durakladı ve kardeşine döndü ve amacının bu olduğunu anladım. Onun öfkesini benden uzaklaştırmak. Bir kılıcımın ucunu yere sapladım ve kabzasına yaslandım.

"Evet, ben de bunu merak ediyordum. Tabii tüm işi senin için yapacağımı ummuyorsan?"

Dominic bana bir bakış attı ve ben de ona sııttım. Elimde değildi. Onu kızdırmak eğlenceliydi ve gözlerinin bana doğru parlaması biraz fazla hoşuma gidiyordu.

"Teknik ekibim buradaki kızıl taşı inceliyor ve içindeki rezonansı taklit etmenin bir yolunu buldu. Daha sonra benzer bir ses gönderdiler ve dört ping geri aldılar."

Kaşlarım havaya kalktı. Bu... aslında oldukça zekiceydi. "Dört ping, en azından tüm dünyadan daha iyi."

Diana ellerini arkasında birleştirdi. "Dört yer arasında Maverick'in isteyerek gideceği sadece bir yer var."

"Beni şımartın," dedim. "Sonunda varabileceğimiz diğer yerleri merak ediyorum."

"Antarktika, Madagaskar, Moskova," dedi ve devam ederken yüzüm buruştu. "Ama onun hakkında bildiklerime göre, dördüncü sırada olacak. Isla Naranja..."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordum. "Yanılmak bizi gerçekten mahveder."

Bu sorunun onu kızdıracağını düşünmüştüm ama o güldü ve ses beni hazırlıksız yakalayarak etrafımı sardı.

"Çünkü parti orada. Kumarhaneler, genelevler, barlar. Ve o, özünde bir alçak ve kumarbaz. Ve penguenlerle kumar oynamayacağı da kesin." Gözleri parladı ve kardeşine döndü.

"Silahlarınızı bana verin. İyi olup olmadığını görmek istiyorum."

"Savaşta yara almadan kurtuldu," dedi Dominic. "Ve onu dövüşürken gördüm. O kadar iyi."

General'in kendisini birden fazla kez yenecek kadar iyiydim. Ama yatak odasındaki becerilerimle övünsem de, savaş alanındaki becerilerimi mümkün olduğunca kendime saklamayı tercih ettim. Birileri savaşmakta iyi olduğunuzu düşündükçe, karşınıza daha fazla zorluk çıkıyordu.

"Benimle dövüşmek istiyorsun Frostbite, seni durdurmak bana düşmez. Yine de bunun sadece bana yaklaşmak için bir oyun olup olmadığını merak etmeden edemiyorum." Kılıcı yerden çekip iki kılıcımı da hazır bir duruşa getirirken ona geniş bir gülümseme attım.

"Sırf bana o aptal lakabı taktığın için seni kalbinden vuracak kadar yaklaşıcağım." Bana o kadar tatlı gülümsedi ki başımın belada olduğunu anladım.

Birbirimizin etrafında döndük ve Dominic kenardan izledi. "Sağa doğru zayıf."

"Şerefsiz," diye homurdandım sözde arkadaşıma. "Aldatmasına yardım mı edeceksin?" "Ona tavsiye , kardeşçe bir davranış." Dominic güldü Diana hızla ve alçaktan üzerime gelirken kılıcıyla sıçradı ve beni geriye doğru itti.

Onu o anda yenebilirdim, karnı sağ elimle kullandığım bıçağıma açıktı ama geri çekildim ve beni ringin etrafında itmesine izin verdim.

Her zaman ulaşamayacağın bir yerde tut.

Dansın akışını onun yönlendirmesine izin vermek. Vücudunun çalışmasını izlemek ve ona hayranlık duymak.

Ona ayak uyduruyor ve ne zaman saldırabileceğime dikkat ediyordum. Çünkü onu incitmek istemiyordum - beni ne kadar etkilemeye çalışsa da.

İki ayak üzerindeyken hız ve refleks bakımından ondan üstündüm, bu yüzden kendimi dizginledim. Cidden sinirlenir ve dört ayağa geçerse... bu tamamen başka bir balmumu topu olurdu. Kurtadamlar, kafanızı omuzlarınızdan ayırabilecek pençelere ve dişlere sahip olduklarında çok daha ölümcül oluyorlardı.

Bunu asla kabul etmeyeceğimden değil.

Kavga, savuşturma ve itiş kakışla on dakika sürdü ve yumuşak altın tenini ter kapladı, boncuklar köprücük kemiği boyunca ve boynundan aşağı kayıyordu. Nefesi her geçen dakika daha sert ve daha hızlı gelirken dudakları aralanmıştı, sesi beni daha da yaklaştırıyor, aptalca nefesini kulağımda hissetmek istiyordum.

Gömleğinin üst kısmı bir santim kadar kayarak göğsünün en üst kabarıklığını ortaya çıkardı ve gözlerim teninden aşağı akan bir ter damlasına kilitlendi, altımda nasıl hissedeceğini merak ettim, terliyor ve kıvranıyor, nefes nefese kalıyordu.

Gömleği olmayan bir parça kumaş gözüme çarptı. Bağlama mı? Göğüslerini yoldan uzak tutmak için mi bağlamış?

Kalkan yüzüme çarptı ve beni geriye, sırt üstü yere savurdu, dünya dönüyordu. Kılıcının ucu da onu takip ederek boğazımın çukuruna yerleşti. "Eğer gözlerini ödülde ayırmazsan, öleceksin Raven."

Güldüm ve ona gülümsedim, dilimi dişlerimin üzerinde gezdirirken dişlerimi görmesine izin verdim. "Gözümün ödülde olmadığını kim söyledi, Frostbite?"

Yanaklarının kızarması dövüşün verdiği yorgunluktan olabilirdi ama ben öyle düşünmüyordum. Bir hırıltıyla kalkanını ve kılıcını savurdu ve üstü kapalı avludan dışarı çıktı.

Dominic silahları toplayıp raflara yerleştirirken ayağa kalktım ve tozumu aldım. "Kendine engel olamıyorsun, değil mi?"

Omuz silktilim. "Onu kızdırmaktan hoşlandığımı fark ettim. Eğer gitmem gerekiyorsa, en azından bana bunu ver."

Dominic içini çekti ve başını salladı. "Sadece kendini öldürtmemeye çalış."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

Diana

T kalenin üzerindeki gökyüzü açıldı ve akşam yemeği sırasında ortaya çıkan soğuk fırtına geldiği gibi hızla kayboldu. Yumruk büyüklüğündeki doluların oluşturduğu kalın buz tabakaları sahile yürümeyi zorlaştırıyordu ama

herkes idare etti.

Raven buz topları önemsizmiş gibi ilerledi, onları topladı ve gemiye doğru ilerlerken hokkabazlık yaptı.

Nicholas sol tarafımda yürüyordu; genç yüzü endişeyle gölgelenmişti. "Gün boyunca güvertenin altında olmamız gerekecek. Bir savaş çıkarsa seni nasıl koruyacağız? Burası evimizdeki gibi güneşten korunabileceğimiz bir yer değil."

Ona hızlı bir gülümseme verdim. "Bana güvenin. Adamlarım çok zekidir ve teknik ekip bize bazı aslar gönderdi. Yardımcı olacak bir şeyim var."

Genç vampir bana baktı. "Kendine güveniyor musun?"

Başımı salladım. "Onları daha önce denediler, Dominic kobay olmayı teklif etti. Sorgusuz sualsiz işe yaradılar." Dominic'in kendi isteğiyle güneşe çıktığı o anı düşünmek hoşuma gitmiyordu. Her ne kadar gölgeye yakın olsa da ve bunu engellemeye çalışsa da hemen geri atlayabilirdi, bir süre sonra kardeşim çok değer verdiğim biri haline gelmişti. Zor zamanlar insanları ya bir araya getirir ya da ayırır. Edmund'la olan savaşımız boyunca ve Lycan'ın ölümünden sonraki haftalarda Dominic kan kardeşim olmaktan çok daha fazlası olmuştu. O benim kalben kardeşim olmuştu. Ve onun incinmesi fikri beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyordu.

Doğduğum ilk ailemin bana ve kurtadamlarıma düşmandan başka bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Yine de Dominic ve Will'de,

Bizi birbirimize bağlayan bağların da hayal edebileceğimden çok daha güçlü olduğunu fark ettim.

Minnettarlık içimden süzüldü, tüm korkularımı yatıştırdı, endişelerimin sonuncusunu da o an için çaldı. Yıllar önce öğrendiğim ve eğer istersem paylaşabileceğim bir numaraydı bu. Uzanıp Nicholas'ın omzuna bir el koydum.

Derin bir nefes aldı ve endişelerinin biraz olsun hafiflediğini hissedebiliyordum.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Birazcık sihir." Gülümsedim.

"Vampir büyü," dedi ses tonundan emin bir şekilde.

Elimi omzundan sıcakmış gibi geri çektim. Küçük numaramın kurt adam olduğumda aldığım bir hediyeden başka bir şey olduğu hiç aklıma gelmemişti. "Bundan şüpheliyim."

Nicholas kaşlarını çatı. "Yakın çevreniz kurtadam olmak için neler yaşadığınızı biliyor. Hiçbirinin sadakatinden şüphe edeceğini sanmıyorum, sadece geleneksel olarak vampirlere has bir özellik olan büyüü hâlâ koruyor olmanı ilginç buluyorum. Güçlü bir büyü, dikkatinizi çekerim, öyle bir-"

"Nicholas," diye söylendi Raven. "Başımı ağrıtıyorsun ve daha tekneye bile binmedik. Gevezeliği kes."

Nicholas kendisine söyleneni yaptı, ağzını kapattı ve dosdoğru önüne baktı.

Raven'a minnettar olmak istemiyordum ama dikkatimi dağıttığı için mutluydum. Ne olduğumu hatırlamadığım tek bir gün bile geçmiyordu. Nereden geldiğimi. Ve ay tanrıçası üzerimdeki kutsamasını geri alırsa başıma neler gelebileceğinden hâlâ endişe ettiğim günler vardı. Güneş tenimi öptüğünde etimi kemiklerimden ayırmıyordu ama öyle günler oluyordu ki... bunu hissedebiliyordum.

İçimi çektim ve bu düşünceleri geride bırakmaya çalıştım. "Tekneye binin; hava açıkken bir değişiklik olsun diye bu pencereden bakmak ve limandan istiyorum."

Nicholas aceleyle ilerleyerek Raven'la arasına mesafe koydu. "Ona karşı acımasız olma," dedim.

"Yapmıyordum. Seni strese sokuyordu," dedi Raven o kadar soğukkanlı bir şekilde ki başka bir şey olmadığına inanamadım.

"Yani?"

"Benim işim seni korumak, Frostbite. Her yönden." Hokkabazlık yaptığı buz topraklarının her suyun kenarına bıraktı ve tekne tahtasına doğru koştu.

Yutkunmakta zorlandım. Nicholas'ın söylediklerinin beni rahatsız ettiği bu kadar açık mıydı? Poker suratımla gurur duyardım. Diplomasının olmazsa olmazıydı. Elimi ele verdiğimi düşünmüyordum ama yine de Raven, Nicholas'ın sıradan gözlemine içimde bir şeylerin tepki verdiğini görmüştü. Nicholas'ın ağzından sırlar dökülmüyordu ki.

Kurt Adam Bölgesi'ndeki herkes yarı vampir olarak doğduğumu ve kurt adama dönüştürüldüğümü biliyordu.

Ancak bu ne kadar utandığınızı herkes bilmiyor.

Hamish güvertede durdu. "Majesteleri-"

"Bundan sonra sadece Diana, Hamish," dedim. "Kimsenin kraliyet ailesinden olduğumu öğrenmesine ihtiyacım yok. İhtiyacımız olan son şey bir kaçırma girişimi ya da şantaj."

Başını eğdi. "Diana. Sen gemiye biner binmez gidebiliriz."

Döndüğümde Lochlin, Dominic ve Sienna'nın bizi uğurlamak için buz tarlasına doğru ilerlediklerini gördüm. Will ve Bee çoktan Vampir Bölgesi'ne geri dönmüşlerdi. Yeni kral ve kraliçe eve dönüşlerini daha fazla erteleyemezlerdi. Düşes onlara katılmamış, kalede kalmayı tercih etmişti. Tahminimce Lycan'a en yakın hissettiği yer burasıydı. Ama bizi uğurlamaya gelmemişti. Kaleye ve sol üst taraftaki ışığa baktım. Odası oradaydı ve keskin gözlerimle penceredeki silüetini seçebiliyordum. Bir elimi kaldırdım ve o da bana karşılık verdi.

Babamın ve onun düşünceleri... Kalbim ağrıyordu ve bir an için beni boğmakla tehdit eden kederin içinden nefes almak için mücadele ettim.

Hayır, devam etmek zorundaydım.

Maverick'i bulmak zorundaydık. Kurdumu bize ihanet eden adama kilitledim ve kederimi bir kenara ittim. Zamanım olduğunda babam için daha fazla yas tutacaktım ama bu o zaman değildi.

Dominic önce bana ulaştı ve şaşırtıcı derecede sıkı bir sarılma için beni kollarına çekti. "Dikkatli ol, Diana. Sadece onu kaybetmek bir kız kardeş kazanmak istemiyorum."

Kahretsin, hiçbir şey hissetmemek için çok fazla. *Kardeşim*, acelemiz olması önemli değilmiş gibi bana sıkıca sarıldı. Kız kardeşine sarılmaktan hiç utanmıyordu.

Bu basit gerçek yüzünden onu daha da çok sevdim.

Sırada Sienna vardı ve o da kendini sıkıca tuttu. "Onun düşüncesini tekrarlıyorum. Mümkün olduğunca çabuk bize geri dön." Geri çekildi ve gözlerini benden ayırmadan bana baktı. "Kraken seni güvende tutmak için elinden geldiğince seninle gelecek. En azından ikinci güne kadar."

Bir zamanlar korkulan bir canavar olan ve şimdi bir müttefik olan krakenin uzun dokunaçlarını görmek için onun baktığı yere baktım. Ne tuhaf bir zamanda yaşıyorduk. "Benim için ona teşekkür et."

Gülümsedi ve geri adım attı. "O zaten biliyor."

Lochlin sonuncuydu ve kraliçe olduğumdan beri bana gösterdiği her zamanki saygılı mesafeyi bir kenara bırakıp eski günlerdeki gibi beni yerden kaldırdı. "Lass, orada dikkatli olmalısın. Burada hiçbir şey için endişelenme, ben hallederim. Ama dışarıda... Ondan hoşlanmadığını biliyorum ama Kuzgun senin için iyi bir müttefik olacak."

Yüzümü buruşturdum ve beni bırakması için omzuna vurdum. "Göreceğiz, Loch. Dikkatli ol. Sınırları bir şahin gibi izle. Eğer bu varlık vampirleri kışkırtmaya istekliyse, kim bilir başka neler yapabilir."

Sienna yumuşak bir sesle, "Eğer birinin peşine düşecekse," dedi, "o kişi şimdi başka bir anahtar ararken sen olacaksın."

İçimi bir ürperti kapladı ve başımı salladım. "Dikkatli olacağım." Bir adım geri attım ve orada olduğunu bile fark etmediğim katı bir bedene çarptım.

Raven kollarımdan tutup beni çevirdi ve tahtanın üzerine oturttu. "Gitme zamanı. Rüzgar değişiyor."

"Hey!" diye bağırdım ama o beni ite kaka tahtanın üzerine çıkardı. "Arkadaşlarınla vedalaşmıyor musun?"

Sonunda durup sahile baktığında güvertedeydik. "İyi yolculuklar, iyi dostlar. Tanrılar bir gün tekrar birlikte yemek yiyebilmemiz için bize lütuf gösterebilir!"

Güvertedeki kurtadamlar, Raven'dan hiç hoşlanmadığı her halinden belli olan Hamish dışında, onun abartılı sözlerine güldüler.

Ben yapmadım.

"Benimle ailem arasında paylaşılan duygularla alay mı ediyorsunuz?"

Raven bana bir bakış attı. "Hiç de değil. Ama sevdiklerime çok kez veda ettim ve onları diğer tarafta ölü olarak gördüm. Bu yüzden artık sıradan bir şey oldu."

Tekne limana çekilirken Nicholas da bize katıldı, krakenin dokunaçları pruvaya sarılmıştı. "Yani bu batıl inançlarla ilgili bir şey mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi Raven elini kaldırırken, el sallamak için değil ama gevşek bir sembol olarak. Şaşırtıcı bir şekilde Dominic ve Lochlin de aynı el hareketiyle karşılık verdi.

"Gevşemek mi?" Nicholas sordu.

"Bizim için değil." Raven güverteden geri çekildi ve ayrıntı vermedi.

Gözlerimi kırıştırdım, aptalın maskaralıklarını bu kadar çabuk takip eden ciddiyetine şaşırdım. İçimdeki kurt canlandı, merakı daha çok bir kedininkine benziyordu. Tüm bu gülüşmelerin ve alayların altında ne vardı? Bir canavar mı? Savaşta sertleşmiş bir savaşçı mı? Başka bir şey mi?

Başımı salladım. Raven hakkında düşünmeye ihtiyacım yoktu.

"Her biriniz için bir şeyim var," dedim. "Bir hediye."

Bu, Raven'ın adımlarını durdurdu. "Lütfen bana bunun o tatlı göğüslerin manzarası olduğunu söyle-"

Hamish bir anda onun üzerine atıldı ve daha sözünü bitiremeden önünü kesti. "Leydim hakkında böyle konuşma!"

Raven kurt adamdan kolaylıkla sıyrıldı, böylece Hamish tökezleyerek teknenin kenarına kadar geldi. "Yine de çok tatlı olurlardı. Sanırım onları dövüşürken yolundan uzak tutmak için bağlıyor."

Bunu nereden biliyordu?

Raven'ın gözleri hilalin ışığında parlıyordu. "Göğüslerde gözüm var."

Nicholas homurdandı. "Bu kesinlikle görevimizde işimize yarayacaktır."

Raven ona bir bakış fırlattı. "Şaşıracaksın. Ama söyle bana genç Nicholas, çünkü General *seni* seçtiğinden beri kendime soruyorum... Hangi yeteneklerini saklıyordun?"

Nicholas onu tanıdığımdan beri oldukça sessiz görünüyordu. Bunun bir özgüven eksikliği olduğunu düşünmüştüm. Belki de daha ölümcül bir şeydi.

Genç adam yüz hatlarını düzeltirken sanki içinde bir şeyler kapanmış gibiydi. Raven yaklaştı ve bu, bir panterin gölgelerin arasından çıkıp avını takip edişini izlemek gibiydi; dikkati o kadar Nicholas'ın üzerindeydi ki başka bir şey gördüğünden emin değildim ve öyle bir şekilde bakıyordu ki, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Dişleri dudaklarının arkasından uzandı. "Ne. Sen. Sen. Yetenekli. Neye?"

Bu Kuzgun aptal değildi. Bu korkulması gereken bir Kuzgun'du.

Parmaklarımı yüzünün önünde şıklattım, yoğunluğunun yönünü değiştirmem gerektiğini biliyordum.

"Yeter! Her biriniz için sahip olduğum hediyeye."

Bu, Raven'ın turkuaz renkli gözlerini bana doğru çekti ve bir an için gözlerinin ardındaki karanlığı gizleyemedi. Ona dikkatle bakıyor olmasaydım, bunu kaçırabilirdim. Karanlık çökene kadar ben de ona baktım.

Bana yavaşça göz kırptı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hediyeler, o zaman."

Sanki onu zavallı Nicholas'ı rahatsız etmekten alıkoyduğumu biliyormuş gibi. "Hamish, bana kaptanın kamarasındaki işlemeli kutuyu getir. Hançerli olanı."

Raven'ın kara kaşları havaya kalktı. "Benim zaten bir hançerim var. Tam olarak iki tane. Birinden kurtulma ihtimalime karşı silahlarımı çift olarak tutmayı seviyorum."

Nicholas diğer tarafıma geçerek beni Raven'la arasına aldı.

"Teşekkür ederim, Diana."

Hamish bana kutuyu getirdi ve getirirken Raven'a pis bir bakış attı. "Onu denize atmalı, bırakalım kraken alsın."

Kutuyu aldım ve iç çekmemek için kendimi zor tuttum. "Geride kalmasını sağlamaya çalıştım ama görünüşe göre Dominic ve Will'e karşı bir onur duygusu var. Kraken'in onu yiyeceğinden de şüpheliyim. Muhtemelen onu geri ."

Hamish güldü. "İyi bir noktaya değindin."

Kutuyu çevirerek açtım ve önce Raven'a, sonra Nicholas'a uzattım. "Ağırlık ve amaç bakımından aynılar - bir dereceye kadar." Kutunun içindeki hafif bir kumaşın altından üçüncü bir bıçak çıkardım. "Elinizde tuttuğunuz bu ikisi sizi güneşten koruyacak, ışığı yansıtarak benimle özgürce yürüyebilmenizi sağlayacak."

"Peki ya sende olan?" Raven sordu.

"Dolunay çıktığında yer değiştirmemi engellemek için," dedim. "Küçük ekibimizin kurt olmayan üyelerinden herhangi biriyle ziyafet çekmemi engellemenin ihtiyatlı olacağını düşündük."

Nicholas zorlukla yutkundu, rahatsızlığını belli etmemeye çalışıyor ama başaramıyordu. Hâlâ çok gençti. Yine de Dominic ona bahsedilen yeteneğin davamıza çok yardımcı olacağı konusunda beni temin etmişti. "Teşekkür ederim."

Raven'a gelince... gülümsemesi yavaştı. "Bana ziyafet çekmenize aldırış edeceğimi sanmıyorum Majesteleri."

"Tanrıça," diye fısıldadı Hamish. "Durmayacak, değil mi?"

"Pek olası değil," dedim ve kutuyu kapattım, içimden geçen görüntüyü düşünmemeyi tercih ettim. Hayır. Raven'ı, onun gibi düşünmeyecektim.

benim emrimdeki bir askerden başka bir şey değil. Bu görev dışında onunla hiçbir şey yapmayacağım.

Kesinlikle altımda çıplak olan Raven değil.

Keskin bir nefes aldım ve geminin ön tarafına doğru yürüdüm, böylece okyanus havası sıcaklığın bir kısmını üzerimden uzaklaştırabilirdi. Kraken su sıçratarak bize ayak uydurdu ve ben de püskürtme tenimi serinletene kadar orada durdum, kovmaya çalıştığım görüntüleri de serinletmesini diledim.

Kraken geri dönüp Sienna'nın dediği gibi bizi kendi halimize bırakmadan önce iki gün yol almıştık.

Raven'ın imaları ve flörtleriyle geçen iki gün. Kaçak bir yolcumuz olduğunu fark etmeden önce iki gün.

Mürettebattan biri olan Yessop tarafından depodan sürüklenerek çıkarıldı. Genç kurt adam onun kim olduğunu bilmiyordu. "Bakın erzaklarımızı yiyen ne buldum! Bir faremiz var sanmıştım!"

Kahin her zamanki gibi pejmürde görünüyordu, bir elinde yarısı kemirilmiş bir somun ekmek vardı. "Yavrum, beni bıraksan iyi olur!"

Bana doğru yalpaladı. Dikkatlice kollarından tuttum. "Myrr! Burada ne işin var senin?"

"Yemek!" Sırıttı. "Anakarada çok fazla yemek var, dağlar kadar. Hiç denemediğim şeyler! Masalar o kadar uzun sıralar halinde dizilmiş ki hepsini asla yiyemezsin! Peki hiç mukbang diye bir şey duydunuz mu?" Keyifli bir iç geçirdi. "Dünya turu yapmamın en iyi yolunun bu olduğunu düşündüm. -Kendi halkımla birlikte."

Kendi insanları. Gözlerimi kapattım ve burnumun kenarını çimdikleme isteğime direndim. Bu gerçekleşiyor olamazdı. . İhtiyacım olan son şey Myrr ve onun ek çılgınlığıydı.

"Hamish, bizi geri döndür, onu geri götürüyoruz."

"Bunu yapmak istediğini sanmıyorum." Hamish'in sesi utangaçtı.

"Neden?" Havladım. "Kahin olduğu için mi?"

Genç Yessop bağırıp dizlerinin üzerine çökerek özür diler gibi bir şeyler gevellerken bile boğazını temizledi. "Hayır. Arkamızda şiddetli bir fırtına var. Sanırım kraken bu yüzden derin sulara geri döndü."

Arkamızda yuvarlanan fırtına bulutlarını görmek için döndüm, içindeki şekiller ve renkler doğal değildi. Kalbim sıkıştı çünkü biliyordum ki

neyle karşı karşıya olduğumuzu.

Nicholas, "Hava çok kötü," diye fısıldadı.

Görünüşe göre benim gördüğümü başka kimse görmemiş. Başka kimse bunun ne kadar kötü olduğunu anlamamış.

Ama yanılmışım.

Bir kişi daha görmüş.

"Bu doğal bir fırtına değil," diye hırladı Raven. "Bu şeytan işi. Bir adada sığınak bulmalı ve fırtınayı atlatamazsak bu tekneyi kilitlemeliyiz. Hemen!"

Hamish bunu benim ağzımdan duymak için beklemedi. "Rüzgar arkamızda."

"Motoru da çalıştırın!" Bağırdım.

Yakınlarda ada olmadığı için çok az seçeneğimiz vardı. Fırtınadan kaçmak zorundaydık.

Birkaç dakika içinde altımızda bir gümbürtü koptu ve hızlanmaya başladık, fırtınanın hemen önünde duruyorduk, fırtınanın kenarları kışımızı yalıyordu. Yerimden kıpırdamadım, bizi kovalıyor gibi görünen bulutlara bakıyordum.

İçlerindeki kanatlar.

Bulutların her dönüşünde evrim geçiren ve şekil değiştiren yaratıklar.

Aydınlık ve karanlık parıltıları, imkansız renklerde şimşekler.

Ve aniden ortaya çıktığı gibi, fırtına yön değiştirdi, doğuya, bizden uzağa yöneldi.

"Yavaşlama," dedim. "Bu gece bu tempoda devam et. Bir saat ayarlayacağız, ilk ben alacağım."

Myrr kaptanın kamarasını devralmıştı, bu yüzden zaten gidecek bir yatağım yoktu.

Güvertede volta atıyor, iblis fırtınasının anlamını düşünüyordum. Bizimle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum. Ya da Sienna'yı öldürmeye çalışan karanlık varlıkla bir ilgisi olabilir miydi?

Alfa Bölgeleri yıllar önce birlikte güçlüydü, onları tekrar nasıl güçlü kılabilirdik? Anahtarlar gerçekten de Peçe'yi iyileştirmenin yolu muydu? Dünyalarımızı tekrar dengeye getirmenin? Cevabın ne olduğundan emin değildim ve yerime başkası geldiğinde bir cevaba ya da çözüme daha yakın değildim.

Yessop yerimi aldı ve ben de bir battaniye kapıp güverteye attım. Benim için yeterliydi, daha kötülerinde de uyumuştum.

Raven'ın güvertenin altından çıktığını görünce şaşırdım. Varlığımdan habersiz, öyle bir enerjiyle teknenin kenarına doğru yürüdü ki, kendini suya atabileceğini düşündüm. Ama hayır, durdu, rüzgâr saçlarını ve gömleğini çekiştiriyor, vücudunun üst kısmını dalgalandırıyor. Eline baktı ve sonra elinde tuttuğu şeyi denize fırlattı.

Dönüp güvertenin altına doğru ilerlerken şaşkın bir sessizlik içinde onu izledim.

Bu da neydi böyle?

Kurdum beni ayağa kaldırdı ve ben de onun durduğu korkuluğa doğru ilerledim, siyah, girdaplı suya bakarken kenarı kavradım. Orada, sadece birkaç metre geride ve daha hızlı ilerleyen bir kağıt parçası vardı.

Merakıma lanet olsun. Üzerine atlayıp onu almak istedim ama bu çok saçmaydı. Tek bildiğim bir sevgiliden gelen bir veda mektubu olabileceğiydi. Ya da yapılacaklar listesi gibi basit bir şey de olabilirdi.

Ama kalbimde ikisinin de olmadığını biliyordum.

Bir dalga sıçradı ve kâğıt suyun altına çekildi. Gördüğümü sandığım şeyi gördüğümden emin olamadan dikkatle baktım.

Ama genç deniz kızı sudan fırlayıp teknenin kenarına tutunduğunda ve kendini küpeşteye çektiğinde aklımı kaçırmadığımı anladım. "Gözetlediğim için özür dilerim ama iyi ki gözetlemişim. Arkadaşın bunu düşürdü." Gülümsedi, solgun, neredeyse sedefli yüzünde mükemmel dişleri parlıyordu. O ıslak kâğıt parçasını elime tutuşturdu.

"O benim eşim değil." Korkulukların arasından onu daha rahat görebilmek için çömeldim. Zümrüt renginde uzun, yeşil saçları vardı ve gözleri cıva gibiydi. "Benimle konuştuğun için başın belaya mı girecek?"

Daha geniş sırttı. "Bela benim göbek adım. Ama ilk adım Xefia." Durakladı ve sonra başını eğdi. "Gitmem gerek! Beni çağırıyorlar." Ve böylece geriye doğru döndü ve bir sıçrayışta kayboldu.

Genç, çok gençti. Yine de doğduğundan beri kafasına kazınmış olmalı. *Suyun üstünde kimseyle konuşma.* Kalbinde sadece küçük bir asi vardı. Biraz gülümsemekten kendimi alamadım.

Xefia gerçekten de belaydı.

Elimdeki ıslak kâğıt beni çağırdı ve onu düzelttim. Kelimeler bir erkeğin el yazısı değildi ama yine de tanıdım. Bunu Kahin yazmıştı.

Raven için mi?

/Kurtuluşumuz Alfa Toprakları'nda.

Geri dönmesinin sebebi bu muydu? Bu yolculuğa çıkmakta neden bu kadar tereddüt etmişti? Notu, ne anlama geldiğini zaten bildiği için mi yoksa artık kehanete inanmadığı için mi atmıştı?

Durum ne olursa olsun, her şey içimde bir şüphe külçesi bıraktı. Dominic bu adama güvenebilirdi ama kanıt benim elimdeydi.

Raven'ın paylaşmamayı seçtiği bir sırrı vardı... Tek sırrı bu muydu?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

Kuzgun

F Ambarın derinliklerinde sırtüstü yatarken güvertenin alt tarafına baktım, zihnim beni bu noktaya getiren son olayları gözden geçirdi... Balık kokan battaniyeyi çekiştirdim... varış noktası.

Lanet Myrr. Seattle'ın hava durumundaki ince değişiklikleri fark gibi davranarak kendi işime bakıyordum. Neredeyse hiç eksik olmayan çiseleme durmuştu ve benim üzüntümle tam güneş ya da tam sağanak vardı. İnsanlar bu konuda yorum yaptı, ama kaynamaya başlayan bir tencerede hareketsiz duran kurbağalar gibi, boş sohbetin ötesinde gerçekten tepki vermediler. "Son zamanlarda hava garip, ha?"

Ben de farklı değiştim. Sonra müzayedeye gittim ve Dominic'i gördüm. Bana Bölgeler'de de işlerin biraz ters gittiğini söylemişti. İçimden bir ses beni uyardı.

Bu taraftan boktan bir şey geliyor.

Ama endişelerimi absinthe ile köreltmıştim... endişelerimi bir sonraki istekli dışının rahminin derinliklerine gömmüştüm.

Sonra Kahin'den bir not aldım.

Kurtuluşunuz Alfa Bölgeleri'nde yatıyor.

Vampir Bölgesi'ne geri dönüp dönmemek hiç mesele olmamıştı. Dom, Kahin'in yetenekleriyle alay edebilirdi ama küçük kadın ne kadar tuhaf olsa da benim için asla bir şaka olmamıştı. Genç bir delikanlı olarak, onun gücünün korkunç kanıtlarını ilk elden görmüştüm...

Bu anıyı, daha yerleşmeden bir kenara ittim ve şimdiki zamana odaklandım. Ve şu anda, "kaderim" gereği Topraklar'a kadar gittikten sonra, daha yeni terk ettiğim insan diyarına geri dönüyordum

aylar önce. Kaderimi değiştiren bir şey mi olmuştu? Myrr'a kaleden ayrılmadan önce sormaya çalışmıştım ama o sadece omuz silkmişti.

"Neye benziyorum, bir otomata mı? Sana sadece bildiğim zaman bildiğimi söyleyebilirim, Beefcake."

Ardından, sonraki on dakika boyunca otomatlar hakkında beynimi kurcalamaya devam etti. Sıcak yemek dağıtabiliyorlar mıydı? Her yerde var mıydı? Bu onun anakaraya gitme konusunda hafif bir takıntısı olduğuna dair bir ipucu olmalıydı. Ne yazık ki ben bir kahin değildim, çünkü kesinlikle onun uzaklara gideceğini tahmin etmemiştim.

Ama şimdi o buradaydı, belki tekrar deneyebilirdim. Ve bu sefer, belki de ona gerçekten bilmek istediğim şeyi sorabilirdim. Hayatımın büyük bir bölümünde beni rahatsız eden soruyu.

Kurtuluş benim için hala kartlarda var mıydı?

Bundan şüpheliydim. Aslında, not gelene kadar bunu hiç düşünmemiştim bile. Gördüğüm ve yaptığım onca şeyden sonra. Ama mektubunu ilk okuduğumda Myrr'ın sözlerinin karnımda yaktığı küçük umut korunu inkâr edemezdim.

O artık yoktu.

Ve gecenin karanlığında, bu boktan küçük karyolada tek başıma, yokluğunun içimi biraz üşüttüğünü itiraf etmek zorundaydım.

Rahat bir pozisyon bulana kadar huzursuzca yer değiştirirken nefesimin altında "Ağla bakalım, seni pısırik amcık," diye mırıldandım. Sonra kıpırdamadan yattım, beynimin alkalanmayı bırakmasını diledim. Kaslarıma teker teker gevşeme talimatı verdim. Teknenin sallanmasının beni sakinleştirmesine izin verdim.

Tam uyku beni düşüncelerimden kurtarmak üzereyken hafif bir tırmalama sesi kulaklarımı tırmaladı. Dalgaların bitmek bilmeyen çarpışması nedeniyle kendi aşırı hassas kulaklarım tarafından bile zar zor duyuluyordu ve bu kadar gergin olduğum için kendime lanet ettim. Hafifçe inleyerek yan döndüm. Muhtemelen Nicholas saatiyle dolaşıyordu.

Her iki durumda da, tüm bu uyku olayının işe yarayıp yaramayacağını merak etmeye başlamıştım. Uzun, sakinleştirici bir nefes vererek odağımı tekrar dalgaların sesine getirdim.

Thunk.

Ayağa fırladım ve kapıya doğru yürürken içimden kendime lanet ettim, kılılarımı belime bağlamak için durakladım. Sonra, diğerlerini uyandırılmamaya dikkat ederek, vampir gizliliğiyle odadan yalınayak ıktım.

"Nicholas?" Yavaşça seslendim. Zaten dinlenemeyeceksem, onun nöbetini erkenden devralabilirdim. Birkaç düzine metre ötedeki hareket sesine doğru yürüdüm ve ona tekrar seslendim.

Klik. Kör edici bir beyaz ışık parıltısı görüşümü bir anda yok etti ve buna dünyayı sarsan bir *BOOM* eşlik etti. Güverteye düştüğümde dizlerim tahtaya çarptı, kulaklarım acıyla gümbürdüyor, gözlerim sulanıyordu. Sadece içgüdülerimle yana doğru yuvarlandım, duyularıma yapılan topyekûn saldırı karşısında düşünmekte zorlandım. Ayaklarımın altındaki tahtalar ayak sesleriyle hafifçe gümbürdedi ve kulaklarımdaki korkunç çınlamadan bir dizi bağırışı zar zor seçebildim.

Gözlerimi öfkeyle kırıştırdım ve ilk adamın saldırısını engellemek için tam zamanında kemerimden bıçağımı çıkardım. Öne atıldım ve elim, adam menzilden çıkamadan boğazını buldu. Hırladım, nefes borusunu koparıırken kana susamışlığım beni tamamen tüketti. Arkasından bir şekil bulanıklaştı ve ben daha yeni hareket etmeye başlamıştım ki bir bıçak hâlâ canlı olan adamın karnını yırtarak doğrudan göğsüme saplandı.

Darbeyi emen omzumdan acı çığlıkları yükseldi ve yana doğru yuvarlanırken bir küfür savurdum.

Vanatörler.

Vampir avcıları.

Acımasız savaşçılardı ve bizi ruhsuz ya da insanlıktan nasibini almamış yaratıklar olarak gördükleri için hiç acıymıyorlardı. Daha da kötüsü, geçmişte karşılaştıklarımın çoğu zihin kontrolüne bile direnebilmişti. Askere alınan her beş kişiden dördünün acımasız eğitim sürecinde öldürüleceği söyleniyordu. Peki ya geriye kalanlar? İnsandan biraz daha fazlası oldular. Gayretli nefret güçlü bir uyuşturucuydu.

Bir zamanlar Kaptan'ın kamarası olan için için yanan harabeyi gördüğümde içimde taze bir öfke yuvarlandı. Bu patlamayı açıklıyordu. Üçüncü gündü ve şimdiden Dominic'i hayal kırıklığına uğratmıştım.

Başarısız *Diana.*

Hayır. Dehşeti bir kenara ittim ve kendimi düşünmeye zorladım. Hayır, kesinlikle bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş ve kendini kurtarabilmişti...

Onu çağırdım ama arayacak zamanım yoktu çünkü başka bir Vanator üzerime gelmişti.

Dişlerimi gösterdim ve ikinci kılıcımı kınından çıkararak onunla kafa kafaya . İleri atıldım ama Vanator'özgü bir şekilde

daha önce olmasa bile saldırımı seçtiğim anda kaçtı. İkinci bıçağım eğilen başının üzerinden geçti ve ikinci bir saldırganın bıçağı bir an önce boğazımın olduğu yerde havayı yararken içgüdüyle geriye doğru sıçradım.

Genellikle üçlü olarak savaşırlardı ve aslan sürülerine benzer şekilde takım çalışmasına büyük ölçüde güvenirlerdi. Üçlülerinden ilkinin öldürmüş olmamın pek bir anlamı yoktu; neredeyse her zaman en az yetenekli ve en gözden çıkarılabilir olanı öne koyarlardı. Geriye kalan ikisi ise tamamen farklı bir canavardı. Benim savuşturmamın geldiğini görmemişti. Bir sonraki hamlemin ne olacağını tahmin etmiş ve *daha* görmeden hamlesini yapmıştı. Ve bu doğaüstü bir güç de değildi, sadece iyi çalışılmış refleksler ve sayısız saatlik eğitimdi.

Nicholas'ın kendi üçlüsünü savuşturduğunu görmek için arkalarına baktım ve solumda bir kapı patlayarak açıldığında bir rahatlama dalgası hissettim.

"Nicholas'a!" Kurtadamları yönlendirerek bağırdım. "güveniyoruz, öyle mi?" diye alay etti en yakındaki Vanator, ilerleyerek.

Öne fırladım ve bacaklarına doğru hamle yaptım. Kılıcın hemen üzerinden atlarken metal tahtaya çarptı, ikinci kılıcımı görmezden gelerek kendi saldırısıyla üzerime geldi. İkinci Vanator onu engellemek için tam zamanında yanında belirdi ama aynı anda tutuşumu bıraktım ve avucumu birinci adamın çenesine indirdim. Kemiğin mide bulandırıcı çıtırtısı havayı ikiye böldü ve kılıcı yere çarparken kafası garip bir açıyla yana savruldu.

Havada ağır bir kan kokusu vardı ve son Vanator'dan gelen bir hamleyi savuşturarak onun düşmesine izin verirken hayvani bir hırıltı çıkardım. Bu sefer bir dişiydi, ki bu benim için sorun değildi. Dişlerimi göstererek ona yaklaştım ve hakkını yemeyeyim, geri çekilmedi.

İlk darbeyi engellemeyi başardıktan sonra ileri fırladı ve eli beline doğru giderken kılıcını geride bıraktı. İçgüdüsel olarak bir adım geri attım, ancak ayak bileğimde mengene benzeri bir baskı hissettim.

Düşen Vanator mu?

Dikkatim kısa bir süreliğine dağıldı ve kafamı kaldırıp baktığımda devasa bir tahta kazığın doğrudan göğsüme doğru savrulduğunu gördüm. Kolumu beceriksizce yana doğru savurdum ve bir saniye sonra sivriltilmiş tahta parçası trisepsime saplanınca içimde bir acı hissettim. Düşen adamın elinden kurtuldum ve onu güvertede bir yığın halinde tekmeledim.

Görüş alanımdaki son Vanator, kemerinden küçük bir hançer çıkarırken meydan okurcasına bana baktı. Ona doğru yaklaştım, kana susamıştım.

Şimdi sıcak.

Diana üst güverteden aşağı atlayıp diğerlerinin savaşmakta olduğu, zaten zor durumdaki Vanatörlerin üzerine inmeden bir an önce kurt gibi bir uluma gece göğünü yarmıştı.

Tanrılara şükürler olsun. Yaşıyordu.

Bir yumruğumu sıktım ve nefesimi dışarı verdim.

"Görünüşe göre şanslı günündesin," diye mırıldandım önümdeki kadın ileri atılırken. Ona doğru sıçrarken hançerinden gelen hızlı bir darbeyi savuşturdum ve tek bir hareketle her iki bileğini de tutmayı başardım. Bana karşı mücadele etti ama onları kolayca arkasına geçirdim. Onu oracıkta kurutmak ne kadar cazip gelse de kendimi tuttum. Yararlı bir bilgi kaynağı ve gerekirse kan kaynağı olabilirdi. Ayrıca, onu şimdi öldürmek hiç de sportmence olmazdı, özellikle de diğerlerinin Vanatörlerin geri kalanını temizlemek için benim yardımına ihtiyacı yokken.

Onlar uzman vampir avcılarıydı ama eğitimleri kurt adamlarla değil bizimle savaşmak içindi. Diana kalan ikisinin işini çabucak bitirdi. Her şey bittiğinde, gemiye gelen ilk dokuz Vampirden üçü bağlanmış, diğerleri ise güvertede ölü yatıyordu.

Diana'ya yaklaştım. "Böyle bir patlamadan nasıl kurtuldun?" Onu baştan aşağı süzdüm ve yara almamış olduğunu fark ettim.

"Myrr kaptanın kamarasını aldı," dedi, gemimizde kaptanın kamarasının olduğu yerde yanan deliğe bakarken hafifçe ürperdi. "Sadece yirmi dakika daha erken gelselerdi... Neyse ki acıktı ve mutfığa gidip peynir tabağı hazırladı." salladı, ifadesi sertleşti. "Ama rahat etmek için çok yakındı."

Kolumun arkasını göstererek ve dişi Vanator'a doğru başımı sallayarak, "Bugün birkaç ucuz atlattık," dedim. "Kaltak bana kazık atmaya çalıştı."

Diana yıkık dökük kamarasına bir kez daha baktı ve Vanatörlere doğru döndü. "Geminiz nerede?"

Eğer kaçmasaydı yanağına isabet edecek bir tükürükten başka bir cevap alamadı.

Nicholas parmağını geminin arka tarafına doğru uzatarak, "Şu tarafta," dedi.

Parmağını takip ettim ve gözlerimi kısarak uzakta bizimkinden çok da küçük olmayan bir gemi gördüm. "Onu alacak mıyız?"

Başıyla onayladıktan sonra herkese aynı anda hitap etmek üzere döndü: "Geminin alt kısmının patlamada hasar görüp görmediğini bilmiyoruz. Yaralarınızla ilgilenin ve malzemelerimizi harekete hazır hale getirin."

"Önce ben bineceğim ve orada olduğundan emin olmak için bir tarama yapacağım." "Ben de geleceğim," diye mırıldandı Nicholas.

Kolumdaki acı artarken homurdandım. Bir bıçak almayı tercih ederdim. Kutsal suyla ıslatılmış odun başka hiçbir şey gibi acıtmıyordu. Birkaç gün içinde iyileşecekti ve bir rahatsızlıktan biraz daha fazlasıydı, ama orada garip bir şey olmuştu. Birkaç milisaniye daha yavaş olsaydım.

Beni neredeyse alt ediyordu.

Ama nasıl? Daha önce hiçbir Vanator beni öldürmeye bu kadar yaklaşmamıştı.

Öldüğünü sandığım anda ayak bileklerimden yakalayan Vanator'un cesedine doğru ilerledim.

Boynuna ve çenesine bastırdım, parçalanmış kemikten başka bir şey bulamadım. Gördüğüm hiçbir insan kısa bir süre için bile olsa böyle bir yaradan kurtulamazdı. Vanator ya da değil. Belki de hasarın bir kısmı daha sonra, onu gemide tekmelememden kaynaklanmıştı? Bir elimi yüzümde gezdirdim ve çenesinde oluşan devasa siyah çürüğe baktım. Sonra eğildim, çürüğün hemen altındaki bir şey gözüme çarptı. Bir dövme mi? Daireseldi, dışa doğru spiral çiziyordu ve dıştaki son spiral dikenlerle patlayacakmış gibi görünüyordu. Parmağım ona değdi ve kuru buza dokunmuş gibi oldum. Elimi geri çektim ve iz kayboldu.

Bu da böyle? Şüphesiz yeni bir Vanator numarası.

Diana arkamdan seslendi: "Şu yarayı sarın da gidelim," dedi.

"Bu noktada bir sargının onun için pek bir şey yapacağından emin değilim. Kesinlikle öldü," dedim ve ona göz kırpmak için döndüm.

Gözlerini devirdi ama cevap vermeden benden uzaklaştı ve dümene doğru ilerledi. Onun uzaklaşmasını izlemek hoşuma gitmediyse ne olayım.

Çok yakındı. Şakalara rağmen, kavga beni derinden sarsmıştı. Anakaraya vardığımızda herhangi bir sorun çıkacağını düşünmüştüm ve gardımı indirmiştım. Kendimi toparlamam gerekecekti. Yukarı. Çünkü bu kadının kanını ellerime bulaştırmayı reddediyordum... Tabii bu kan, boynunda açtığım deliklerden gelmeyecekse-

Yaralı kaydırırken kolumda bir acı hissettim. Bir hırıltı çıkardım ve kulübeye doğru yöneldim.

Odaklan, seni nankör.

İlk olarak; yeni gemiyi emniyete alın. İkincisi, mahkûmları sorgulamaya hazırlanın. Hayatta kalan Vanatörler henüz pek konuşkan *değillerdi* ama bu gece burada neler olduğunu öğrenecektim...

Ya da denerken benimle birlikte ölürlər.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

Diana

I Sabahın ilk ışıkları gökyüzüne değerken sırt çantamı hasarlı gemimizin güvertesinden yeni gemimizin güvertesine fırlattım. Sabahın erken saatlerinde bir düzine kez gidip gelmiştik.

Vanator'un şık gemisi ve ayrıntılı bir tuzağa düşmediğimizden emin olduk. Daha sonra, gemimizdeki Vanatorların da mürettebat gibi davrandıklarını fark ettiğimizde, malzemelerimizi, silahlarımızı ve mürettebatımızı oraya taşıdık.

Şimdi geriye sadece canlı ele geçirdiğimiz ve biz çalışırken durumlarını düşünmeleri için ilk gemimizin ambarında bıraktığımız tutsaklar kalmıştı. Nicholas ve Raven'ı onları kontrol etmeleri ve sorgulamaya başlamaları için bırakmıştım ama görevlendirme konusunda hiç iyi olmamıştım. Sadece birkaç dakika olmuştu ve ben biraz gerilmeye başlamıştım. İşkenceden hiç hoşlanmıyordum ama bu döngünün dışında kalmaktan daha da çok nefret ediyordum. Ne de olsa bir kraliçenin hükümdarlığı her şeyin başında olmasına bağlıydı.

Belki nasıl gittiğini görmek için hızlı bir kontrol...

"Neden bir kamara seçip yerleşmiyorsun ve biraz dinlenmiyorsun?" Vanator gemisinde mürettebatımızın geri kalanıyla birlikte duran ve benim de ona katılmamı bekleyen Myrr'a seslendim. "Birazdan orada oluruz."

Kaşlarını çattı ama sonra başını salladı. "Belki de önce mutfağı kontrol etmeli ve yiyecek olarak ne varmış bir bakmalıyım. Savaşmak beni acıktırıyor."

Onun aslında zerre kadar dövüşmediğini söylemek bana düşmez. Ayak altından uzak sürece, nerede yaptığı umurumda değildi.

"Tabii, iyi fikir. İki sallamaya biter."

O ayaklarını sürüyerek uzaklaştı, ben de döndüm ve geminin alt kısmına inen merdivenlere yöneldim. Merdivenlerin ikinci katını indiğimde, yaklaşık on santimlik buzlu suya bastım ve irkildim.

"Siktir et beni..."

"Normalde ben de yapardım ama korkarım Nicholas izlerken ben bile yapmakta zorlanırım. Ne de olsa o genç bir yavru ve benim yaptığım şekilde yapıldığını gördüğünden emin değilim."

Döndüğümde Raven'ın ambarın kapısında durduğunu gördüm, vücudu odaya dönüktü ama başı bana dönüktü.

"Hiç kapatıyor musun, Raven?" Başımı tiksintiyle sallayarak sordum, umarım samimi görünüyordur. Çünkü aslında, bunu tam olarak nasıl yaptığını ve bunu bu kadar özel kılan şeyin ne olduğunu hayal etmeye çalışırken tamamen dikkatim dağılmıştı.

Nicholas, Raven'ın yanından geçip ambardan çıkarken, "Daha önce çok seks gördüm, hatta kendi payıma düşeni de yaptım, olsun," dedi. "Ama bu ne burada ne de orada. Küçük bir sorunumuz var Majesteleri."

"Yavaş yavaş batan bir gemide aylak aylak dolaşmaktan başka mı yani?" Suyun soğuğu nihayet botlarımın kalın derisinden sızarak bana karşılık verdi.

"Gerçekten de öyle," dedi başını sallayarak. Ancak o zaman solungaçlarının biraz yeşil görüldüğünü fark ettim. Yer açmak için geri çekildi ve kolunu sallayarak odaya girmemi işaret etti. İçimi bir önsezi kapladı, yaklaşıp boynumu bükerek onun arkasına bakarken ürperdim.

Duvara dizilmiş, muhtemelen kanlar içinde ama kesinlikle duygusal olarak yenilmiş üç Vanator görmeyi bekliyordum. Bulduğum şey tavandan sarkan, dalgaların hareketiyle hafifçe sağa sola sallanan üç cesetti.

Ne oluyor be?

Hemen Raven'a döndüm. "Bunu sen mi yaptın?"

Gözlerini devirdi. "Böyle bir şeyi yapmak için ne gibi bir sebebim olabilir ki? Benim gerçekten bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

Aslında bundan giderek daha fazla şüphe duymaya başlamıştım ama bunu ona söyleyecek değildim.

"Seni hiç düşünmüyorum," dedim dişlerimin arasından yalan söyleyerek. "Ve birkaç hafta öncesine kadar benim için tamamen yabancıydınız. Bu yüzden beni inci-

sorgulamamı bir kenara bırakın ve bana burada neler olduğunu anlatın."

Emin olmak için iyi savaşırmıştı. Ama artık sır sakladığından emin olduğum için -notta kurtuluşa ihtiyacı olduğu yazıyordu ve neyden kurtulduğunu merak edip duruyordum- ona duyduğum azıcık güven de yok olmuştu.

Bir adım ileri, iki adım geri.

"Buraya onlarla sohbet etmeye ve geleceğimizi nasıl bildiklerini anlatmalarını sağlamaya geldik. Örgütlerinde insan diyarına yaptığımız seyahatlerden haberdar olan başkaları da var mıydı?" Nicholas söze başladı ama Raven elini kaldırarak onu durdurdu.

"Açıkça görülüyor ki yakalandıkları takdirde sorgulanmak ve planlarından vazgeçmek yerine kendilerini öldürmeleri talimatı almışlar. Bu da bunun onlar açısından şanslı bir olay olmadığı ve henüz bitmediği anlamına geliyor. Bu, her ne olursa olsun hedeflerine ulaşana kadar muhtemelen durmayacak olan planlı bir dizi saldırının ilkiydi."

Cesetlerden biri sallanarak, sahibinin yüzü tam olarak görünene kadar döndü, küçük bir lombozdan süzülen ay ışığıyla aydınlandı. Şimdi savaşın sıcaklığı geçtiğine göre ne kadar genç görüldüğünü fark ettim. Bir nefret tarikatına aşılacak için çok genç olduğu kesindi. Vampirlere duyulan nefreti anlasam da, hatta kendi kanım karışık olmasına rağmen zaman zaman kendim de bu nefrete kapılmış olsam da, kendi çocuklarınızın hayatını böyle bir amaca adanmak bana acımasızca geliyordu.

İçimdeki ani acıma duygusunu geri ittim. Bu hayatı o seçmişti. Gemimize gelmiş ve bizi öldürmeye çalışmıştı. Biz yanlış bir şey yapmamıştık. Ve hala...

"Hep böyle mi dövüşürler?" Göğüs göğüse dövüşü düşünerek sordum. Çok acımasızdı ve galip gelmeme rağmen, dövüşte neredeyse tekinsiz görünen bir taraf vardı. Çaresiz, gözleri ateş gibi bir şeyle parlıyordu. "Delirmiş olabilirler mi acaba?"

Peçe düştüğünden beri, içimizden birkaç kişi deliliğe sürüklendi.

"Olabilir," dedi yavaşça başını sallayarak. "Her zaman büyük savaşçılar olmuşlardır ve da gayretlidirler. Ama kazanma şansları olmadığında geri de bilinirler. Davaları uğruna öleceklerinden eminim. Ancak sayılarını gereksiz yere azaltma riskini almaktansa başka bir gün savaşmayı tercih ederler. Bu da bence bu üçlü intiharı kayda değer kılıyor."

Her şey çok garipti. Birisi onları gelişimizden haberdar etmiş miydi? Yoksa değerli taşların Öteki varlığımızı tespit edilemez kılan güçlerine rağmen bir şekilde işaretlenmiş miydik?

Bu düşünce tüyler ürperticiydi. İleride daha dikkatli olmamız gerekecekti.

Bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalıştım ama yorgun beynim şu anda hiçbir şeye anlam veremiyor gibiydi. Belki de Myrr her şeye rağmen haklıydı. Yemek, sıcak bir banyo ve biraz uyku, tam olarak bu sırayla.

Ayak bileklerimin etrafında dönen ve sabit bir hızla yükselen suya bir bakış attım. Tekne ne kadar çok ağırlık alırsa, o kadar hızlı batacağı.

"Onları indirin ve kapıyı kapatın. Gemi gün ışımadan okyanusun boylayacak. Sonra gelip Vanator gemisinde bana katılın. Mürettebattan iki kişiye nöbet tutturacağım, böylece hepimiz biraz dinlenebiliriz."

İçimden bir ses gücümüze tekrar ihtiyacımız olacağını söylüyordu... hem de yakında. Döndüm ve yeni edindiğimiz gemimize doğru ilerledim, iç çekerek güverteye atladım. Daha Isla Naranja'ya bile varmamıştık ve tüm bu görev şimdiden tam bir karmaşaya dönüşmeye başlamıştı. Kendimi, Dom'un Raven'in gelmesine izin vermem için gözümü korkutmasına izin vermek yerine Lochlin'i almayı düşünmüş olmayı içtenlikle dilerken buldum. Elbette bu, klanlarımıza göz kulak olması için birini seçmek anlamına gelecekti ki bu çalkantılı zamanlarda bunu yapmaktan nefret ediyordum. Ama en azından arkamı kollamak zorunda kalmazdım... ve

Her ikisi de *Raven*'ın çok zaman harcadığı şeylerdi.

Onun tamamen uygunsuz sözlerinden sadece birini hatırladığımda yanaklarım alev aldı.

Göğüslerimin bağlı olduğunu nereden biliyordu ki? Gerçekten hiç kimse bilmiyordu ve bu benim gençlik yıllarımda başladığım bir uygulamaydı. Evet, kısmen pratik nedenlerden dolayı. Ama aynı zamanda günlerimi kalenin etrafında zıplayarak geçirirsem hükümdarlık yarışında daha az ciddiye alınacağımı biliyordum.

Basamaklardan mutfığa doğru koşarken utancımın alt dudağımı kemiriyordum.

Tanrı aşkına, ben lanet bir kraliçeydim. Böyle bir saçmalığa kendimi nasıl inandırmıştım? Fazla göğüs dokusunun hükmetme kabiliyetim üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Yine de doğru kararı verdiğimi biliyordum. Çünkü erkekler erkekti, türü ne olursa olsun. Ve onları herhangi bir meselenin özünden uzaklaştırmak için gereken tek şey harika bir çift memeydi. Bu benim hatam değildi. Bütün toplumun suçuydu.

Artık Peçe indiğine ve son zamanlarda kıyamet koptuğuna göre, belki de yeni bir dönemin zamanı gelmişti. Hiçbir sikim verilmeyen bir dönem. Memeleri serbest bırakma dönemi... en azından savaşa gitmediğim zamanlarda.

"Yapacağım," diye mırıldandım. "Burada işimiz biter bitmez bu bağları çıkaracağım ve kimin baktığı umurumda değil."

"Yapın. Bana sorarsanız, orada yaptığınız şey tam anlamıyla barbarlık."

Kafamı çevirdiğimde Myrr'ın masanın yanındaki yüksekçe bir tabureye oturmuş bana baktığını gördüm. Önünde harika kokan, dumanı tüten bir kâse ve elinde bir servis kaşığı vardı.

"Şimdiye kadar yatmışsındır diye düşünmüştüm."

"Bayat bir somun ekmeği yedikten sonra bir tencere limonlu tavuk çorbası bulmasaydım öyle olacaktım. Diana, içinde orzo var," diye fısıldadıktan sonra bu iş için fazla büyük olan kaşığıyla bir yudum aldı.

Dolaba doğru ilerledim ve kendime insan boyunda bir kaşık ve teneke bir kâse aldım, masada Myrr'a katılmadan önce güzel kokulu çorbayla doldurdum.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yemek yedik, alçak zevk sesleri ve Kahin'den gelen daha fazla şapırtı ile noktalandı. Karnım sıcacık ve tok olduğunda, ayaklarım kıyaslandığında daha da soğuk görünüyordu.

"Banyo için sıcak suları var mı diye bakmaya gidiyorum." Memnun bir iç çekişle kâsesini iterken başını salladı.

"Ve Isla Naranja'ya kadar uyuyacağım. Yol boyunca başka bir sorun çıkacağını sanmıyorum."

Durakladım ve gözlerimi ona diktim.

"Başka sorun var mı? Vanatörlerin bize saldıracağını öngörmüş müydün?" "Gördüm."

Cevap vermeden önce alevlenen öfkemi dizginlemek için tam on saniye harcadım. "Peki neden bundan bahsetmeyi düşünmedin?"

Eğimli bir omzunu silkti. "Çünkü kayıp vermeyeceğimizi biliyordum ve bu da yolculuğumuzun bir parçasıydı. Bulmacanın gerekli bir parçası da diyebilirsiniz."

Her ne kadar başka bir olay olmadan kıyıya varacağımız için rahatlamış olsam da, bu güvenilirmez kahin meselesi hızla eskimeye başlamıştı. Üç yol arkadaşım vardı ve hiçbirine yüzde yüz güvenemiyordum.

Yaşlı kadına ters ters baktım.

"Gelecekte, bilmem gerekip gerekmediği düşüncelerinizden bağımsız olarak beni uyabilirseniz, gerçekten minnettar olurum."

Sandalyeden zıpladı ve topallayarak kapıya doğru yürüdü.

"Göreceğiz bakalım."

Ona seslendiğinde neredeyse mutfaktan çıkmıştı. "Myrr?"

"Evet canım?" diye cevap verdi, yüzünü bana dönerek.

"Bir not yazmışsın. Sanırım Raven içindi." Yüz ifadesini dikkatle inceledim ama hiçbir şey ele vermiyordu. "Kurtuluşunun Topraklar'da olmasıyla ilgili bir şey. Ne hakkındaydı bu?"

Başını salladı ve kaşlarını çattı. "Çok meraklısın, değil mi? Acaba söz konusu olan Beefcake'in değil de senin kehanetin olsaydı bu kadar rahat konuşmam için bu kadar istekli olur muydun?"

Nazıkçe iğneleyince yüzüm buruştu.

"Yeterince adil. Görevimizi tehlikeye atmadığı sürece sorun yok."

Kapıdan çıkarken "Öyle değil," diye kabul etti. "Ama aynı şeyi kalbin için söyleyemem."

Bu da ne demek oluyor?

"Myrr?" Sandalyeden sıçradım ve peşinden yürüdüm. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey canım. Kehanet değil, sadece cinsel gerilimden anlayan yaşlı bir kadının saçmalıkları. Sana bakışı... Sanki az önce içtiğimiz çorbadan sıcak bir kase içmişsin de canı çorba çekiyormuş gibi. Tüm o genç hormonların çalkalandığını görmek solmuş alt kısımlarıma iyi geliyor."

Çorbam yeniden ortaya çıkmakla tehdit ederken bu görüntü beni olduğum yerde durdurdu.

"İyi geceler canım," diye seslendi omzunun üzerinden. "İsla Naranja'da görüşürüz."

Ürperdim ve mutfağa geri döndüm. İki kase daha çıkarıp Nicholas ve Raven'a servis ettim, sonra da kalan yemekleri kaldırdım. Sonra sırt çantamı kaptım ve bir kamara aramaya koyuldum. Gemileri bizimkinden çok daha iyi döşenmişti ve üçüncü denememde boş kaptan odalarını bularak altın madeni buldum.

Ortada devasa, pençe ayaklı bir küvet duruyordu, eğer metal bağlantıların bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, sıkıca yerinde duruyordu. Bir inilti çıkardım.

Skor.

Botlarımı rekor bir sürede çıkarmıştım ve odayı geçerken bile pantolonumun fermuarını çekiştiriyordum. On dakika sonra boğazıma kadar, tenimi yakacak kadar buharlı suya batmıştım. Bir süre orada öylece yattım, gözlerim kapalı, hiç düşünmemeye çalıştım. Ancak geminin ambarında boynundan asılı duran o genç Vanator'un görüntüsü kafamda titreşince gözümü kırıştırdım ve doğruldum. Bu hareket küvetin kenarlarından suların akmasına neden oldu ve bir küfür mırıldandım.

"Bunu düşünme. Sadece Isla Naranja'ya gitmeyi, o piç Maverick'in işini kısa sürede bitirmeyi ve sonra da eve dönmeyi düşün."

Bakışlarım bileğimdeki kurumuş kan lekesine takıldı ve yanımdaki tepside duran büyük sabun kalıbına uzandım. Bergamot ve sandal ağacı gibi kokuyordu - tipik erkek kokusu- ama umurumda değildi. Cildimi ovdum ve sonra saçlarımı sıkı örgüsünün sınırlarından çektim. Kafa derimdeki basınç serbest kaldı ve tısladım. Neredeyse bağlarımı çözmek kadar iyiydi. Ellerimi köpürttüm, gözlerimi kapattım ve buharlı suya tamamen batana kadar aşağıya kaydım. Saçlarımı hızlıca fırçaladım ve ardından kıyafetlerimi değiştirdim; yeni bir kurt olacaktım. İşim bittiğinde başımı tekrar su yüzeyine çıkardım ve kendimi Raven'ın turkuaz gözlerine bakarken buldum.

Bir şeyler söylemeye çalışırken nabzım tekledi ama ağzımdan çıkan tek şey boğuk bir ciyaklamaydı.

Geri çekildi, neredeyse benim kadar şaşırılmış görünüyordu. "Lanet olsun, Majesteleri. Sabunu kokladım ve bir tane almayı umdum-Tanrılar, çok üzgünüm-"

Sözünü kesti, bakışları aşağıya kaydı. Burun delikleri alevlenirken bile boğazı çalışıyordu.

Göğüslerimin iki kremşi şamandıra gibi sallandığını anlamak için aşağıya bakmama gerek yoktu. Her iki elimle birer tane olmak üzere onları kapattım ve Raven'a ölümcül bir bakış yönelttim.

"Burada ne halt ediyorsun? Kapı çalmak diye bir şey duymadın mı?"

"Kapıyı çaldım," dedi, sesi kalın ve boğuktu. "Ayrıca içeride kimsenin olmadığından emin olmak için kapıdan bir merhaba diye seslendim..."

Ve ben suyun altındaydım, tamamen habersizdim.

Onun hatası değildi. Ama bu, utançtan beslenen öfkemi ona yöneltmemi engellemedi.

"Artık beni görüyorsun, o zaman hâlâ burada ne işin var?" Ben de tersledim.

"Dediğim gibi, özür dilerim, ama lanet olsun, Diana." Bir elini kaldırdı ve bakışlarını kaçırarak bana sırtını döndü. "Neden kendini böyle sakladın ki? Sana bir bahane vermiş olabilirim ama bana dövüşmekle ilgili bir şeyler anlatmaya kalkma. Scarlett göğüsleri olan bir kadın olarak gayet iyi iş çıkardı ve Sienna da savaş meydanında kendine fazlasıyla yetiyor."

Ona dürüstçe cevap vermemi sağlayan neydi bilmiyorum ama kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı.

"Çünkü senin gibi adamlar beni bir lider olarak asla ciddiye almaz, Raven, geçen gün benimle konuşma şeklinden de anlaşılacağı üzere. İşte bu yüzden."

Alçak bir hırıltı çıkardı. "Klan üyeleriniz size saygı duyuyor çünkü siz belalı birisiniz... bunu söylemeye cesaret edebilir miyim? Belalı bir kaltak, adil, cesur ve dürüst bir lidere. Göğüslerinin olup olmamasının bununla hiçbir ilgisi yok. Ve kadınlığınızın güzel cömertliğini bir zayıflık olarak gören birkaç kişi için?" Geniş omuzlarını silkti ve bir homurtu çıkardı. "Onların saygısını kazanmana gerek yok ve muhtemelen hiçbir zaman da kazanamayacaksın. Onlar değerli erkekler değil. Seninle konuşma şeklim... şey, ben herkesle böyle konuşurum. Bir nevi benim alametifarikam. Kötü bir niyetim yok ve senin hakkında söylediklerime inanmasaydım, kardeşinle arkadaş ol ya da olma, burada senin yanında savaşıyor olmazdım."

Ukalaca bir cevap vermek için yanıp tutuşuyordum ama yeni bitmiştim. Öyle olmasaydım bile, boğazımdaki yumruyu geçebileceğimden şüpheliydim.

"O zaman seni banyonla baş başa bırakayım." Kapıya doğru ilerledi, açtı ve durakladı. "Ama bilginiz olsun, haklıydım. Kesinlikle çok tatlılar."

Çıktı ve kapıyı arkasından kapattı, ona fırlattığım çizme zararsız bir şekilde yere sekti.

İçimdeki öfkeye tutunmalı ve onu bir kalkan gibi kullanmalıydım. Çünkü bunun altında daha önce hiç hissetmediğim bir çekim vardı. Ve eğer dikkatli olmazsam, tıpkı Maverick'le olduğum gibi beni aptal ve savunmasız hale getirecek bir şeye dönüşebilirdi.

"Bir daha asla," diye fısıldadım, hızla soğuyan suya geri batarken.

Bir daha *asla*.

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

Kuzgun

I Diana'nın küvetteki görüntüsünden kurtulamadım, kaygan, sabunlu, otururken etrafında yükselen buhar. Ertesi gün gözlerden saklandığı süre boyunca bu görüntü aklımdan çıkmadı.

Çok açık bir şekilde bağlanmış olan göğüsler nihayet serbest kaldı. kısıtlamalar. Her ne kadar manzaranın tadını çıkarsam da, göğüslerinin üst kısmında, bağlamanın göğsünü ısırdığı yerdeki izleri fark etmiştim.

Çünkü ciddiye alınmayacağını çok iyi biliyordu.

Vampirler kendi tarzlarında şehvet düşkünü olarak nam salmış olsalar da, güçlü dişiler yaygındı. Kurtadam dünyasında ise durum farklıydı. Diana'nın söylemek istemediği şey, o dünyada kadınların çiftleşmesinin beklendiği. Varisler üretmeleri. Ev ve ocağa bakmaları.

Diana'dan önce hiç kraliçe olmamıştı. Şu andan itibaren bir başkası olana kadar, o örnek olacaktı. Eğer başarılı olursa, bölgelerindeki güç dinamikleri sonsuza dek değişecekti. Küçük kız yavruları ona bakıp bir gün kendilerini kraliçe olarak hayal edebilirlerdi. Güç kadınların sayısı artacaktı. Zihinler değişecek, kalpler kazanılacaktı.

Ya başarısız olursa?

Başka bir kadının kendini kanıtlama şansı bulması için bin yıl geçmesi gerekebilirdi. Bu yükün ağırlığının, o görkemli göğüslerden çok daha ağır olduğu kesindi.

Teknenin küpeştesinde durup dalgaların dansını izliyor, ara sıra bir balığın yüzgecini ya da beyaz karnını yakalıyordum.

"Yeni bir teknen var!"

Gözlerimi kırıştırdım ve geminin kaygan kenarını kavrayan küçük bir çift el bulmak için aşağıya baktım. Çömelerek genç denizkızının gözlerinin içine baktım. Gümüş, bir kış gecesindeki sis gibi, ama çok daha sıvı.

Merkür.

"Merhaba güzelim." Gülümsedim. "Bizim dünyamıza cesaret mi ediyorsun?"

Sırıtişında neredeyse benimki kadar keskin beyaz dişler vardı. "Oh, bu benim ilk ziyaretim değil. Nereye gidiyorsunuz? Bu yöne gelen tekneleri pek sık görmüyorum. Genellikle suların üzerinden geçerler ve hepsi bu kadar. Bilirsiniz, denize düşen insanları kurtarız. Sizi takip etmemin bir sakıncası var mı? Kâğıt parçasını verdiğim, gözleri benimkilere benzeyen o güzel bayan önemli biri mi? Benim adım Xefia, senin adın ne?"

Sözleri hızlıydı, sanki çok az zamanı olduğunu biliyormuş gibi her biri arasında neredeyse hiç atım yoktu. Ben de ona bir iyilik yaptım ve karşılığında aynı hızla konuştum. "İsla Naranja'ya gidiyoruz, insanları çalkantılı sulardan kurtardığını bilmiyordum, bu ilginç, istersen takip edebilirsin, suya ben hükmetmiyorum ve hanımefendi önemli biri değil, yine de kabul ediyorum, çok güzel. Benim adım Raven ve Seattle'dan bir vampirim."

Ağzı bir karış açık kaldı. "BİR VAMPİR Mİ?"

Ve sonra gitmişti, sanki ona elektrik vermişim gibi teknenin kenarından fırlamıştı.

Yavaşça ayağa kalktım ve genç doğaüstünü merak ettim. Teknedeki birine elini uzatmak için son derece cesurdu.

Ve Diana'yla çoktan konuşmuştu... Parçalar hızla bir araya geldi. Küçük denizkızı Xefia, Diana'ya Kahin'den aldığım notu vermişti. Ama Xefia onu sudan kendisi mi çıkarmıştı, yoksa Diana ona kendisi için almasını mı söylemişti?

Önemi yoktu. Not şifreliydi.

Benim için bile, ve benim için tasarlanmıştı. "Seni

rahatlatacağım," diye homurdandı Hamish bana.

Döndüm ve yoluma çıktığından emin oldum, sadece etrafından dolaşmayı ya da içinden geçmeyi seçmemi sağlayacak kadar. Neredeyse göğüs göğüse gelecek şekilde durdum ve iri yarı kurt adama gülümsedim.

"Hamish, bu iş sıkıcı olmaya başladı. Bu oyunu gerçekten benimle oynamak istediğine emin misin?"

Doğrudan gözlerimin içine bakarak hata yaptı. "Ben oyun oynamam."

Şöyle bir şey var. Başkasının iradesini ele geçirme konusunda çoğu vampirden daha iyiydim. Özellikle de bunu yapabileceğimi bilmiyorlarsa ve buna karşı önlem almamışlarsa. Bakışlarını tuttum ve diz çökmesini istedim. Önce bir dizine, sonra diğerine çökerken gözlerini kaçırmadı.

"Eller de lütfen. Dört ayak üzerinde," dedim, ses tonum hafifti. Hamish gözlerini hızla kırıştırdı ama başka tarafa bakamadı, şimdi değil. Belki ilk anda büyüme karşı koysaydı... ama aptallık etmişti.

Elleri ve dizleri üzerinde bana baktı, ağzı çalışıyordu ama hiç ses çıkmıyordu.

"Görüyor musun?" Göz göze gelebilmek için çömeldim. "Ben oyun oynarım. Ama oynadığım oyun seni buradaki yırtıcıyı tanımak zorunda bırakacak. Ve bunun sen olmadığına söz verebilirim."

Öfkesi dalga dalga yayılıyordu ama onu olduğum yerde kilitlemiştim. Parmaklarımı şıklattım, gözleri yuvalarından fırladı ve yere yığıldı. Etrafından dolanarak büyümü geri çektim, böylece ben uzaklaşırken uyanacaktı.

"Arkadaş mı ediniyoruz?" Nicholas güvertenin altına açılan kapının gölgesinden sordu.

"Nicholas. Bizim de bir sorunumuz olacak mı?"

Genç vampir başını salladı. "Yerimi biliyorum, Kuzgun. Senin hakkında fısıldanan hikâyeleri biliyorum."

İşte bu ilgi çekiciydi.

"Hangi hikâyeler bunlar?" Beni teknenin ön kadar takip etmesini işaret ettim. Burada olmasının bir nedeni vardı; bundan emindim. İyi bir savaşçıydı, her ne kadar çok daha uygun ve tecrübeli başkaları olsa da... Dominic'in yardımcısı Scarlett'in ona ihanet etmesinden sonra General güvene her zamankinden daha fazla değer veriyordu. Ve her ne sebeple olursa olsun, Southwind'li genç Nicholas'ın güvenilir olduğuna inanıyordu. Belki de bu onu göndermek için yeterli bir nedendi.

Belki de değildir.

Ama öğrenecektim.

Nicholas, Hamish'ten daha zeki görünüyordu. Soruma cevap verirken gözlerini yere indirdi. "Genç bir çocukken yüksek lordlardan birini öldürdüğünüz için uzun zaman önce Bölgeden atıldığınız söyleniyor. Sanırım gücün kraldan sonra ikinci sıradaymış.

Kendini. Seattle'ı kendi krallığınız gibi yönettiğinizi ve tüm Kuzey Amerika'yı yönetme yolunda ilerlediğinizi."

"Yüce lordun öldürülmesi dışında, gerisi doğru değil," diye cevap verdim alçak sesle gülerek.

Nicholas başını kaldırdı ama hemen başka tarafa baktı. "Yüce bir lordu mu öldürdün?"

Bu bile tam olarak doğru değildi ama yapacak başka bir şeyimiz olmadan bir teknede durduğumuza göre, onu şımartabilirdim. Ayrıca... bana doğru gelen güçlü sandal ağacı kokusuna bakılırsa Diana hemen arkamızdaydı ve bizi dinliyordu.

"Yüce lord da gençti ve bu yüzden birbirimizi tanıyorduk. Bölgeye ilk ziyaretimdi. Onu bir arkadaşımın kellesini almayı planlarken yakaladım. Buna itiraz ettim ve onu yendim. Gerçi düzgün bir düelloydum, bu yüzden onu öldürmüş olsam da herhangi bir yankı uyandırmadı."

Anı içimde keskinleşmişti.

"Arkadaşın Dominic'ti, değil mi?" Nicholas sordu.

"Evet." Bu yaptığım ilk cinayetti. Ve hala pişmanlık duyduğum bir cinayet. Hepimiz genç ve aptaldık. Reggie'nin durdurulacağını bilmeme imkan yoktu. Edmund'la arkadaştı, o yüzden bunu söylemek zordu.

Nicholas bir nefes verdi, dönerken eli çıplak koluma değdi.

Sanki onu yakmışım gibi tökezleyerek geri çekildi, gözleri şokla açıldı. "Vay anasını."

Ona baktım, içimde bir huzursuzluk hissi yuvarlanıyordu. "Ne demek istiyorsun, lanet olsun?"

"Yok bir şey. I-" Nicholas başını salladı. "Beni öldürmeyin. Öyle demek istemedim. Her zaman kontrol edemiyorum."

Başımı yana eğdim ve bakışlarını yakalamaya çalıştım. "Neden öldüreyim-"

Sonra on katlı bir binanın tepesinden düşen bir ton tuğla gibi çarptı yüzüme. İçimdeki hava bir anda uçup gitti.

Akıl okuyucu.

Tabii ki öyleydi.

Bir adım geri attım ve sonra teknenin karşı tarafına geçene kadar bir adım daha attım.

"Dominic, seni ," diye . Eski dostum bu sefer doğruyu . Ona beni gerçekten korkutan tek vampir gücünün zihin okuma olduğunu kaç kez söylemişim? Herkesin güvende olması gereken tek yer kendi kafasıydı. Ve benimki karanlık, düşünceli bir mağaraydı, örümcek ağlarıyla kaplı sırlar, öfke ve evet, üzüntü dolu saklanma delikleriyle doluydu.

Siktiğimin Dominic'i.

"Nefret ediyorum," diye nefes aldı Nicholas. "Keşke bende olmasaydı. Ama görmek istememiştim... Her zaman kontrol edemiyorum..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Sessiz ol. Diana biliyor mu?"

"Henüz değil." Başını iki yana salladı. "O çizgide bir şey olduğunu biliyor. Sorgulama sırasında yardımcı olabilecek bir şey, ama Dominic bunu bilmesi gerekenlerle paylaşmanın daha iyi olacağını düşündü. Eğer Maverick'in işbirliği yapmadığını fark edersek ve fikrini değiştiremezsek, o zaman kendi... yöntemlerimi kullanabilirim."

Yavaş bir nefes aldım ve tek tattığım onun kokuşmuş korkusuydu. "Eskiden senin türünü öldürürdük. Bunu Edmund'dan nasıl sakladınız?"

Nicholas zorlukla yutkundu. "Annem beni eve kapattı. Herkese cılız olduğumu söylerdi. Yaşıtlarımla oynamak için çok cılızmışım."

Genç bir delikanlı için kabullenmesi zor bir şey. "Peki ya kadınlarla yattığında?"

O zaman ne olacak?"

Diana'nın hafifçe nefesini tuttuğunu duydum. Ama Nicholas bunu fark etmemiş gibiydi.

"Ben... ben... kadınlarla yapmam."

Omuz silktilim. "Seçtiğiniz ortaklarınızla o zaman. Bunu nasıl kontrol ediyorsun?" Gözlerini kapattı. "Kontrol edemiyorum. İşleri... zorlaştırıyor."

Hayal bile edemezdin. Korkunç olmalı. Ve hala...

"Ellerini benden uzak tut. Eğer iznim olmadan bana dokunursan, kafanı omuzlarından ayırırım." Ona ters ters baktım. "Anlaşıldı mı?"

"Sanmıyorum," diye tersledi Diana nihayet ortaya çıktığında. Göğüsleri tekrar sıkıca bağlanmıştı ama artık altında ne olduğunu biliyordum.

Belli ki rüzgârın uğultusundan konuşmamızın sadece bazı kısımlarını duymuştu. Ona döndüm ve gülümsedim, yavaşça onu inceledim. "Frostbite. Beni özledin, değil mi?"

"Seni homofobik pislik!" Diana tersledi. "Ne cüretle-"

Nicholas onun sözünü kesti. "Hayır, öyle değil. Diana... ona dokunmamı istemiyor çünkü... ben... zihinleri okuyabiliyorum. Eğer birine dokunursam. İşte bu yüzden

Beni Dominic gönderdi."

Ayakları durdu ve gözleri benden Nicholas'a kaydı. "Gerçekten mi?"

Başını salladı.

Ona düşünceli düşünceli baktı ve sonra kolunu uzattı. "Elimi tut o zaman."

Ben olsam böyle bir şey yapmazdım ama Nicholas'ın görebileceklerinden hiç gibiydi. Ve tepkisi anında oldu.

Nicholas uzanıp onun elini tuttu. Bir an öylece durdu, parmakları onunkilere dolanmıştı. Sonra ona baktı.

"Paylaşmamın sakıncası var mı?"

Kaşları çöktü ama sonra başını salladı. "Pekala..."

"Bu da işin diğer kısmı, bildiğim kadarıyla sadece benim yapabildiğim bir şey." Nicholas Diana'nın elini avucunun içinde tuttu ve diğer avucunu yukarı çevirdi. Avucunun içinde küçük bir sahne, küçük bir sahnedeki oyun gibi oynamaya başladı. Diana'nın bakış açısından, dışı bir iblisle savaşıırken, siyah kanatlar ve derin orman, Diana iblisin altında, yaşamı boğulurken. Birden iblis sertleşti ve yana düştü. İblisin arkasında uzun koyu kahverengi saçlı, bir tarafında küpeleri olan, göğsünde gömleğinin açıkta kaldığı yerde yara izleri olan bir adam vardı.

Diana'ya işaret etti ve dizlerinin üzerine çöktü.

Diana o anda elini Nicholas'tan çekti ve görüntü parıldayıp kayboldu. "Bu çok faydalı bir hediye Nicholas."

"Ellerimi kendime saklayacağım, bu konuda söz veriyorum. Ve yaklaştığını hissedersen eldivenlerim var." Nicholas başını eğdi.

Her ne kadar genç vampir ve hediyesi beni öfkelen-dirse de -çünkü istediğim son şey birinin kafamın içini karıştırmasıydı- sahne önemliydi, bundan emindim. Diana hiçbir şeyi kazara yapmadı.

"İblis ve adam, kimdi onlar?"

Başını salladı. "İblis, onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Adam Maverick. Tabii ki o bir insan ve çok daha genç. Ama en azından şimdi neye benzediği konusunda elinizde bir şeyler var."

Bana baktı ve yüzü hemen kızardı; bir önceki geceyi ve benim onun çıplak bedenine bakışımı düşündüğünü . Görüntü neredeyse retinalarıma kazınmıştı ve sertleştiğimi hissedebiliyordum.

Belirgin bir çabayla kendini topladı. Ve devam etti. "Yaşlanmış olacak. Saçlarını kestirmiş olabilir. Muhtemelen gri, hatta beyaz olacak. Ama bu bir dereceye kadar önemli olmayacak. Yaklaştığımızda kokusunu alabileceğim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu kadar basit mi?"

"Kokusunu aldıktan sonra kaçmasına imkân yok." Öyle bir güvenle söyledi ki, ona inanmazsam kahrolurum.

Önümdeki Isla Naranja'ya, kuzey kenarı boyunca yükselen dağlara, beyaz kumlu plaja baktım. Hatırladığım gibiydi, dünyadan uzakta saklanmış bir cennetti.

"Kıyıya ulaştığımızda planımız ne olacak?" Ben sordum. "Güzel, küçük bir otel odası bulup çırılçıplak soyunacağız."

Diana bana ters ters bakmak için kafasını kırdı. Eğer bakışlar sahiplerinin gerçek niyetlerini yansıtabilseydi, bir buz kütesinin bir metre altına gömülürdüm.

Zihnimin uzak bir kısmı söz konusu buzu eritmek için ne gerektiğini merak ediyordu...

Diana kendi hançerini çevirerek kabzasından yakaladı. "A planı benim kıyıya gidip onu takip etmem. Onu bulduğumu varsayarsak, benimle birlikte tekneye geri getireceğim ve Alfa Toprakları'na dönüp güneş batmadan ayrılacağız."

İlk kez alay eden ben değildim. Nicholas homurdanarak gözlerini genç vampire çevirdi. Boğazını temizledi.

"Özür dilerim, Diana. Ama bu ihtiyatlı bir davranış değil. Güvenli de değil. Çünkü bu kadar kolay olacak olsaydı, Dominic bizi size yardım etmemiz için göndermezdi."

Yani annesinin hiçbir zaman bir omurga geliştirme şansı olmamasını sağlama çabalarına rağmen genç olanın içinde biraz omurga vardı. Güzel.

"Yardım edemezsin demiyorum. Sadece en az direnç gösteren yolu seçerek başlamak istiyorum. Yalnız bir kadın kasabaya gelirse kimse tetikte olmayacaktır. Eğer tüm grupla birlikte gidersek, buraya ait olmadığımız gerçeğini saklamamızın hiçbir yolu yok." Diana'nın sesi eşit ve sakindi, ancak arkasındaki sıcaklığı duyabiliyordum. "Dolunaya yaklaşıyoruz. Mürettebatımın kurtlarını uzak tutmak için hançer tutma lüksü yok."

Kaşlarım havaya kalktı. "Yine de geldiler mi?"

Sesi tatlı ve keskin olsa da gözleri tekrar bana dönmüştü. "Günün ilk ışıklarıyla gemiyi ateşe vereceklerinden korktuğumuz için daha fazla vampir de getiremedik. Başka vampir yoktu."

Nicholas, "İnsanlar," diye işaret etti.

Kıkırdadım. "Ona bariz olanı göstermeye devam edersen bu iş bitmeden ikimizi de kazığa oturtacağının farkında mısın?"

Nicholas omuz silkti. "Ben bir diplomatım. Kişisel istek ve ihtiyaçlarımızdan daha fazlasını düşünmemiz gereken zamanlar vardır. Büyük bir lider olarak Diana bunu çok iyi bilir."

Sanki rüzgârı yelkenlerinden çekip almış gibiydi. Meraklı. "Nicholas, haklısın. Limana yanaşıp Myrr ve mürettebatı karaya yerleştireceğiz. İçinizden birini alacağım."

"Beni götüreceksin," diye düzelttim onu. "Hırsızı bulmak için seninle geleceğim."

Çenesi büküldü ve başını salladı. "Peki. Seçimi tartışmak istemiyorsan, Nicholas?"

Garip, çok umutlu görünüyordu.

"Bir dakika bile olmaz. Raven bu görev için en uygun seçim." Belinden eğildi ve etrafımızda dolandı. "Ben Myrr'ı hazırlayayım."

O gitti ve ben Diana'ya döndüm, ama onu geldiği yoldan geri kaçarken buldum.

"Hazır ol, Raven. Tekne iskeleye yanaştığı anda karada olacağım, seninle ya da sensiz."

Belden eğilme sırası bendeydi. "Her zamanki gibi, emirlerine amadeyim, Frostbite."

Bir saatten kısa bir süre sonra limana yanaştık ve sözünün eri Diana, gemi daha demirlere bağlanmadan tekneden inmişti.

Bir adım bile atmadan arkasından dışarı fırladım. Tuz ve pislik kokusu, insanın ağzını tıkayacakmış gibi havaya karışıyordu.

Diana benden birkaç adım öndeydi ama ona kolayca yetiştim. "Bu hırsızı bulmak için çok hevesli misin?" diye sordum. "Yoksa onunla yeniden bir araya gelmeye mi heveslisin?"

Sertleşmedi. "Maverick'e karşı bir sevgim yok. Ve belirttiğim gibi, o artık yaşlı bir adam olacak. Aradan altmış yıl geçti. Onu tanıdığımda belki otuzlu yaşlarındaydı. Tek bildiğimiz, Maverick bile olmayacağı. Kızıl taş sahibi onun soyundan biri olabilir. Önemli değil, ona ihtiyacımız var ve bilinmesi gereken tek şey de bu."

Ellerimi ceplerime soktum ve olabildiğince rahat yürüdüm. "Onunla yatıp yatmadığını bilmek isterim."

Ayakları çarparak durdu ve ben yürümeye devam ettim, yakalayacağını Yu biliyordum.

kar

1. "Ne?"

"Şey, bildiğim kadarıyla, onun hızlı bir şekilde Sen. Yani, o bir büyücü. Bu benden neden nefret ettiğini açıklıyor." Döndüm ve ona göz kırptım. "Yine de dürüst olmak gerekirse, kalbinden başka bir şey çalmazdım. İkisini birden almak yaraya tuz basmak olur."

Gözlerini devirdi ve bana yetişmek için acele etti ama ben elimi koluna koydum. "Gevşe biraz. Savaşa giriyormuş gibi görünüyorsun ve insanların kavga için burada olduğumuzu anlamasına izin vermemeliyiz. Anladın mı? Bu bölgeyi yöneten iblisler-"

"İblisler mi?" diye tısladı. "Kahretsin... Emin misin? Bölgeyi taradıklarında ekibimin araştırmasında bu yoktu. Tamamen insanlardan oluşuyordu, baştan sona!"

"Buraya en son geldiğimde durum böyleydi. Herhangi bir değişiklik duymadım ve bu belki de yirmi yıl önceydi." Elini tuttum ve sanki tatildeymişiz, sokaklarda geziniyormuşuz gibi kolumun kıvrımına yerleştirdim. "Rahat görün, Diana. Bu bizi burada daha ileriye götürecektir. Kanunları sevmezler, kuralları sevmezler ve siz kurtadamların tek derdi kutularınızı işaretlemek ve t'lerinizi çarpı yapmaktır."

Homurdandı ama yanımda rahatladığını hissettim, yürüyüşü artık yavaş ve ölçülüydü. "Beni... kandırdığını nasıl anladın?"

Bu beni gülümsetti. "Kaç kalp kırdığımı biliyor musun? Büyülendin mi? Sevilmiş ve geride bırakılmış bir kadının öfkesini gördüm. Göze, çenenin açısına çok özel bir bakış. Şimdi onu umursayacağını düşündüğümde değil-"

"Kesinlikle hayır," diye kabul etti. "Ama haklısın. Beni kandırıp babama ihanet ettirdiği için ondan nefret etmeden edemiyorum... mücevheri aldığı için. Beni onun peşinden gelmeye zorladığı için. Bu fırsatı değerlendirip onun taşaklarını eline vereceğim, tabii kader bana gülerse."

Kaşlarını havaya kalktı. "Hatırlat da kalbini kırmayayım."

"Sanki sana bu şans verecekmişim gibi," diye bir kahkaha attı, koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakarken gözleri öncekinden daha yumuşaktı. "Bana aşık olman daha muhtemel, o zaman da kalbini kırmak zorunda kalırım. Bir kalbin olduğunu varsayarsak?"

Onun bu cürekârlığı karşısında kıkırdarken başımı geriye attım. "Var. Ama bunu bozan ilk kişi sen olacaksın. İçimde kalan tek ilk."

Doğruyu söylemek gerekirse."

Uzaklaşmaya çalışırken kolunu benden çekti, ama elini yakaladım ve dudaklarıma götürdüm, arkasını öptüm, teninin özünü tattım, dilimin parmak eklemlerinde gezinmesine izin verdim. Gözleri arkamdaki bir şeye kaymadan önce sadece bir anlığına benimkilere kilitlendi.

Ona daha sıkı sarıldım ve dönerek onunla gördüğü şey arasına girdim.

Küçük bir çocuk arkamızda duruyordu, kirli ve diz boyu yırtık tişörtünün altında kaburgalarını görebileceğim kadar inceydi.

Elimi yuvarladım ve parmak eklemlerimde bir bozuk para belirdi.

"*Vamos.*" Çocuk parayı kaptı ve koşmaya başladı.

"Bunu neden yaptın?" Diana ileri atıldı, aradaki büyü bozulmuştu.

Biz.

"Büyük olasılıkla dilenmek için oradaydı," dedim, onun muhtemelen Bu kavrama aşına değildi çünkü kurtadamlar kendilerinin aç kalmasına izin vermezdi. "Ben ona bozuk para verdim, o da vermek zorunda kalmadı." Etrafımızdaki evlere -ya da onlardan geriye kalanlara- bakarken kaşlarımı çattım. "Burası çok değişmiş."

"Nasıl yani?" Bir evin ön yarısı olan moloz yığınının etrafından dolanırken Diana sessizce sordu.

"Gösterişli evler, üst düzey tatil köyleri, en iyinin en iyisiydi. Zenginlerin ve güçlülerin stres atmak, parti yapmak ve ağ kurmak için geldikleri yer. Ama burası... öyle bir şehrin varoşlarına benziyor." Etrafıma bakarken kaşlarımı çattım, gerçekten baktım. Evler moloz yığına dönmüştü, kül yığınları ve ağaçların durduğu yerde çürüyen kökler vardı. "Ya burası bombalandı ya da buradaki hava koşulları Bölgeler'de olduğu kadar öngörülemez ve sert."

"Hava durumu," dedi Diana yolu gösterirken. "Denizden gelen tuzun her şeyi nasıl aşındırdığını görüyor musun? Ve daha geçen hafta insanlar âleminde orman yangınlarının yaygınlaştığına dair raporlar aldım."

"Tanrıça," diye fısıldadım, bir espri bulamadım. O anda olmazdı. Çünkü bu, dünyanın parçalanmakta olduğunun ve bunu durdurmanın bir yolunu bulamazsak... yıkımın devam edeceğinin bir kanıtıydı.

"Bu taraftan," dedi Diana usulca ve o zaman ben de hissettim. Sanki bir toplu mezarın içinden geçiyormuşuz gibi ve bunu düşündüğüm anda

vücut parçaları. Çürümenin kokusunu alabiliyordum. Daha önce Diana'nın çıplak olduğunu düşünmekle o kadar meşguldüm ki yıkımın seviyesini gerçekten algılayamamıştım.

Çenemi sıkarak, kendime verilen hasara dikkat ettim. Tekmeleyerek ve bağırarak mücadele etmiştim ama burada olma sebebimiz *buydu*. Durdurmaya çalıştığımız yıkım *buydu*.

Bir köşeyi döndük ve işler değişti. Önümüzdeki binalar hala ayakta, hala elektrik vardı, hala etrafta dolaşan bazı insanlar vardı. Peki ya merkez? Vahşi Kraliçe Kumarhanesi.

Diana homurdandı.

Sırıttım. "Belki de kader senin bu tarafa geleceğini biliyordu?"

Bir kez daha elini koluma sıkıştırdım ve bana sıkıca sarıldı. "Bırak konuşmayı ben yapayım. Buraya daha önce de gelmiştim ama o zamandan beri adını değiştirmişler."

"Peki daha önce neydi?"

Yüzümü buruşturdum. "Fark etmez." Fark etmedi de, çünkü içeri girmeden önce kötü şansы çağırarak istemiyordum.

Çünkü eskiden Kayıp Kraliçe Kumarhanesi olarak biliniyordu.

Ön taraftaki fıçı göğüslü muhafız kollarını kavuşturdu ve öne çıktı. "Bu gece özel bir parti var. Yarın deneyin."

Gözlerimi ona kilitledim, iradesini ve uyanık kalma arzusunu ondan çaldım. Beş saniyeden kısa bir sürede sırt üstü yatmıştı.

"Ne yaptın sen?" Diana'nın nefesi kesildi.

"O yaşıyor. Uyuyacaktır. Belki rüyasında büyük kadınlar görür." Bizi içeri sokarken dev adamın başını okşadım. "Eğer doğru hatırlıyorsam..." Sola döndüm ve bir koridorun, eskiden de orada olan bir dizi soyunma odasına açıldığı yere geldim. "Şov kızları ve dansçılar bu odalarda üstlerini değiştirirler, bu yüzden seçebileceğin bir sürü kıyafet olmalı. Bir elbise giy... vücudunu gösteren bir şey."

Burun delikleri alevlendi. "Ne?"

"Tanınmak istemiyorsunuz, değil mi? Çorak topraklardan gelen bir savaşçı gibi görünerek deri pantolon ve bok tekmeleriyle içeri girerseniz herkes ne olduğunuzu anlayacaktır."

Diana kaşlarını çatı ama dediğimi yaptı, bu da beni şaşırttı. Ama sanırım şaşırmamalıydı. İşleri halletme konusunda pragmatik biriydi.

Beş dakika sonra ortaya çıktı ve bana bir sırt çantası verdi. "Kıyafetlerim içinde, bıçağımla birlikte. Sakın kaybetme."

Elbette, eğer üzerinde lacivert, kıvrımları kucaklayan, sadece bağlarından kurtardığı muhteşem göğüslerini değil, beline kadar uzanan buklelerini ve sonsuza dek uzanan yumuşak bronzlaşmış bacaklarını da gösteren bir elbise olmasaydı, belki cevap verebilirdim. Hal böyleyken, tek düşünebildiğim daha önce o soyunma odasında bulunan küçük kanepe oldu...

İçgüdüsel olarak, ondan *başka* hiçbir şey düşünmeden ona uzandım. Ona doğru eğilirken gözlerim titreyerek kapandı, tamamen o anın içindeydim ve bir şey olmasa sonsuza kadar orada kalmaya hazırdım. Göz kapaklarımın ardında yıldızların patlamasına neden olan keskin ve acı bir tokat.

"Raven, kendini toparla. Yapacak işlerimiz var."

Onu serbest bırakmak, belimden eğilmek ve damarlarımda yanan ihtiyacı dizginleyip mırıldanmak için içimdeki her şeyi kullandım: "Her zaman olduğu gibi, emrinize amadeyim."

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

Diana

A Başka zaman olsa, Raven'ın sözleri, varlığı, turkuaz gözlerinin açlıkla genişlemesi karşısında ona karşı koyamayabilirdim. Ama burada, bir iblisin ininde, duyularım bir şeytana izin vermeyecek kadar aptalca bir arzu beni daha iyi hale getirdi.

"Yeterince toparlandın mı? Yoksa seni tekrar tokatlamalı mıyım?" diye sordum, yarı yarıya ikincisini seçmesini umarak.

Raven homurdandı. "Ben iyiyim. Beni hazırlıksız yakaladın. Güzel olduğunu biliyordum ama gölgelerde saklanıyordun Diana."

Bir elini beni kuşatacakmış gibi uzattı ve ben de yorumlarından memnun olmamaya çalışarak arkamı döndüm.

"Ben öyle bir şey yapmadım. Şimdi şu bitirelim."

Başını eğdi, tembel bir sırıtış ve göz kırpışıyla büyüleyici maskesini tekrar yerine taktı. "Gerçekten de öyle. Eve dönüş yolculuğunda birbirimizi daha iyi tanımak için ne kadar zamanımız olacağını bir düşün. Senin o büyük kaptan ranzan, içinde tek bir beden varken muhtemelen kendini boş hissediyordur."

Binanın uzak ucundan bir çift ayak sesi bize doğru yaklaşıyordu ve önünden bir iblis dalgası geçiyordu. Raven'a baktım, burun deliklerinin hafifçe parladığını gördüm, kolundaki gerginliği hissettim.

Rahat, şeytana pabucunu ters giydiren tavır. Rol yapıyordu, değil mi? Hepsi bir numaraydı; bundan oldukça emindim. Aynı anda etkilenmiş hem de biraz şaşırmıştım. O da benden etkilenmiş gibi mi davranıyordu? Bu düşüncüyü bir kenara ittim ve yeniden odaklanmaya çalıştım. Benim için ne önemi vardı ki? Bu işi bitirecektik ve umarım bir daha onun yüzünü görmeyecektim. Önümüzdeki kapı aralığında bir iblis belirdiğinde midem garip bir şekilde sıkıştı ve incelemeye vaktim olmadı.

Koyu renk pantolon ve renkli bir Hawaii gömleği giymiş, boynundan sarkan altın zincirlere kadar her şeyiyle ařırđ bir kumarbaz gibi görünüyordu. Yine de etrafındaki auranın içini görebiliyordum. Arkasında sıkıca tutturulmuş koyu gri kanatlarına kadar. "Özür dilerim, özel bir partimiz var-" Gözlerini yoldaşıma kilitlediğinde sözünü kesti. "Ah! Raven... Çok uzun zaman oldu, eski dostum. Seni beklemiyorduk."

"Hiç kimse var mı?" Güldüm ve solumdaki vampire kirpiklerimi kırpıştırdım. "İşleri heyecanlı tutmayı seviyor."

Raven da bu maskaralığa katıldı. "Randevum doğru. Buralardaydım, bir oyun oynamak için uğrayayım dedim. Tabii paramı başka bir yerde harcamamı tercih etmezsen, Raphael."

İblisin boğazı düğümlendi ama başını salladı ve gülümsemeye zorladı. "Sadece Raph, bunu sen de biliyorsun. Tamam, içeri gel. Gabe bir oyunun ortasında olsa da, eminim bir iki dart raundundan sonra seni görmek ister."

Raven uzun uzun iç geçirdi. "Sanırım dart oynamak zorunda kalacağız."

Bir ileri bir geri gidip ondan bundan ve hiçbir şeyden bahsetmediler. Ama benim tek düşünebildiğim, şu ana kadar bahsedilen iblislerin her ikisinin de tipik olarak melekler için ayrılmış isimlere sahip olduğuuydu. Aralarında bir şaka mı? Ya da başka bir şey mi?

Malach, Alfa Toprakları'ndaki Meleklerin lideriydi ve topraklarından geçmemize ve Edmund'la savaşmamıza izin verdiği için ona borçluydum. Bununla birlikte, bu iblisler hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bunu değiştirmeye niyetliydim.

"Arkadaşın bir kurt adam, değil mi?" Raph konuşurken bana baktı.

Başımı salladım. "Öyleyim."

"Anakarada pek fazla şekil değiştiren kalmadı." Omuz silktim. "Birkaçımız hayatta kaldık."

Raph güldü. "Bugünlerde Vanator'lar sizi kafeslere kapatıp üzerinizde testler yaparken öyle olmanız gerekirdi."

Sözleri içimde bir korku şoku yarattı. "Az önce ne dedin sen?"

Raph sanki benim tepkim onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkti. "Bildiğini varsaymıştım. Bölgeye geri çağırıldıklarında pek fazla şekil değiştiren kalmamıştı, çoğunlukla ticaret için ya da müzayedelere gelip gidenler. Gerçi havayla birlikte dengeler de değişti ve geriye kalan kurtlar... şey, diyelim ki Vanatörler son zamanlarda daha cesur oldular."

İçlerinde kara duman kıvrılıyormuş gibi karanlıkla dönen gözleri beni izliyordu. "Yüce konumunuz göz önüne alındığında, herkesten çok sizin bileceğinizi düşündüm..."

Raven o kadar hızlı hareket etti ki ben bile göremedim. Bir saniye önce yanımdaydı ve bir saniye sonra Raph boğazından duvara yapışmıştı, kıpkırmızı hançer Raph'in göğsüne sertçe bastırılmıştı.

"Kim bilir?"

"Lucifer'in memeleri, adamım," Raph kıvranmaya çalıştı ama bu sadece bıçağın daha sert saplanmasıya neden oldu. Ellerini yukarıda tuttu. "Sadece ben. Onu yıllar önce Topraklar'a son gidişimden hatırlıyorum."

"Hiçbir şey söylemeyeceksin," diye hırladı Raven. "Biz bir iblis değil, bir hırsız avlıyoruz. Tek kelime etme, Raph."

İblisi bıraktı ama Raph, Raven'dan çekinmedi. "Külotunu çöz dostum. Onu tanıyabilecek tek kişi Gabe. Tanırsa gizli tutması için onu uyaracağım."

"Yap şunu," diye hırladı Raven.

Lanet olası *hırladı* ve ses sanki lanet olası klitorisimin etrafında dönüp ona karşı titreşiyormuş gibi beni kıvrandırdı. Bu bir hırlama için büyük bir tepkiydi, benim için bile...

Ay tanrıçası hayır...şimdi olmaz. Lütfen şimdi olmaz.

Damarlarımda kükreyen ani sıcaklıkla nefes almakta zorlandım, tıpkı bir insanın menopoz dönemindeki çekirdek sıcaklığının artması gibi, sadece benimkinin çok yaşlı olmakla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey sağlam, sert bir sikişe ihtiyaç duyan bir kurt olmakla ilgiliydi.

"Bu koku da ne? Kutsal olmayan her şeyin kokusu," diye inledi Raph ve bana baktı. "Şeytan'ın lekesi, bu iyi değil. Onu bu şekilde içeri alamayız."

Her iki adamı da alıp beyinlerini sikmem gerektiğini söyleyen hormonların ilk kükremesiyle nefes aldım. Kurt adam ateşi küçük bir şey değildi ve rastgele ortaya çıkmıştı... Şanslıydım.

"İyi olacağım. Bana soğuk bir içecek getir. Bununla nefes alabilirim."

Raph acı dolu bir kahkaha attı. "Evet ama geri kalanımız yapabilir mi? Benim bile şansımı deneyebileceğim ölümcül bir tsunami gibi şimdi al hormonları salgılıyorsun."

Raven hırladı. "Ona dokunursan sana kendi kalbini yediririm."

İşte bu oldu. İçimdeki kurt bu sözlerden çok ama çok hoşlanmıştı, bu sözlerdeki sahiplenme ve onun benim için öldürme isteği.

Meme uçlarım karıncalandı, tam orada doruğa ulaşmamak için mücadele ederken kan kalçalarımın arasında birikmeye başladı, Raven'ın sözleri saçlarımı sürükleyen eller gibi içime battı, beni arkadan becerirken boynumu ısırabilmesi için sırtımı mükemmel bir kavise çekti.

Bir ulumayı ısırdım.

Hayır, bunu yapabilirim. Beklenmedik bir şekilde ilk kez bir ısı ortaya çıkmıyordu. Bunu kapatabilirdim, kapatmak zorundaydım.

Gözlerimi kapattım ve Maverick'i, ihanetini ve ona karşı duyduğum mutlak tiksintiyi düşündüm. Bu kanımı biraz soğuttu. Beni bekleyen ailemi, bu dünyanın ve bizim dünyamızın yok oluşunu düşündüm. Sokaktaki küçük dilenci çocuğu ve onun tanık olduğu dehşeti. Açlık ve korku dolu gözleri. Babamı ve benim için çıktığı macerayı.

Her şey yavaşladı, nefesim, kanım ve sonunda gözlerimi açtım.

"Bir bardak su," diye . "İyi olacağım."

Raph bana sertçe baktı, kaşları saçlarının hizasına gelmişti.

"Etkileyici." Raven bir kez daha aramıza girdi, geniş sırtı bana dönüktü.

"Su, şimdi."

"Bugün biraz huysuzuz, değil mi?" Raph kıkırdadı ve odadan çıktı, kısa bir süre sonra elinde bir şişe suyla geri döndü ve Raven'a uzattı, o da bana uzattı.

"Hayır, ama Dominic'i hatırlıyor musun? Eğer bu kadına bir şey olmasına izin verirsem taşaklarımı koparır." Arkasındaki iblise yarı dönük bir haldeyken gözleri üzerimde gezindi. "Taşaklarıma oldukça düşkünüm." Sözleri hafifti ama gözleri öyle değildi.

Durumuma dair bir işaret var mı diye beni arıyorlardı. Ona parmaklarımı sallayarak gitmesini işaret ettim. "Ben iyiyim. Hadi gidelim."

Kızgınlık döngülerimle ilgili bir tartışma yapmak üzere değildim. Diğer kurtadamların aksine, belki de doğuştan değil de sonradan olduğum için, benimki her zaman düzensiz olmuştu. Bu sadece boktan bir zamanlamaydı, hepsi bu.

"Tamam, gidelim." Raven sözüme inandı ama yine de elimi tutmadığını fark ettim. "Belli ki son birkaç gündür benim yanımda olmak bile sonunda seni etkilemiş. Kendini kötü hissetme. Bu bütün hanımların başına gelir."

Gözlerimi devirdim. "Ya da belki de beni kızıştıran arkadaşındı. Raphael, değil mi?"

Raphael gergin bir kahkaha attı ve kanatlarını biraz karıştırdı. "Lütfen bununla dalga geçmek istediğin için beni öldürtme. Hadi, seni oyun odasına götüreyim."

Raphael'i kumarhaneye kadar takip ettik. Vahşi Kraliçe gerçekten de. Burada sihir vardı, derimin altında dolaştığını hissedebiliyordum ve belki de beni harekete geçiren şey buydu. Sebep ne olursa olsun, ateşimi kontrol altına almıştım.

Şimdilik.

Duvarları, etrafımızdaki geniş odaları zar zor görebiliyordum. İçlerinden geçtik ama yapabileceğimin en iyisi olduğunu bilerek uzaktan katalogladığım bir ışık, ses ve koku bulanıklığıydı. Çoğunlukla insan, birkaç iblis daha, fark edebildiğim başka doğaüstü varlık yoktu.

Raphael'in bizi götürdüğü oda, ahşaba derinlemesine işlenmiş bir oyma ile büyük bir çift kapının arkasındaydı. Gökyüzünden düşen bir melek, kanatları parçalanmış, tüyleri etrafta uçuşuyordu. Kapının alt kısmına oyulmuş olan kanat yığınları, yukarıdaki meleğin taktığı kanatların aynısıydı, sanki kesilmiş gibiydiler.

Tüyler.

Raphael'in sahip olduğu kösele kanatları değil.

İblis yavaşlamadı, sadece ellerini büyük kapıların üzerine koydu ve içeri doğru itti. Ötedeki oda loştu, duman tavanı çevreliyor ve havayı kaplıyordu, bu yüzden kokuları almak zordu.

Raven önüme geçti ve sırt çantamı kapıya bıraktı. "Gabe, uzun zaman olduğunu biliyorum ama nasıl olur da turnuva düzenler ve beni davet etmezsin? Artık senin için çok mu önemsizim?"

Bir adam - iblis değil - sandalyesinde arkasına yaslanmış bizi inceliyordu. Omuzlarına kadar inen kar gibi beyaz saçları vardı. Gözleri sabah güneş doğmadan hemen önceki gece gökyüzü gibi derin bir maviydi. Kobalt.

"Davetiyeyi gönderdiğimde evde olsaydınız belki haberiniz olurdu. Ama anladığım kadarıyla gezip tozuyormuşsun. Kadınları tavlıyormuşsun." Başını salladı ama beni incelediğini hissettim.

"Beni suçlayabilir misin? Seattle yılın bu zamanı kasvetli olur." Masaya oturdu ve belinden bir kese çıkardı. "Bu turun bittiğini görebiliyorum. Beni de dahil et."

Gabe içini çekti. "İyi. Biz de tam yeni bir ele başlamak üzereydik."

Sanki bunu en başından beri planlamışız gibi mükemmel bir koreografiyle arkasına geçtim. Gözlerim ışığa alışırken elimi omzuna koymaya cesaret ettim.

Loş ışık.

"Mumlar mı?" Raven kartlarına bakarken yorum yaptı. "Biraz ambiyans mı arıyorsun, Gabe?"

Gabe kendi kartlarına gözlerini kısarak baktı, sonra bir çip attı. "Güç yarım yamalak. Burada kimse kimseye ışıkların sönmesine izin verecek ve bir fişi kaybetmeyecek kadar güvenmiyor."

Kıkırdamalar odanın içinde dalgalanıyordu.

Sandalyelerden biri boştu ama arkasında bir ceket asılıydı ve önünde küçük bir poker fişi yığını duruyordu.

"Bu gece kiminle oynuyorum?" Raven çizdi. "Kimin parasını aldığımı bilmek isterim."

Gabe tanıştırdı.

Raven'ın sağında Matthew ve Mark adında iki iblis vardı. Hemen solunda ise Steve adında zavallı görünen bir insan vardı.

"Steve'in solundaki boş koltukta Maverick oturuyor. Biraz daha para almak için odasına çıktı."

Raven bir elini belime loş ışığın içinde daha da tökezlememe neden oldu.

Kahretsin.

Gözlerimi yere indirdim ve sanki utangaçmışım gibi saçlarımın öne doğru dökülmesine izin verdim. Gergindim. Gerçek şu ki, öfkeye kapılmamaya çalışıyordum. Maverick buradaydı. Tam da bu otelde. İçeri girip beni gördüğünde ne olacaktı? Belki tam bir şok içinde öylece durup bakacaktı. Ya da belki koşarak kaçacaktı. Öte yandan, beni hiç tanımama ihtimali de vardı.

Mav'ın bende silinmez bir iz bırakmış olması, benim de aynı şeyi yaptığımı anlamına gelmiyordu. Muhtemelen kandırdığı ve unuttuğu başka bir izdim.

Ama her ne kadar düşüncelerim her olasılığa vereceğim yanıtı planlamakla meşgul olsa da, Raven'ın eli hala belimdeydi ve kıvrılmamak, ona önden sarılmamak ve ikimiz de-

Etrafımızdaki bina aniden sallandı ve herkes dondu kaldı.

"Lanet olası fırtınalar," diye homurdandı Gabe. "İşte Raven, mumları tam da bu yüzden kullanıyoruz."

İçeri girdiğimizde fırtına ufukta bile görünmüyordu, ancak birkaç dakika içinde şiddetlendi, binaya çarptı ve ahşaplarını titretti. Ve bu iyi bir şeydi. Beni sarsmıştı.

Hain hormonlarımı tekrar kontrol altına almam gerekiyordu. Umarım Nicholas ve Myrr fırtına başlamadan önce kalacak bir yer bulmuşlardır.

"Seni son gördüğümünden beri neler oldu?" Raven sordu. "Havaya rağmen işler yolunda mı?"

Adamlar arasındaki tartışma bir ileri bir geri akıyordu. Gabe ve Raven görünüşte birbirlerine yetişmeye çalışıyorlardı ama ben soruları duyuyordum ve Raven'ın nazikçe burnunu soktuğunu biliyordum. Ayak uydurmak için çabaladım, Raven'ın kokusu birden çok daha lezzetli göründü. Yanaklarım alev aldı ve kendimi dalgınca omzundaki kasları izlerken buldum, acaba kurdumun en kötü haliyle baş edip edemeyeceğini merak ediyordum...

Yapabileceğini bilerek.

Bir iniltiyi yuttum ve kulaklarıma hücum eden kanın etkisiyle konuşmaya geri döndüm.

Anladığım kadarıyla Maverick birkaç haftadan daha uzun süredir şehirdeydi. Aylardır buradaymış. Poker masalarında o kadar iyiydi ki Gabe sonunda büyük çocuklarla oynamasına izin vermişti. Şeytanlarla aynı masada oturmaya istekli olması beni şaşırtmıştı.

"Bir zamanlar Bölge kölesiydi," dedi Raph sessizce. "Bu da onunla ortak bir noktamız olduğu anlamına geliyor. Rütbelere karşı bir nefret."

Rütbelere, Malach ve onun Düşmüş meleklerinin, Bölgelerdeki iblislerle birlikte kendilerini nasıl böldükleridir. Köleleştirdikleri insanlara kadar.

"Peki ya sen, Raven? Seni Isla Naranja'ya geri getiren nedir?" Gabe başını eğip ikimizi de basit bir meraktan daha keskin bir şeyle inceleyerek sordu.

Gabriel aptal değildi. Burada olmamızın bir sebebi olduğunu biliyordu ve umarım Raven da biliyordur. Şimdi yalan söylemek hata olurdu.

"Ne gariptir ki, bahsettiğiniz adamı aramaya geldik... şu Maverick'i. Onda bana ait bir şey var. Onunla sadece bana en iyi nasıl geri getirebileceğimizi konuşmak istiyoruz."

Kısmi bir gerçek, sakince teslim edildi. Raven'dan aferin, ben bile kabul etmek zorunda kaldım.

Işıklar aniden yanıp söndü ve arkamda bir kapı gıcırdadı. Dönüp bakmadan, duvarları sarsacak kadar sert bir şekilde kapandı.

"Kimdi o?" Raven ayağa kalkarken beni kucağından indirerek sordu.

Gabe kaşlarını çatarak, "Sanırım Maverick yaptı," diye mırıldandı.

İkimiz de kapıya doğru koştuk, ancak Gabe'in sihirli bir şekilde bizden önce kapıya ulaştığını gördük.

Lanet olası iblisler.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen, Raven?"

Başka biri olsaydı, adrenalinin beni ele geçirmesine izin verir ve Mav'a ulaşmak için onunla savaşırdım. Ama iblisin gözlerindeki şiddetli ışıkla ilgili bir şey beni duraklattı.

"Daha önce de açıkladım. O adam bir şey çaldı ve onu geri almamız şart. Hareket etmen gerekecek, Gabe. Yoksa ben seni götürmek zorunda kalacağım."

Ve görünüşe göre Raven'ın bu iblisle burun buruna gelme konusunda benden daha az endişesi vardı. Kendinden emin mi yoksa gözü kara mı, emin değildim ve bunu öğrenerek tüm görevimizi mahvetmek istemiyordum.

"Lütfen, Gabe. Eğer aylardır buradaysa, etik değerlerinin sorgulanabilir olduğunu biliyordur. Hayatlar onun aldıklarını geri almamıza bağlı. Bu konuyu konuşabilmek için onu takip edebilir miyiz?"

Gabe'in gözleri kısıldı ama uzlaşmacı bir adımla geri çekildi. "Buraya gelen daha az sevilen şişman kedilerden bazılarını dolandırdığı biliniyor ve ben de görmezden geldim, bu yüzden hikayenden şüphe etmiyorum. Ama burada başlatmak için can attığın türden sorunlara karşı sıfır tolerans politikamız var, Raven. Kardeşim Malach ve onun Bölgelerdeki muadillerinden daha iyi... daha az barbar olduğumuz için kendimizle gurur duyuyoruz. Raph gidip Maverick'in izini sürece ve hemen ardından onu da yanına alarak buraya dönecek ki bu konuyu hep birlikte konuşabilelim. Yeterince iyi mi?"

Tartışmak istedim ama uzlaşma ihtiyacının da farkındaydım. Burası benim kurumum ya da benim bölgem değildi. Uğruna savaşmak istemediğim sürece burada hiçbir gücüm yoktu. Gabe'e de söylediğim gibi ellerimi kirletmekten çekinmesem de, omuzlarımda başka insanların hayatları vardı. Eğer bu iş kan dökülmeden, hızlı ve sessizce halledilebilirse, ne kadar iyi olurdu.

Neredeyse iblise teşekkür edecektim. Neredeyse. Ama o hala bir iblisti. Onun yerine başımı salladım. "Bu kadar yeter."

Raph sadece yarım saat önce geldiğimiz kapıdan dışarı çıktı. Odanın ışıkları titreyerek daha da kasvetli bir karanlığa gömüldü. Biz yerimize otururken dışarıdaki rüzgâr binayı yeniden salladı.

"Beyler, fişlerinizi alın ve bir süreliğine rulet masasına gidin. İlgilenmemiz gereken bazı kişisel meseleler var. Barı arayıp haber vereceğim, konyaklar benden." Gabe'in gülümsemesi genişti ama ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu ve adamlar fişlerini toplayıp sorunsuzca dağıldılar.

"Burada her ne yapıyorsan bana biraz daha anlatmak ister misin, Rave?" Gabe yalnız kaldığımız anda sordu.

Raven bana bir bakış attı, ben de omuz silktim. Ama biz daha bir açıklama yapamadan, Raph yüzü solgun bir halde odaya daldı.

"Orospu çocuğu lanet pencereden atladı!"

Raven iblisi gömleğinden yakaladığında midem bulandı. "Göster bize," diye hırladı Raven.

"Ön tarafa dolanacağım ve araziden çıkmasını engellemeye çalışacağım!"

Geri kalanımız koridordan aşağıya ve merdivenlerden yukarıya iki kat hızla koştuk ama Raphael'in bana hangi odanın Maverick'in odası olduğunu göstermesine ihtiyacım yoktu. Kapı hâlâ aralıktı ve onun kokusuyla kaplıydı. Pencere açıktı ve yağmur odanın içini dövüyordu, sanki tüm fırtına kendini içeri sokmaya çalışıyordu. Pencereden dışarı eğildim ve daha dışarıda daireler çizmeye başlamadan ne bulacağımı biliyordum.

Hiçbir şey.

İzleri fırtınada sürüklenecek, kokuları dağılacak, yağmur her şeyi ıslatacaktı.

Raphael kafasını pencereden dışarı uzattı. "Gördün mü! Aşağıya tırmanmış olması mümkün değil, yani atlamış."

Odadan çıktık, kumarhanenin etrafında döndük ve Maverick'in penceresinin altını kontrol ettik.

Binanın karşısındaki bahçenin çamuruna düştüğü yerde çoktan silinmiş bir çift ayak izi vardı ama patika ondan sonra hızla taşa dönüştü.

Yağmur üzerimize çullandı, biz etrafı araştırırken bizi sıırılsıklam etti.

İçimde bir öfke patladı. "Raven, bir şey bulabildin mi?"

Başını kaldırdı ve gözlerini karanlığa dikti. "Onu hâlâ görebiliyor olmalıydım, arazi buraya eğimli ama uzun bir görüş açısı var, ama o gitmiş. Nasıl oldu da aramıza bu kadar mesafe koydu?"

Günün sorusu buydu.

Gabe bizi kumarhanenin girişinde karşıladı, özürlerle doluydu. "Çok üzgünüm, Diana. O kaçtı. Hiçbir zaman insandan başka bir şey olduğuna dair bir işaret göstermedi, beşinci kat penceresinden böyle atlayabileceğini öngörmemizin hiçbir yolu yoktu." Bir elini uzun saçlarında gezdirdi. "Raven'ın konuştuğunu duymuş ve korkmuş olmalı... Bakın, bu fırtınada denizler geçit vermez. Yakın zamanda adadan ayrılamaz. Bu gece burada kal. Yeniden toplanın, sabah ekibimden size yardım edecek birkaç kişi bulacağım. En azından bunu yapabilirim."

"Ve beni bir oda ve biraz yiyecekten mahrum etmekten daha iyisini biliyor!" Myrr hemen solumuzdaki bir masadan ters ters baktı.

Gözlerimi kapattım ve dudaklarıma yükselen hırıltıyla savaştım.

O şaşkın yaşlı kadın beni öldürecekti.

"Myrr, sen ve Nicholas'ın burada olmamanız gerekiyordu. Kalacak bir yer bulmanız gerekiyordu."

"Ve biz de öyle yaptık." Bir çift zar aldı ve masanın diğer tarafına fırlattı. "Yılan gözler!" diye bağırdı. Zar yavaşladıkça, bir altı ve bir üçün üzerinde durdular. "Lanet olsun."

"Özür dilerim, Diana." Nicholas boğazını temizledi. "Güvenliğini sağladığımız pansiyona geri dönmesi için onu ikna etmeye çalıştım ama reddetti, ben de onu takip ettim. Fırtına üzerimize gelene kadar yürüdü ve biz de buradaydık. Senin de burada olduğunu bilmiyordum."

Gabe tek kaşını kaldırarak dördümüze baktı. "Av partiniz sanırım?"

Ona sert bir bakış attım. "Myrr hariç, evet."

"Ben sadece yemek için buradayım." Gabe'e doğru yürüdü ve sivri bir parmağıyla karnına vurdu. "Kumarhane büfeniz var, değil mi?"

Gabe homurdandı. "Raph'ı takip et, o seni yemeğe götürecektir, seni çılgın yaşlı kuş."

Bir gıklama sesi çıkardı ve kollarını kanat gibi çırparak Raphael'in peşinden 'uçtu', Nicholas da hemen arkasındaydı. Gabe içini çekti. "Hâlâ baş belası mı?"

Raven bir kahkaha attı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Yine de," diye mırıldandı Gabe. "Bak, bu işe geri dönmelerinin bir anlamı yok." Elini yuvarladı ve avucunda sihir gibi bir anahtar belirdi. "Büyük süiti alın, hepiniz birlikte kalabilirsiniz."

Raven anahtarı aldı, başını sallayarak teşekkür etti ve odaya doğru yola koyuldu. "Çantayı aldım," dedi. "Böylece üstünü değiştirebilirsin."

Başımı salladım, elindekini ondan aldım, içimde öfke ve hayal kırıklığı vardı. "Hâlâ insan kokuyordu. İçinde hissedebildiğim kadarıyla Bölge kanı yok. Nasıl oluyor da beşinci kat pencerelerinden atlayıp hayatta kalabiliyor?"

Doğrusunu söylemek gerekirse, onun yaşlanmasını ve hayatının sonuna yaklaşmasını istemiştım. Yıllar önce kalbimin aşık olduğı adama hiç benzememesini. Bunun yerine, bazı süper kahraman boklarını saklıyordu ve bu onu eskisinden daha da tehlikeli yapıyordu.

Gabe'in bize verdiği oda iki yatak odalı, mutfaklı ve iki banyolu bir süitti. Raven mutfak bölümünde duruyordu.

"Sienna gibi olabilir mi?" Raven ıslak gömleğini sıyrarak solgun kaslarını, birkaç yara izini ve kökleri sert kesilmiş karın kaslarına doğru uzanan, bükülmüş bir ağacın koyu renkli dövmesini ortaya çıkardı.

Kurdum yeniden uyandı ve alçak bir hırıltı çıkardı. Üzerine atlamamak, hele hele bakmamak çok zordu, bu yüzden ona sırtımı döndüm.

"Bundan şüpheliyim. İçinde anahtar olan başka bir kişinin peşinde olma ihtimalimiz nedir? Ve sizi temin ederim ki o şıfacı değildi. Sienna gibi değil."

"Ama hepsi onun gibi mi olacak?" Raven düşündü.

"Keşke bilseydim," diye cevap verdim, karnımda tanıdık bir gümbürtü atmaya başlamıştı. Kurdum geri dönmüştü ve eğer tahmin yürüten bir kızsam, onu bir kez daha reddetmeyecektim. Üst dudağımdan ter boşandı. "Ben duş alacağım."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Raven başını eğip bana uzun uzun bakarak sordu. "Tabiri caizse memeni öpebilirim..."

Aynı sıcaklık, sanki hiç bastırmamışım gibi taze ve sıcak bir şekilde içime aktı. Ona siktirip gitmesini söylemek istedim. Ona şimdi olmadığımı ve asla ilgilenmeyeceğimi söylemek istedim. Ama kurdumun başka fikirleri vardı. Çıplak ayakla yerde ona doğru yürüdüm, ta ki uzanıp parmaklarımı göğsünde ve o zayıf karın kaslarında gezdirebileceğim kadar yaklaşıp kadar.

Yavaşça gözlerimi onunkilere diktim. Dominic, Raven'ın insanları kendisine boyun eğdirebileceğı konusunda beni uyarmıştı ama yine de... bunu benimle hiç denememişti.

"Peki evet dersem ne yapacaksın vampir?"

Gözlerinin renginden eser kalmayana dek kararmasını izledim. "Bu bir meydan okuma mı, Frostbite?"

Meme uçlarım sıkılaştıkça içimi bir ürperti kapladı, sıcaklık neredeyse dayanabileceğimden fazlaydı. Kahretsin, bunu kontrol altına yoksa pişman olacaktım.

Sabahları hayatımla ilgili kararlar alıyorum.

Geri çekilmem gerekirdi ama onun yerine öne çıktım. Kokusunu içime çektim, içimde yuvarlanmasına izin verdim. "Hiç dinlemiyorsun. Bu sefer sana söyleneni yapar mısın?"

Elleri yanlarından hiç ayrılmadı ama başı benimkine doğru alçaldı, dudakları yanağımda gezinerek kulağıma yerleşti ve sanki klitorisimmiş gibi lobuyla oynadı, yuvarladı ve emdi, diliyle fiskeledi. Geri çekilirken sesi arzu doluydu.

"Her zaman olduğu gibi, emrinize amadeyim."

Parmak uçlarımda yuvarlanıp ona doğru uzandığımda aramızdaki hava duruldu.

Kapı çarparak açılırken bir ses "Bingo!" diye bağırdı. Bir saniye sonra Myrr elinde bir tabakla sallana sallana içeri girdi. "Şu dağınıklığa bak. Aşağıda tam bir smorgasbord var!"

Raven'dan uzaklaşırken tökezledim, bacaklarım ihtiyaç ve rahatlamanın karışımıyla güçsüzleşmişti. Bu çok yakındı.

Dilimi tutmayı başardım ve döndüğümde Nicholas'ın da tabaklarla dolu olduğunu ve kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattığını gördüm.

"Yemek ister misin, Diana? Bolca getirdik."

"Şimdilik iyiyim. Aslında duş alacağım."

Raven usulca güldü ve alçak sesle eğilerek sadece benim kulaklarım için konuştu. "Beni düşün, Diana. Bu yardımcı olacaktır..."

İçimdeki kurt, arkamı dönüp kurtulmama yardım etmesi için ona yalvarmak üzere ulurken ondan uzaklaştım.

Anlaşıldığı üzere, yanılmamıştı. Birkaç dakika sonra duşta duruyordum, vücudum ihtiyaçtan ağrıyordu. Raven'ın bana dokunduğunu, kendi ellerim yerine onun ellerini vücudumda hissettiğimi düşünmek bile beni uçurumun kenarına getirmiş ve daha fazlası için titreyen bir karmaşa haline getirmişti.

Ay tanrıçası, Maverick'i bir an önce bulup Topraklar'a dönmezsek mahvolacaktım.

Raven'dan uzaklaşmalıydım. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

Kuzgun

"Fuck."

Hırıltılarım zincirlerin şingirtısı ve Hayal kırıklıklarımın acısını çıkardığım kum torbası bir tüy ve deri yağmuruna dönüştü.

"Oh, Lucifer aşkına. Yapamaz mısın lütfen?"

Gabe'in kuru ricası omzumun üzerinden geldi ve başını bana doğru salladığını görmek için döndüm.

"Bu spor salonu para ödeyen misafirler için. Ufukta kıyamet görüldüğü için onları buraya getirmek zaten bir savaş. Şimdi yeni bir ağır çanta sipariş etmem gerekiyor ve denizler bu kadar belirsizken, teslim edilmesi bir ay sürecek."

"Bekle," dedim, omuz silkmeden önce ceplerimi arıyormuş gibi yaptım. "Şansım yokmuş. Görünüşe göre kemanımı kaybetmişim."

"Kızgın olduğunu biliyorum, Raven. Ama sana yemin ederim ki," dedi iblis daha da yaklaşarak ve gözünü kırpmadan bakışlarımı karşıladı, "Ben ve benimkiler Maverick'le işbirliği içinde değiliz. Adam kendini pencereden dışarı attığında kimse Raphael kadar şaşırmadı, buna emin olabilirsiniz. Onu kan ve uzuv yığını içinde bulacağından emindi. Ve açıkçası, o çantaya yaptığınızı ona da yapacağınızdan endişeleniyor."

"Yine de olabilir," diye kabul ettim, merdiven ve koşu bantlarıyla dolu bu üzücü spor salonu bahanesinde öfkemi dışa vurabileceğim tek yeri yok ettiğim için kızgındım. Gerçek şu ki, Raph'e ve ona kefil olduğu için Gabe'e ne kadar kızgın olsam da, öfkem daha çok kendime yönelikti.

Sıçıp batırmıştım.

Diana'nın dizginleri ele almasına ve bunu bir politikacı gibi nazikçe halletmeye çalışmasına izin verirdim. Ben devreye girmeli ve buraya ne yapmaya geldiysem onu yapmalıydım. İnsan ya da değil, Maverick kaypak bir piç olarak bilinirdi. Eski Kuzgun olsa Gabe'i kenara iter ve Maverick'i bir köpek gibi ezip geçerdi. Ama ben kendimde değildim ve Topraklar'dan ayrıldığımızdan beri de değildim. Diana'nın durumu işleri daha da kötüleştirmişti. Her şeyi berbat etmiş olmanın hayal kırıklığı ve geceyi yan odada kendini tatmin eden tek çıkışla taş gibi sert geçirmenin arasında, tam bir sefil hıyar gibiydim. Buna bir de bütün sabahı düzinelerce minyatür hortum yüzünden kaybetmemiz eklenince, hava düzeline kadar burada mahsur kalmıştık.

Belki de etkilemeye çalışan aşık bir okul çocuğu yerine, gönderilmiş olduğunuz güvenlik görevlisi gibi davranmaya başlasaydınız, bu durumda olmazdınız.

Bazen birinin hayatından sorumlu olmak, popüler olmayan bir karar vermek anlamına geliyordu. Ayağımı yere basmaya başlamak zorundaydım. Diana kızarsa, öyle olsun.

Koyu renk saçları omuzlarına dökülmüş, gözleri öfke ve ateşle parlayan bu kadını düşünmek bile...

"Siktir!" Tekrar hırladım.

"Sana hizmet etmekten mutluluk duyacak pek çok kadını var, Raven. Özellikle bir tanesinin uzun, siyah saçları ve açık mavi gözleri var... her ne kadar cıva gibi olmasa da-"

"Pas. Bu bok çukurunda başka bir spor salonu yok, değil mi?"

"Aslına bakarsanız, var. Ben de tam oraya gidiyordum. Hayal kırıklıklarını gidermene bile yardım ederim. Ama uslu duracağına söz vermelisin. Bu mal ucuz değil."

Anlaşmış gibi bir tavırla homurdandım ve beni odadan çıkarıp koridora götürmesine izin verdim. İki kat merdiveni atladıktan sonra bodruma indiğimizi fark ettim.

Yavaşlarken dişlerim anında diş etlerimden fırladı, aniden etrafımın aşırı farkına vardım.

"Gabe, şimdiye kadar iyi davrandım ama sana söz verebilirim. Bunu istemezsin."

"Sakin ol kaplan," dedi, merdivenlerin dibine varıp kapıyı iterek açarken omzunun üzerinden sırtarak. "Bu bir pusu falan değil. Dominic kafamı tepside sunardı. Sen

Gerçekten şu anda kan emicilerle bir savaş başlatmak istediğimi mi düşünüyorsunuz? Hadi ama."

Odaya adımını attı ve ben de onu takip ettim, hâlâ tetikteydim ama içimden bir ses haklı olduğunu söylüyordu. Bana saldırması hiç mantıklı olmazdı, galip gelme şansı çok az olsa bile.

Kapıdan içeri girdim ve şaşkınlıkla durdum. Burası bir spor salonu değildi. Seyirciler için yüz ya da daha fazla koltukla çevrili bir boks ringiydi.

"Spor bahisleri olmadan kumarhane olmaz. Ve insanlar biz doğaüstü canlıların birbirimizi dövmesini izlemekten daha çok sevdikleri bir şey yoktur." Döndü, kobalt gözleri meydan okurcasına parıldarken parmak eklemlerini kırdı. "Sen ne düşünüyorsun, Vampir?"

"Sanırım bu hoşuma gidecek."

Sonraki bir saat boyunca Gabe ve ben gerçekten de birbirimizin ağzını burnunu kırdık. Ve sonunda kaburgalarım sanki biri balyozla vurmuş gibi hissetmeye başladım. Maverick'i aramaya çıkmadan önce istihkakım olan kandan biraz daha içmeyi aklıma not ettim.

"İyi bir şey var," dedi Gabe, yerde yan yana oturmuş iyileşmeye çalışırken zor nefesler alarak. "En azından bu havada fazla uzağa gidemeyeceğini biliyoruz... tabii dışarıda bu kadar uzun süre hayatta kalabildiğini varsayarsak."

"Onun tipi kurnazdır. Bir yerlerde saklanıyordur." Neyse ki onu bulmak için bir yolumuz vardı. Eğer oraya gidip aramaya başlayabilirsek...

"Sana yardım etmek istiyorum, Raven," dedi Gabe. "Kaynaklarım var. Ama doğru tarafta olduğumuzdan emin olmam gerekiyor. Sonunda burada iyi bir itibar kazandık ve bunun zedelenmesine izin vermeyeceğim."

Bunun gerçek bir iblisten gelmesinin ironisi gözümünden kaçmamıştı ama ne demek istediğini biliyordum. "Geçmişte bazı suçlar biliyorum. Artık Alçak

Edmund öldüğüne ve yeni bir Kralımız olduğuna göre, taca sadık olan hiçbirimizi ileride yanlış tarafta göremeyeceksin."

Bir havluyu ensesinde gezdirdi. "Bana biraz daha bilgi verebilir misin? Maverick ne çaldı? Ve bunun önemi nedir?"

Bu soruyu uzun uzun düşündüm ama ben cevap veremedim başka bir ses devreye girdi.

"Bu bir değerli taş."

Başımı kaldırıp Diana'yı kapı aralığında çerçevelenmiş olarak gördüğümde nabzım anında hızlandı.

"Gerçek varisi ve sahibi benim ve Maverick onu benden aldı. Dünyayı kurtarabilmemiz için onu geri almam gerek. Sizin ve bizim."

Üzerinde kendisine çok büyük gelen bir kazak vardı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bağırsız göğüsleri olduğundan emin olduğum yerleri örtüyordu.

"Majesteleri," dedi Gabe selamlama amacıyla.

"Gabriel." Bakışlarını bana çevirdi ve bunu yaparken boynundaki nabzın sıçradığını görebiliyordum. "Raven." Dolgun dudaklarını ıslattı ve ben de onlara baktığımı fark ettim. "Hava değişti. Hâlâ yağmur yağıyor ama rüzgâr yavaşladı.

İzini tamamen kaybetmeden önce oraya gitmeliyiz."

Gabe ayağa kalktı ve Diana'yı incelerken elinde tuttuğu terden sırlıslık olmuştur havluyu ensesine sardı.

"Bu mücevherin dünyaları kurtaracak güce sahip olduğunu söylüyorsunuz. Detaylandırmak ister misiniz?"

Gülümsemesinde mizahtan eser yoktu. "Çok isterdim ama elimizdeki tek şey bu. Kehanetlerle ilgili sorun da bu. Her zaman gizlilik ve ikili konuşma ile örtülüdürler, değil mi?"

Gabe gözlerini kısarken başını eğdi. "Myrr?"

Onlara katılmak için ayağa kalktım. "Tek ve biricik."

Gabe'in çenesi başıyla onaylarken esnedi. "O zaman hizmetinizdeyim. Neye ihtiyacınız olursa söyleyin. İz sürmek için cehennem köpekleri, sahada botlar. Eğer Mav dünyayı kurtarmanın anahtarını elinde tutuyorsa, onu yakalayacağız. Burası benim adam. Saklanıp da onu bulamayacağım hiçbir yer yok."

İblisin devamına olan ani tutkusu Diana ve benim bakışlarımızı değiştirmemize neden oldu. Ona bu konuda baskı yapmayı düşündüm ama sessiz kalmayı tercih ettim.

Gerçek şu ki, Gabe'in neden bu kadar istekli olduğu umurumda değildi. Tek umursadığım onun olmasıydı.

"Yardım teklifinizi kabul ediyoruz ve-"

Diana kaşlarını çatarak elini kaldırdı. "Aceleci olma, Raven. Her ne kadar odayı ve yemekleri takdir etsem de, en son Gabriel'in sorumlu olmasına izin verdiğimizde, avımız kaçmaya çalıştı ve lanet olası bir pencereden atladı. Aslında bu yüzden şu anda bu durumdayız." İblisle yüzleşmek için döndü. "Teklifiniz için teşekkür ederim ama tüm saygımla, bundan sonrasını biz hallederiz."

Az önce Gabe'le aramızda olandan çok daha kanlı geçeceği kesin olan bir savaş için kendimi hazırladım.

"Katılmıyorum, Majesteleri. Naranja'ya uzun zamandır gitmedim ve manzara tamamen değişti. D n burayı ilk kez görüyordunuz. Gabe'in köpekleri var, bilgisi ve kaynakları var-"

Bana doğru döndü, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Onun köpekleri benden daha zorlu iz sürücüler mi?" diye homurdandı. "Bana hakaret etme. Ve bu ada hakkında bilgi sahibi olmamıza gerek yok. Kokusunu gayet iyi takip edebilirim." Dikkatini tekrar Gabe'e çevirdi. "Teşekkür ederim ama hayır. Son bir kez karnımızı doyuralım, toparlanalım ve yolumuza gidelim."

"Değiştirmeyeceğiz," dedim, ses tonum sertti. "Perdenin bu tarafına ge emezsınız ve zaten başka sorunlarla boğuşuyorsunuz. Burada akıllı davranmamız gerekiyor ve bu da elimizdeki kaynakları kullanmak anlamına geliyor." Bana ters ters baktı ve ben de bakışlarını tuttum, sesimi alçaltarak en hafif baskıyla zihnine kendi zihnimle dokundum. Saldırı yerine bir uyarı atışı. "Bana kendini zorla kabul ettirme, Diana."

Sanki gözlerinin ortasına tuğla ile vurmuşum gibi geri çekildi. "Buna cesaret edebilir misin? Seni orospu çocuğu." Daha çok hırlamaya benzeyen bir kahkaha attı ve onu fazla zorladığımı anladım. "Emriniz altındayım Kraliçem'e ne oldu? Bu savaşın ortasında itaatsizliktir. Seni neden oracıkta  ld rmemem gerektiğini söyle bana?"

Kan damarlarımda pompalanmaya başladı, dışarı çıkmak için pen eleyen kurdunun kokusunu aldığımda adrenal n yükseliyordu. Y ntemlerim hatalıydı ama yine de onun hizaya gelmesine ihtiyacım vardı ve şimdi geri adım atacak değildim.

Dudaklarım, birden fazla adamın kendini kirletmesine neden olan ölümcül bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Arena seni bekliyor Frostbite," dedim elimle boks ringini göstererek. "Deneyin de görelim. Kim kazanırsa kararı o verecek. Ne diyorsun?"

"Pekâlâ, hepimiz bir saniye duralım," diye araya giren Gabe, kelimenin tam anlamıyla aramıza girdi ve havada titreyen gerginliği kırdı. "Bu karşılaşmayı görmek için ne kadar para  desem de, ikinizin de sakinleşmesini istiyorum. Hepimiz pastanın nasıl pişirileceği konusunda hemfikir olmayabiliriz ama amacımız aynı ve pastayı pişirmeliyiz."

Diana'ya baktı ve başını yavaşça salladı.

"Bunu kendi başınıza yapmak istediğinizi biliyorum, ancak sizi isteğime boyun eğdiremesem de, ikinizin adamızı terk etmeniz konusunda ısrar edebilirim. Sen saygı duyduğu bir ziyaret isin Diana ama buranın Kraliçesi değilsin. Isla Naranja'yı ve sakinlerini elimden geldiğince korumak benim görevim. Bu da hırsız olsun ya da olmasın bir insan misafiri avlamak için ortalıkta dolaşmanıza izin vermeyeceğim anlamına geliyor.

Görüntü korkunç olur. Eğer ona güvenmiyorsanız Raph geride kalabilir. Ama bu görevin hızlı ve sessiz bir şekilde yürütülmesini sağlamak için ikinizle birlikte gideceğim, yoksa bu görev hiç ilerlemeyecek. Sen ve seninkiler Maverick'in gitmesi için körfezdeki bir gemide bekleyebilir ve şansınızı açık denizde deneyebilirsiniz. Anlaşıldı mı?"

Diana'nın tatlı dudakları alaycı bir ifadeye büründü. "Anladığımı kadarıyla siz erkekler hep aynısınız. İşinize geldiğinde unvanımı kabul ediyorsunuz ama iş başa düştüğünde buna aldırmadan kendi iradenizi bana dayatıyorsunuz." Gülümsemesi şu anda erimekte olan buzulları dondurabilirdi. "Sanırım nazik teklifini kabul etmekten başka çarem yok, Gabriel. Köpekleri toplayalım ve gidelim. Tartışarak yeterince zaman kaybettik."

Kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

"Vay canına," diye mırıldandı Gabe, sakın görüntüsü biraz dağılmıştı. "Çok zorlu biri. Ama en azından bu savaşı kazandık."

Yapmış mıydık?

Çünkü kesinlikle öyle hissettirmiyordu...

Kapıya baktım ve artık beni Diana'dan ayıran şeyin maun bir levhadan çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Korkunç bir yanlış adım atmıştım. Muhtemelen bana pahalıya mal olacak bir adım.

"Söyle bana... kızgın kalabilecek biri mi?" Gabe ışıkları söndürüp kapıyı açarken sordu.

Yukarı çıkarken soruyu düşündüm ve cevap gün gibi açık bir şekilde aklıma midem bulandı.

"Hayır. O ödeşecek bir tip."

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

Diana

I Gözlerime dolan sıcak yaşları geri kırıştırdım ve merdivenleri koşarak çıkarken sakinleştirici bir nefes almak için kendime irade gösterdim.

Kendi babam onu sadece bir kez görmüştü ve o da beni bir kurda dönüştürdü. O maço pislğin beni ağlarken görme ihtimali yüzde sıfırdı. Hayır, bunun yerine hüsrânımı intikama dönüştürecektim. Buz gibi olmasını beklemeyi unutun, dumanı üstünde servis edilecekti.

Bu düşünce beni biraz daha iyi hissettirdi ve odağımı elimdeki göreve çevirdim.

Bunu yapmak için seçtiğim yol bu değildi, ama işte buradaydık. Bir kraliçe her duruma uyum sağlayabilir.

Raven ve Gabe merdivenleri çıkıp ana katta bana katılana kadar yüz hatlarımı sakın, soğukkanlı ve derli toplu bir hale getirmiştım.

"Köpekler koridorun sonunda," dedi Gabe, uzun bir koridoru işaret ederek.

Onu kulübeye kadar takip ettik, taze et kokusu her adımda daha da güçleniyordu. Tırnaklarımı avucuma geçirdim ve ondan geriye doğru saydım. Kurt formuma dönüşebilseydim tek başıma fazlasıyla yapabileceğim bir iş için köpeklerle güvenmenin rahatsız edici bir yanı vardı.

"Hazır mısın?" Gabe bir kapıya yaklaşarak sordu. "Dikkatli olmaya çalış, iyi eğitilmişler ama biraz korumacı olabiliyorlar," dedi ve bir anahtarlık çıkardı.

Dalgınca başımı salladım, alt dudağımı çiğniyordum.

"Bize bir olmaz," dedi Raven, "sadece kapıyı aç."

Kilidi bir anda salonu homurtular, hırıltılar ve havlamalardan oluşan bir kakofoni doldurdu. "İsterseniz önce içeri girip onları sakinleştirebilirim Majesteleri," dedi bana bakarak.

Yine Majestelerine dönmüştü, değil mi? Ama onu kısa bir kahkahayla geçiştirdim. "Bu bir şey değil. McClaren klanıyla yemek yemeyi dene."

Raven başıyla onayladı. "Onlarla sadece bir kez tanışma şerefine nail oldum ve çok saldırgan piçler."

Eğer şimdi benimle aynı fikirde olmasının davasına yardımcı olacağını düşünüyorsa, çok yanılıyordu. Gabe'in yanında durmak için yanından geçerken ona bakmadım bile.

İblis kapıyı çekerek açtı ve bir anda çoğu siyah tüylerden oluşan bir dağ tarafından yutuldu. Hepsi yüzünde yalayacak bir yer kapmak için birbiriyle yarışırken havlamalar aniden kesildi.

"Sakin ol, sakın ol," diye seslendi, devasa köpeklerin arasından sıyrılırken kıkırdadı.

Ve bir tane... büyük, siyah bir kedi. Tüm köpeklerin arasından geçerek Gabe'in kollarına atladı. Büyük köpeklerden biri çok yaklaşıncı Gabe ona vurdu, burnunu yakaladı ve havlamasına neden oldu.

Görünüşe göre, tüneği kedi mi yönetiyormuş? İnanılır gibi değil. Gözlerimi kırıştırdım ve etrafıma bakındım.

Buraya köpek kulübesi demek gülünçtü. Muhteşem bir süitti, mekanın geri kalanı kadar gösterişliydi, sadece daha köpeksi hassasiyetlere ve daha az mobilyaya sahipti, yerde insan boyutunda şilteler olduğundan emin olduğum altı köpek yatağı dışında. Neredeyse boş olan çiğ et kaseleri odanın en ucunda bir sıra halinde duruyordu, diğer tarafta ise ısırik izleriyle dolu kemikler ve bir zamanlar tenis topu olması gereken neon şeritlerle dolu bir oyun alanı vardı.

"Biraz önce yemek yediler, onlarla iz sürmek için iyi bir zaman," dedi Gabe, köpeklerin arasından geçerek büyük bir saklama dolabına doğru ilerlerken.

Bakışlarım iri köpeklerden birine kaydı -bir midilli kadardı, Tanrı aşkına- ve bakışlarını kaçırırken başı aşağı doğru eğildi.

"Oldukça zararsız görünüyorlar," dedim, ona doğru çekingen bir şekilde uzanarak.

Kulağını hafifçe kaşıdığım da bana tahammül etti ama biraz gergin görünüyordu.

"kurdun kokusunu alabiliyorlar," dedi Gabe, dikkatle izleyerek, "Ama ben Zararsız olmadıklarına söz verebilirim ve şimdiye kadar gördüğüm en iyi buruna sahipler. Mav adanın neresinde olursa olsun, onu bulacağız."

"Tasmalarını falan alıp yola koyulalım," diye araya girdi Raven, Gabe'e doğru bir adım atarak. "Onları burada mı tutuyorsun?" diye sordu Gabe'in yanından geçip duvara dayalı bir dolaba doğru ilerleyerek.

Ardından gelen hırlama ve havlama sesleri Gabe'in cevabını bastırdı ve korkudan çok şaşkınlıktan kalbim göğsümde güm güm attı. Köpeklerden birkaçı öne doğru bir adım atan ve dişleri ortaya çıkan Raven'a doğru koştu.

"Durun!" Gabe'in bağırarak verdiği komut odanın havasını bir balta gibi ikiye böldü ve köpekler anında ona itaat ederek Raven'ın yüzünün birkaç santim ötesinde aniden durdular.

"İyi seçim," dedi Raven, gözleri en yakınındaki saldırgana kilitlenmişti.

Saldırgan

Kedi.

Hemen şişti ve tıslayarak ilerlemeye devam etti.

hırılıyor.

"Abyss! Tut dedim!" Gabe aralarına girip kediye kucağına alırken tersledi.

Abyss. Kara bir kedi için güzel bir isim.

"Yakınımda ani hareketler yapmayın lütfen. Erkekleri pek sevmezler zaten."

Onlar ve ben, şu anda.

Raven, "Buraya gelmeden önce bahsetmek iyi bir şey olabilirdi," dedi.

"Koruyucu olduklarını söyledim," diye sırtıarak karşılık verdi Abyss'i bir kedi ağacının tepesine yerleştirirken. "Pekâlâ, işimize bakalım. Sanırım başlangıç olarak üç tanesini alıp diğerlerini bırakmak en iyisi. Eğer hava uygun olursa, sonraki üçünü taze olarak getirebiliriz." Keskin bir düdük çaldı ve tüm köpekler tek sıra halinde oturdu. "Magnus, Athena ve Kevin."

Siyah köpeklerden ikisi öne çıktı, onları sürüdeki tek beyaz tazı takip etti.

"Dur tahmin edeyim... Kevin?"

diye sordum. "Nereden biliyorsun?"

Uzun bir süre köpeği inceledim, kare kafasının tepesinde dimdik duran bir tutam tüye, hafif şaşı gözlerine ve dilinin biraz fazla dışarı sarkmasına dikkat ettim. Onunla ilgili her şey biraz dengesizdi ve itiraf etmeliyim ki büyülenmişim.

"Kevin havası yayıyor."

"Ben de öyle dedim. Süper eğlenceli bir kanka gibi, değil mi?" Gabe göz kırparak söyledi. "Raph ona Thor adını vermek istedi, ben de saçmalama dedim. O kimsenin Thor'u değil. Ama Kevin'i hafife alma. O sürünün kalbi ve bu dünyayı şerefleştiren en cesur yaratık." Gabe uzanıp tazının başını okşadı ve ne kadar iyi bir çocuk olduğunu fısıldadı.

Abyss kokladı, top gibi kıvrıldı ve sırtını bize döndü. Görünüşe göre kabul etmedi.

Tamam, Gabe beni daha önce de kızdırmıştı ama belki de o kadar da kötü biri değildi. Hayvanlarına böylesine şefkatle davranan biri, ilk bakışta benim saygımı kazanırdı.

"Bilemiyorum. O kadar da zeki görünmüyor..." Raven kaşlarını çatarak söyledi.

Kevin'in kulakları geriye düştü ve Raven'a doğru alçak bir hırıltı çıkarırken dudakları dişlerinden uzaklaştı.

"Sen de bilmiyorsun," diye gözlemledim, köpeğin tepkisinden gıdıklanmıştım. "Ama bizimle gelmene izin veriyoruz."

Gabe buna güldü, Kevin bile sırtıyor gibiydi ama Raven sadece omuz silkti.

"Her neyse. Hazır hava da harekete geçelim."

Üçümüz Gabe'in bu görev için en uygun gördüğü cehennem köpeklerinin tasmalarını bağladık ve hızla zemin kata inerek dışarıdaki karanlığa doğru yol aldık. Etrafta rüzgâr uğulduyordu ve yağmur hâlâ giysilerimizi ıslatıyordu ama hava çok daha iyiydi. Maverick'in atladığında düştüğü yere geldiğimizde Gabe eğildi ve köpekleri serbest bıraktı. Sonra cebinden bir tişört çıkardı.

"Mav'in odasındaki çamaşır sepetinden aldım," dedi ve gömleği uzatıp parmaklarını şıklattı. Tazılar gömleği koklamak için hep birlikte öne çıktılar, derin derin içlerine çekip bir o yana bir bu yana savurduktan sonra geri çekildiler, koyu kırmızı gözleri Gabe'e kilitlenmiş, onun bir sonraki direktifini bekliyorlardı.

"Çok iyi eğitilmişler," dedim, görüntü karşısında umutlarım biraz olsun artmıştı.

"Magnus. Athena. Kevin. İz!"

Üç cehennem köpeği hep birlikte harekete geçti, yeri kokluyor ve bizi hızlı adımlarla ileriye götürüyorlardı. Biraz zikzak çizdiler ama her seferinde şaşırtıcı bir hızla onun izine geri dönüyor gibiydiler.

Tek sorun, bizi şehirden uzaklaştırıp doğrudan ormana doğru götürmeleri idi.

Sıkıntıyla sertçe nefes verdim. Şimdiye kadar Mav'ın bir arkadaşına gittiğini ya da bizi beklemek için köhne bir motele yerleştiğini umuyordum. Ama neden her şey bizim istediğimiz gibi gitsin ki?

"Onu burada takip etmek çok zor olacak," dedim, hâlâ keskin olan insan burnumu kullanarak derin bir koku aldım. Mav'ın kokusunu alabiliyordum ama zar zor. Çürüyen bitki örtüsü ve ıslak toprak kokusu deniz havasıyla karışarak kafa karıştırıcı bir koku yahnisi oluştuyordu ve uzun bir gün olacağını biliyordum.

"İşte bu yüzden üç tazi getirdik," dedi Gabe. "Bir sürü yeri tarayabilirler ve onu ortaya çıkardıklarında hazırlıklı olabiliriz."

Ne zaman, eğer değil. Kendine olan güvenine hayran kaldım.

Athena ve Magnus koyu renkli bir kürk telaşıyla ormana doğru koşmaya başladılar, benim gelişmiş gözlerimle bile sadece birkaç metre öteden zar zor görülebiliyorlardı.

Yapraklar sıktı, sis yoğunlu ve gökyüzü o kadar karanlık ve fırtınalıydı ki, gece de olabilirdi.

"Onları kaybetmeyin," dedi Raven ve peşlerinden başladı.

Gabe ve ben de onu takip ettik, Kevin önden giderek çamurlu zemini kokluyordu. Önümüzdeki devasa cehennem köpeklerinin elli adım gerisinde, ormanda bir bulanıklık içinde ilerliyorduk ve avın heyecanının kanımı ısıtmaya başlaması uzun sürmedi. Keşke kurdumu serbest bırakabilseydim, biz-

Çatlayan toprağın gümbürtüsü havayı böldü ve ayaklarımın altındaki zeminin sarsıldığını hissettiğimde içimi bir panik kapladı.

Deprem mi?

Cehennem köpeklerinin tam önündeki zemin çatırdayıp çalkalanarak ayaklarının altından kaymakla tehdit ediyordu. İçlerinden ikisi tam zamanında kenara fırladı ama Kevin o noktayla çarpışma rotasındaydı ve sapmak için çok geç kalmıştı. Altında bir delik açılmaya başlamıştı ve onu yutmakla tehdit ediyordu.

Hiç düşünmeden öne atıldım ve tüm gücümle canavarı ittim. Bir yığın halinde benden uzaklaştı ve ayaklarımın altındaki zemin yarılrken kollarımı öfkeyle döndürdüm.

Yeryüzünün bir parçasını yakalamak için çabalarken adrenalini içimde dolaşıyordu ama nafile. Düşüyordum, düşüyordum...

"Hayır, yapamazsın!"

Güçlü parmaklar bileğimin etrafında kıvrıldı ve sertçe çekti. Bir saniye sonra kendimi bir kol ve bacak karmaşasının içinde buldum, Raven vahşi gözlerle bana bakıyordu.

"Azizler, siz tam bir baş belasısınız. Onunla daha yeni tanıştın ve şimdiden bu yaratık için hayatını riske mi atıyorsun?" Boğazı düğümlendi ve tekrar açmadan önce uzun bir süre gözlerini kapattı. "Onu McClaren falan mı sandın?" diye eklerken yüzünde zayıf bir sırıtma ifadesi belirdi.

"Siktir , Raven." Klanlarımdan birine şaka yapabiliyordum ama onun böyle bir hakkı yoktu. Yaptıklarından sonra, irademi kendi iradesine boyun eğmeye zorladıktan sonra olmaz. Onu affetmem için beni bir düzine kez daha kurtarması gerekecekti ve ben *asla* unutmuyacaktım...

"Teşekkür ederim Majesteleri," diye seslendi alçak bir ses. Raven ayağa kalkmak için yuvarlandı ve ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Gabe'i orada durmuş, takdir ve hayranlıkla bana bakarken buldum.

"Öldüğünden emindim."

Ona el salladım ve beyaz cehennem köpeğine doğru baktım. Sonra yanına gidip elimi uzattım. "İyi iş, Kevin. Sen iyi bir çocuksun, değil mi?"

Kulübedeki aynı gergin ve itaatkâr duruşunu takındı ama bu sefer dili yukarı doğru kıvrıldı ve elimi birkaç kez yaladı. "edelim," dedim, diğer köpeklerin büyümekte olduğunu fark ettim.

Huzursuz.

Birkaç dakika daha arkalarından koştuktan sonra tanıdık bir şey fark ettim.

"Çok yakında," dedim, havadan kocaman bir nefes alarak. Kokusunu alıyordum ama hâlâ silikti ve tam olarak tespit etmek zordu. Yine de köpekler bizi buraya kadar getirmişti ve eğer o kadar yakınsa işimiz daha da kolaylaşacaktı.

Koşmaya devam ederken beklenti tenimi sızlattı. Tüm bunlar bir duygu patlamasıydı. Avımızı bulmuştuk ve bu kadar kısa bir süre içinde onu kaybetmiştik. Şimdi onu tekrar bulduğumuza göre, elim boş gitmiyordum.

Köpekler çıldırmış gibi havlamaya başladı ve ben de tam gaz koşmaya başladım. Sırtımdaki hançer ısındı ve içinden bir uğultu gibi hafif bir titreşim yükseldi. Küçük bir tepenin başında bir figür belirdi ve ona doğru koşarken öfkeli bir hırıltı çıkardım.

"Bu sefer kaçamayacaksın, seni çakal piç."

Bir an sonra Raven geçti, vampir hızını tam olarak gösteriyordu ve Gabe hemen arkamdaydı. Maverick bir insana göre iyi durumdaydı ama

hepimizden kaçmasının imkanı yoktu. Bu sadece bir zaman meselesiydi. En iyi ihtimalle dakikalar.

Ben tepeye tırmanırken öfkeli çığlıklar gökyüzünü böldü ve Magnus neredeyse beni devirerek Mav'dan uzaklaşıp kumarhaneye doğru koşmaya başladı. Bu da neydi böyle? Maverick onu bir şekilde yaralamış mıydı?

Athena, Gabe'in durması için bağırarak verdiği komutları duymazdan gelerek hızla yanımdan geçti. O tepede bir şeyler olmuştu ve ne olduğunu bulmam gerekiyordu. Çılgınca her yöne bakarak ilerledim. Burada görüş mesafesi çok daha iyiydi, çok daha az ağaç vardı ama hâlâ ne Maverick'ten ne de Kevin'den bir iz vardı.

"Anlamıyorum. Sanki birden ortadan kayboldu," dedi Raven, Kevin görüş alanına girdiğinde benim hızıma uymak için yavaşlamıştı. Köpeğin kulakları sarkmış ve kuyruğu bacaklarının arasına sıkışmıştı ama etrafta daireler çizerek yeri koklamaya devam ediyordu.

"Aferin oğlum. Bunu yapabilirsin, Kevin. Benim için onun kokusunu al, seni tatlı çocuk," diye mırıldandım, nefesimi tutmuş izliyordum. Yağmur şimdi daha hızlı geliyordu, yüzümden aşağı dökülen tabakalar halinde, gök gürültüsü tepemde gürlerken görüşümü engelliyordu.

Bir nefes çektim. Maverick buradaydı, bu kadarı kesindi. Ama başka bir şey de vardı. Yüzümü buruşturdum ve havayı koklamaya devam ettim, çünkü ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu - biraz sülfür, biraz okyanus suyu ve bir şey... daha fazlası. Bu da neydi böyle?

Kevin'in çemberi gittikçe genişlerken beş dakika, belki de on dakika daha orada durduk ama nafiye. O daireler çizerken rüzgâr hızlanmaya başladı, uğulduyor ve etrafımızda öyle sert esiyordu ki ayaklarım bir değil iki kez yerden kesildi. Çöktüm, vücudumu aşağıda tutarak çimenlere tutundum.

"Bu gecelik bitti. Geri dönmeliyiz," diye bağırdı Gabe birkaç metre arkamdan. "Mav rüzgârın içinde ve hava da... Bu şekilde dışarıda kalamayız!"

"Tam buradaydı. O lanet olası bir sihirbaz değil, yani öylece ortadan kaybolmadı!" Bağırdım, hayal kırıklığı bedenimi sarmıştı.

Raven elini omzuma atarak beni tepeye doğru geri çekti. "Gabe haklı Diana. Büyü olsun ya da olmasın, o gitti. Onu bulmak için başka bir yol bulmamız gerekecek ama bu bugün olmayacak."

"Allah kahretsin!" Omzumu çekip kurtardım ama geldiğimiz yoldan geri dönerken rüzgâr beni itip çekerken bir küfür mırıldandım.

Diğer taraftan aşağıya doğru kaydık ve alçak bir noktadan geçerken rüzgâr bir anlığına hafifledi.

"Diğer tazılara ne oldu?" Raven, Gabe'le birlikte yanıma gelirken sordu.

"Emin değilim," dedi Gabe. "Onları daha önce hiç böyle davranırken görmemiştim. Kevin bile gergin görünüyor. Ya da korkmuş... Mav o değerli taşla onlara bir şey yapmış olabilir mi?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Maverick'inkinin yanında başka bir koku daha vardı. Belki de bu her neyse onları ürkütmüştür."

"Bildiğim kadarıyla cehennem köpeklerini ürküten hiçbir şey yok," dedi Gabe. "Hiçbir şey."

Tek bildiğim kıyafetlerimin sıırıslıklam olduğu, iliklerime kadar üşüdüğüm ve Maverick'i kaybettiğimizdi.

Tekrar.

Bir gece önce her şey çok iyi gidiyordu. Tüm görevim bu kadar kısa sürede neredeyse tamamlanmıştı. Peki ya şimdi? En başa dönmüştük.

Erkeklerin karar vermesine izin verdiğim için başıma gelen buydu. Şu andan itibaren, dizginleri elime alıyor ve sıkı sıkı tutuyordum.

Ve tanrılar beni durdurmaya çalışan herkese merhamet etsin.

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

Kuzgun

"**I** Vahşi Kraliçe'den neden ayrılmak zorunda kaldığımızı bilmiyorum," diye mırıldandı Myrr son birkaç dakika içinde onuncu kez nefesinin altında. "Sıcaktı, kuruydu ve açık büfe menüsünde kaburga ve yengeç bacağı vardı.

Bu gece. Çok bencilsin," dedi Diana'ya doğru öfke dolu bir kokuyla.

Neredeyse kocakarı için üzülecektim çünkü bunun olacağını tahmin etmiştim. Berbat bir öğleden sonra geçirdikten sonra, süitimize döndüğümüzde Diana bağlanacak hale gelmişti.

"Eşyalarını . Biz ."

Nicholas Diana'yı ibislere yardım etmeleri için bir şans daha vermenin akıllıca olacağına ikna etmeye çalışmış ama Diana onu hemen susturmuştu.

"Gabriel bize iki kez 'yardım etti' ve Mav iki kez kaçtı. Tesadüflere inanmam ve bir kadının işini yapmaları için ibislere güvenmekten bıktım."

Döndü ve bana ters ters baktı.

"Ve sen! Rotamı değiştirmem için vampir numaralarını üzerimde denemeye kalkma bile. Bir daha zihnimle oynamaya kalkarsan, beni öldüreceğinden emin olsan iyi edersin, yoksa pişman olursun." Ellerini kalçalarına dayamış, sırayla her birimize bakarken sıırıslam, muhteşem, seksi bir kraliçe gibi görünüyordu. "Şimdi duş alacağım ve bir saat içinde buradan ayrılacağım. Toplanın. Eşyalarınızı. Bokunuzu. Ya da burada kalıp eve dönüş yolunu kendiniz bulabilirsiniz. Umurumda değil."

Nicholas ve ben onun sözlerini ciddiye aldık ve eşyalarımızı topladık.

Myrr ise oyalanıyordu. Nicholas ve ben onu tekmeleyerek ve çığlık atarak açık büfe kuyruğundan sürüklemek zorunda kaldık.

Kızarmış sığır eti ve yengeç dolu üç plastik poşet.

Şimdi, bir saat sonra, başarısız haçlılardan oluşan hüzünlü küçük grubumuz adadaki en yakın yatak ve kahvaltıya doğru ilerlerken, Diana açıkça Myrr'a bile doymuştu.

Yavaşlayarak durdu ve kamburu çıkmış yaşlı kadınla göz göze gelene kadar eğildi.

"Burada olmamanız gerekiyordu. Kendi özgür iradenle geldin... emirlere karşı geldin ve eğer şikayet etmeyi bırakmazsan, seni çizdirip dörde böldürürüm, sonra da parçalarını denize atarım. Anlaşıldı mı?"

Cevap vermemizi beklemedi. Arkasını döndü ve uzaklaştı, bizi de gidişini izlemeye bıraktı. Onun yoğunluğunun beni korkuttuğunu söyleyebilmeyi isterdim, ama gerçek şu ki, bu sadece onu daha çok istememe neden oldu. Dişlerim serbest kalma tehdidiyle diş etlerimdeki baskıya sadece kasıklarımındaki baskı rakip olabilirdi. Lanet olsun bu kadın beni öldürecek.

"Tanrım... Çok mu alıngansın?" Myrr fısıldadı. Yine de bu onu vites yükseltmekten ve Diana'nın peşinden koşmaktan alıkoymadı.

Rusty Scupper Inn'e adım attığımızda yine sırlıslık olmuştuk ve açlık karnımı kemiriyordu. Cehennem köpeklerini dışarı çıkarmadan önce beslenmeyi unutmuştum ve şimdi bunu hissediyordum.

Kapıdan içeri girerken bir zil çaldı ve ardından resepsiyon masasının arkasındaki adam dişsiz bir gülümsemeyle başını kaldırdı.

"İyi akşamlar ve hoş geldiniz."

Muhtemelen seksenli yaşlarındaydı ama yumurta gibi kel olan kafası dışında yıllar ona iyi davranmıştı. Bakışları Kahin'e kilitlenmiş bir halde geri kalanımızı görmezden geldi.

"Oh, Bayan Myrr! Geri döndünüz, değil mi? Dün gece dışarı çıkıp geri dönmediğinizde, kan emicilerden ya da iblislerden birinin sizi ele geçirip kurutmuş olabileceğinden endişelendim."

Boğazımı temizledim ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Yüzü kızardı ve özür dilercesine başını salladı. "Özür dilerim efendim."

Myrr ona geniş bir göz kırptı. "Denediklerini görmek isterdim Phineas. Hayır, ben ve uşağımın kumarhanede halletmemiz gereken bazı işler vardı," diye açıkladı Nicholas'a bir el sallayarak. "Ama şimdi döndük. Şu çoban pastasından biraz kalmış olma ihtimali var mı?"

"Elbette var. Aşçıya bir parti hazırlatabilirim, içine de güzel bir ekşi maya somunu koyabilirim. Buna ne dersiniz?"

"Zaten bir halı torbası dolusu ahın var!" Myrr ayak parmaklarına sertçe vurunca Nicholas sözünü kesti.

"Kulağa hoş geliyor. Çok memnun olurum."

Diana bir adım öne çıkarak Myrr'ı fazla nazik olmayan bir şekilde itti. "İki odaya daha ihtiyacım var, lütfen. En azından bir gece için, muhtemelen daha uzun."

Phineas'ın tel gibi kaşları alnına düşmüştü, sözünün kesilmesinden hoşnut olmadığı belliydi. "Oldukça doluyuz hanımefendi."

Nicholas ağzından kaçırıldı. "Eminim bir şeyiniz vardır, daha önce buradayken yer olduğunu söylemiştiniz..."

Başını öne eğdi ve deri ciltli bir kitabı karıştırdı. "Hiçbir şey göremiyorum. Dolmuş olmalı."

Diana belli ki sınırına dayanmıştı ve masanın üzerinden atlayıp bu zavallı yaşlı adamı boğma ihtimali vardı. Onun yerine usulca adını söyledim ve başını kaldırıp bakışlarımla buluştu.

"Bize en uygun odalarınızı sunun lütfen, nazik beyefendi."

Phineas gözlerini kırptırdı ve sonra temizlemek istercesine başını salladı.

"Ah, evet." Dikkatini tekrar kitaba verdi. "Görünüşe göre... aslında, hayır üzgünüm, sadece bir odamız var. Gerçi balayı süiti, yani bolca yer var."

Diana beni şaşırtarak, "Onu alacağız," dedi.

Geniş olsun ya da olmasın, balayı süitini benimle paylaşmayı kabul ettiğine gerçekten ipin ucunda olmalı.

Phineas ayaklarını sürüyerek gitti ve elinde bir anahtarla geri geldi, Diana da onu sakar bir gülümsemeyle kabul etti.

"İki kat yukarıda, koridorun sonunda."

Myrr, Nicholas'ın yengeç çantasını taşımasına yardım etmesine izin vermediği için kendi eşyalarını taşıyarak lobiye doğru ilerledi.

Çifti çürük merdivenlere kadar takip ettiğimizde Diana nefesinin altından bana mırıldandı. "Bunu yapmana gerek yoktu, biliyorsun. Etrafta dolaşıp parmaklarını insanların beyinlerine sokamazsın."

"Belki de zavallı Phineas'ı engellemeye bu kadar niyetli olmasaydın, bunu yapmak zorunda kalmazdım," diye karşılık verdim.

"Sen , iğrenç bir ."

Merdivenlerin tepesine vardığımızda Nicholas merdiven boşluğunun tam karşısındaki odayı işaret etti.

"Bu biziz." Myrr bir anahtar çıkarıp kendini onların odasına bırakınca durakladı ve Diana ikimizi de geçip koridorda ilerlemeye devam etti. Sesini neredeyse fısıltıya düşürdü. "Bak, akşam yemeği ya da başka bir şey için buluşabilir miyiz?"

"Akşam yemeği için burada kalmayı planlamamıştım. Şehrin daha sefil bir yerinde eskiden tanıdığım birkaç yer var, oralara bir göz atmak istiyorum."

"Şehrin bundan daha kötü bir yeri mi var?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hiçbir fikrin yok."

"Her ne olursa olsun, biraz..." omzunun üzerinden kapalı kapıya baktı ve son kelimeyi mırıldandı, "Boşluğa ihtiyacım var. Sadece ikimiz olduğumuzda hiç susmuyor, bu da çok rahatsız edici çünkü genellikle çığnıyor da. Seninle gelmeme izin ver. O çılgın yaşlı kuşa bakıcılık yapmaktan başka bir işe yarayabilirim."

Tek başıma uçmayı planlıyordum, ama onun özel becerileri her halükarda burada işe yarayabilir.

"Peki. Eğer konuşmanın büyük kısmını benim yapmama izin verirsiniz."

"Sen konuşurken ben de bir bira ve sıcak bir yemek alabilir miyim?"

"Alabilirsin."

"O zaman ben de varım."

"Yarım saat içinde lobide buluşalım."

Rahatlamaktan ağlayacakmış gibi görünüyordu ve ben koridorda ilerlerken kıkırdamamaya çalıştım. Kendi kadın sorunlarım vardı ama görünüşe göre Myrr ile uğraşmak da hiç kolay olmamıştı.

Odamızın kapısına yaklaştığımda ve kapı açıldığında hâlâ Diana'yla nasıl başa çıkacağımı düşünüyordum. Saçları omuzlarının etrafında vahşi bukleler halinde kurumaya başlamıştı ve buz gibi gözleri ateşle doluydu. Öfkesi biraz olsun yatıştıysa da kesinlikle etmiyordu. Ve gecenin bir yarısı taşaklarımı kesmesini, işleri yoluna koymaya çalışsam iyi olur diye düşündüm.

"Bak, şu anda ısı olayı ve-" arasında zor zamanlar geçirdiğini biliyorum.

Gözleri yarıklara kadar kısıldı ve kapıyı yüzüme kapattı. "Bak bakalım Myrr ve Nick onlarla yatmana izin verecek mi? Ya da koridorda uyu. Hangisi olduğu pek umurumda değil."

Eğer bir insan bir kapıyı olabildiğince agresif ve gürültülü bir şekilde kilitleyebilseydi, o anda bunu yapardı.

"Sanki istesem içeri giremeyecekmişim gibi," diye mırıldandım gözlerimi devirerek.

"İyi geceler, Raven. Eğer sefil postuna biraz olsun değer veriyorsan, sabaha kadar beni rahatsız etme."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve koridora geri döndüm. Böylesi muhtemelen daha iyiydi. Dışarı çıkacağımı bilseydi, bana katılmak için ısrar ederdi ve iyi seçimler yapacak kafa yapısında değildi. Ayrıca, muhtemelen benim bilgi toplama yöntemlerimden hoşlanmayacaktı ve ihtiyacım olan son şey birinin her hareketimi denetlemesiydi.

Neyse ki Nicholas ve Myrr arkadaşlığımı daha az rahatsız edici buldular ve duş almam, üzerimi değiştirmem ve diğer vampirle çok ihtiyaç duyduğumuz ortak kan yemeğini emmem için odalarına girmeme izin vermekte sorun yaşamadılar. Yine de alan dardı, sadece iki tek kişilik yatak küçük bir masa ve sandalye için yeterli yer vardı. Bir noktada yatacak bir yer bulmam gerekecekti ama bunu döndüğümüzde halledecektim.

Nicholas üçüncü kez Myrr'a, "Kimsenin içeri girmesine izin verme ve hanı terk etme," diye tembihledi. "Birkaç saat içinde döneceğim. O zamana kadar bir şeye ihtiyacın olursa koridorun sonundaki Diana'nın odasına git, başka bir yere gitme. Anlaştık mı?"

Myrr, kaşığıyla içindekileri karıştırarak doldurduğu kâsedan başını kaldırmadı. "Çoban turtam ve başımı koyacak rahat bir yerim var. Başka neye ihtiyacım olabilir ki?"

Bununla birlikte genç Nicholas ve ben geceye doğru yola çıktık. Dışarı adımımızı atar atmaz soğuk bize keskin bir tokat gibi çarptı. Rüzgar gitmişti ama bu bir gelişme olduğu anlamına gelmiyordu.

Nicholas ürpererek, "Lanet olsun, sıcaklık yirmi derece düşmüş gibi görünüyor, donma noktasının çok altındayız," dedi.

Gökyüzüne acımasız bir bakış fırlattım. "Ve kar gibi kokuyor. Hiç iyi değil."

Yağışlar arttıkça Maverick'in izini tekrar yakalama şansımız da azalıyordu.

Nicholas ve ben Arnavut kaldırımli sokakta ilerlerken, kendimi avımız hakkında düşünürken buldum. Hâlâ insan olabilirdi ama kesinlikle standart bir insan değildi. Artık değildi, eğer öyleyse bile. Bir şekilde büyüden etkilenmişti, bu da bir sonraki hamlesini tahmin etmeyi zorlaştırıyordu.

Gabe, Maverick'in açık denizler ve hava koşulları nedeniyle adadan ayrılamayacağını düşünmüştü ama doğrusu, ne kadar *sıra dışı* olduğunu tam olarak bilmeden hiçbir şeyi göz ardı edemezdik.

Yani bu noktada bilgi en önemli varlığımız olacaktı. Ve bunu elde etmek için yerel halkla kaynaşmaktan daha iyi bir yol olabilir mi? Çok şey biliyordum.

Maverick gibi adamların. Küstah. Ukala. İnsanlar bana çok yakından bakmasın diye sık sık öyleymişim gibi davrandığım adamdı. Sahip olduğu özel yetenekler ne olursa olsun, bir barda sarhoşken girdiği bir iddiayı kazanmak ya da bir kadını etkileyip onun için eteğini çevirmesini sağlamak için bunları göstermemiş olması mümkün değildi.

Nicholas ellerini ceplerine sokmuş, omuzlarını soğuğa karşı kamburlaştırmıştı. "Nereye gidiyoruz?"

Hemen cevap vermedim, sokakları ve hasarı incelemekle meşguldüm ve istediğim yere nasıl gideceğimi hatırlamaya çalışıyordum. "Siobhan'ın Yeri. Eğer hâlâ varsa."

Ve içimden bir ses öyle olacağını söylüyordu. Farklı isimler altında da olsa benim yaşıma kadar uzun süredir ve kuruluşların hamamböceğiymiş, ziyafet ya da kıtlık, çekirge istilası ve salgın hastalıklar boyunca hayatta kalıyordu. Birkaç kasırga onu kesinlikle kapatamazdı.

Umuyordum.

Birkaç mil yürüdükten sonra uzaktaki tabelayı gördüğümde içime bir rahatlama geldi.

"Bu şehir gerçekten harabeye dönmüş," dedi Nicholas, caddenin kenarında nereden geldiği bilinmeyen bir leşi parçalayan bir fare dağının etrafından dolanırken. "Bu da sonun hayal ettiğimden çok daha yakın olduğunu gösteriyor."

Sesindeki endişeyi duyabiliyordum ve yardım edemedim ama aynı fikirdeydim. Görevimiz gün geçtikçe daha acil bir hal alıyordu. Maverick bulmacanın küçük bir parçasıydı. Eğer onu bile bulamazsak, o zaman kendimizi bir ton belanın içinde bulacaktık, hem de hızlı bir şekilde.

Kapıda durakladım ve Nicholas'ı durdurmak için bir kolumu uzattım. "Dediğim gibi, bırak konuşmayı ben yapayım. İçeride en azından birkaç kişiyi tanıyor olmalıyım ve yabancıları pek hoş karşılamazlar."

Bana sıkı bir baş selamı verdi. "Anladım."

Bara girdik ve anında biranın ve yıkanmamış bedenlerin ekşi kokusunun saldırısına uğradık. Yerden geçerken botlarımdan çıtırdama sesi geliyordu ve Nicholas'ın düşüncelerini hissetmek için süper bir güce ihtiyacım yoktu çünkü öğürmemeye çalıştığımı duyabiliyordum.

Alçak sesle, nefesinin altında konuştu. "Buranın dezenfekte edilmesi gerekiyor. Bu koku da ne böyle? Bana kangren olmuş yaşlı bir adamı hatırlatıyor."

Başka bir şaka.

Olgun bedenlerin esintisi dişlerimi sıkmama neden oldu. "Sanırım yemek kısmını atlayabiliriz. Benim bile yapabileceğimi sanmıyorum-"

"Günlerim! Bu Raven değil mi, Seattle Lordu! Seni seksi canavar seni. Gel de Sheevy'e bir sarıl, olur mu? Lordie be, yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

Döndüğümde Siobhan'ı barın en ucunda, omzunun üzerinden bir bez parçası atarak bana doğru gelirken bulduğumda dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Ayak parmaklarının üzerinde durup kollarını bana doladığında, bar gibi onun da hiç değişmediğini itiraf etmek zorunda kaldım. Sıkı ama ölümcül kıvrımlara sahip küçük bir paket, onunla tanıştığımda ve yattığımda otuz yaşındaydı. Elli yaşında, samur saçlarında bir tutam ak vardı ama her standartta hâlâ güzeldi.

"Temiz bir nefes gibisin Siobhan," dedim ve onu bırakıp geri çekilmeden önce sıktım. Parfümü en azından bir an için diğer kokuları bastıracak kadar güçlüydü.

Nicholas nefesinin altından, "Bu da bir şeydir," dedi.

"Arkadaşın kim, Rave?" diye sordu, bir eliyle saçlarını düzeltirken Nicholas'a bir dilim kekmiş gibi bakıyordu.

"Southwind'li Nicholas, bu güzel müessesenin sahibi Siobhan ile tanış."

Tam bir centilmen olan Nicholas yarım bir selam vererek eğildi ve ona geniş bir gülümseme sundu.

"Benim için bir zevk."

"Kesinlikle , yakışıklı," dedi, kollarını öyle bir kavuşturmuştu ki, göğüsleri yakasının derin kıvrımından taşma tehlikesi geçiriyordu. "Aslında, Lefty'nin yarım saatliğine bara göz kulak olmasını sağlayabilirim ve belki üçümüz... üst katta bir tur atabiliriz?"

Nick sırtarak, "Cömert bir teklif, madam," dedi. "Ama benim ilgi alanım başka."

"Korkarım bu gece benimki de öyle," diye ekledim iç çekerek. Araştırmak istemediğim nedenlerden dolayı Siobhan'la yatma düşüncesi sikimi bile kıpırdatmıyordu ama onun gözüne girmem gerekiyordu. "Bir adam arıyorum ve senin ya da tanıdığın birinin onu bulmama yardım edebileceğini umuyordum."

Başını salladı, bana kurnazca baktı.

"Bu adamın bir adı var mı?"

Cevap verirken onu dikkatle izledim. "Onun adı Maverick." İfadesi biraz bile değişmedi ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu.

Siobhan bir köpekbalığıydı.

"Peki bu Maverick hakkında bilgi almak için ne kadar ödeyeceksiniz?"

"Duruma göre değişir. Eğer gerçekten işe yarar bir şeyse..."

"Cebimde rüşvet olarak kullanabileceğimiz bir kese altın var," diye cıvıladı Nicholas.

Siobhan bıkkınlığını anlamış olmalı ki arkadaşımıyla konuşurken bile arsız bir sırıtışla bakışlarını tuttu.

"Bunu duyduğuma çok sevindim Nicholas. Haberi yayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Mükemmel," diye mırıldandım, ondan çok kendime. Çoktan uzaklaşmış, odanın uzak köşesinde zar oyununa benzeyen bir oyun oynayan üç adama doğru ilerliyordum.

Nicholas'ın omzuna bir el attım, onu yönlendirecek kadar. "Hadi gel. Birer bira içelim ve dikkat çekmemeye çalışalım. 'Konuşmak yok' lafını unuttun mu yoksa buradan çıkmak için savaşmamız gerektiğinden emin olarak gecemize biraz renk katabileceğini mi düşündün?"

Nicholas yanıma geldi ve bara doğru ilerledik. "İki pint," dedim Lefty'ye, tek kolu olduğu için onu tanımak oldukça kolaydı.

Cevap olarak homurdandı ve bize bir çift köpüklü bira doldurup yapışkan takasın üzerine çarptı.

"Yirmi pound."

"İki pint için mi?" Nicholas kaşlarını çatarak sordu.

Nicholas'ın tertemiz siyah yeleğine baktı ve bir homurtu çıkardı. "Bunu karşılayabilirsin, süslü adam."

"Yapabilirim ama yapmayacağım. İşin prensibi bu," dedi, her zamanki nazik gülümsemesi daha önce hiç görmediğim bir gülümsemeye dönüştü. Bir avcınıninkine.

İlginç. Görünüşe göre yavru köpeğimiz dişlerini çıkarıyordu.

Lefty de bunu hissetmiş olmalıydı çünkü omuz silkti. "İyi o zaman. Altı pound o zaman."

Siobhan aramıza girmek için geri döndüğünde Nicholas birkaç bozuk para çıkarıp barın üzerine koydu.

"Caleb Mathews ve ekibi yardım edebileceklerini iddia ediyorlar. Maverick'in gemisinin mürettebatından birini tanıdıklarını söylediler. Yüz pound karşılığında bu gece onu bulacaklar ve yarın saat tam on birde barın arkasındaki sokakta sizinle buluşmasını sağlayacaklar. Elli şimdi, elli de onu buluşmaya getirdiklerinde."

"Peki elliliği alıp rüzgârda kaybolmayacaklarını nereden bileceğiz?" Nicholas yeni toplarını hissettiğini ve onlara alıştığını belli ederek sordu.

Siobhan'dan daha taşaklı olduğunu düşünüyorsa fena halde yanılıyordu. "Yok," diye karşılık verdi. "Yani şimdi yüz elli olacak."

Nick, "Şimdi elli demiştin," diye itiraz etti. "Ve buluculuk ücretim için de yüz dolar."

Beklenti dolu bir el uzattı ve Nicholas kadife para çantasını çıkarırken homurdandı.

Siobhan parasını aldı ve yola koyuldu. "İş yapmak bir zevkti çocuklar. Tur konusunda fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin..."

Yapmadık. Bunun yerine biralarımızı bitirdik ve gecenin ayazına doğru biraz daha fakir ama biraz da öne geçtiğimiz için umutlu bir şekilde geri döndük.

"Sence bu adam gösterecek mi?"

"Muhtemelen. Diğer elliliği kesinlikle istiyorlar. Ama sizi soymak umuduyla bizi oraya çekmeleri de bir o kadar olası."

Nick yüzünü buruşturdu. "Evet, altınla ilgili hiçbir şeyden bahsetmemeliydim. Sadece gergindim ve kendimde değildim. Bir daha olmayacak."

Ona inandım. Küçük adamımız büyüyor gibi görünüyordu.

"Her ihtimale karşı yarın en kötüsüne hazırlandığımızdan emin olmalıyız." O kadar da endişeli değildim. Bizi alt etmek için insan Caleb Mathews'un ekibi ve onlar gibi otuz kişi daha gerekecekti.

Aslında, otele döndüğümde beni nelerin beklediği konusunda çok daha endişeliydim.

Çünkü kızgın bir dişi kurt kraliçesindense yüz adamla uğraşmayı tercih ederim.

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

Diana

Diana

"S Bebek gibi davranmayı bırak ve kendini toparla," diye mırıldandım ve aşırı ısınmış yüzümü soğuk suyla yıkarken başımı eğdim. Başımı kaldırdım ve suyu bir havluyla sildim. "Burada kontrol sende," dedim yansımama. "Öyle davran."

Gözlerim buz gibi parlıyordu, çünkü kurdum tüylerini diken diken etmişti ve sesi zihnimde bir çan gibi net bir şekilde çınlıyordu.

Sadece ben izin için kontrol sizde. Bunu asla unutma.

Pençeleyen ihtiyaç bedenimi parçalayıp beni neredeyse yere düşürürken göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim.

"Lütfen," diye inledim, his o kadar keskindi ki fiziksel acının sınırındaydı.

Neden bu şekilde cezalandırılıyordum? Son zamanlarda yeterince acı çekmemiş miydim?

Bildiğim tek babamı kaybetmiştim, önceki savaşta birkaç sevgili sürü arkadaşşımdan bahsetmiyorum bile ve Bölgeler gözlerimin önünde parçalanıyordu. Ve şimdi, tüm yorgunluğuma rağmen, kurdum yine ateşler içindeydi. Bir kraliçe sadece bir günlüğüne ara verebilir miydi?

Banyodan çıktım ve odada küçük daireler çizerek volta atmaya başladım, çünkü bu dar alanda ancak bu büyüklükte daireler çizebiliyordum. Balayı süitiymiş, kışımın kenarı. Ya da belki de iki kişiyi sığdırmaya çalıştığınızda neredeyse üst üste uyumak zorunda kalacağınız için böyle adlandırmışlardı

bu odada? Yatak aslında iki adet ikiz yatağı bir araya getiriyordu ve her iki yanına küçük bir komodin sıkıştırmak için yeterli alan vardı. Yatağın ayakucunda, şu anda üzerinde bir delik açtığım 5'e 7 ebatlarında bir halı ve ayaklı lavabosu ve küçük küveti olan minik bir banyo vardı. Sanırım buna sahip olduğum için minnettar olmalıydım ama Myrr'ın haklı olup olmadığını düşünmeden de edemiyordum. Belki de Gabe'in evinden bu kadar çabuk kaçarak aceleci davranmıştım...

Ayrıldığıımızda ona kendimi tam olarak sevdirememiştim. Ama kahretsin, etrafım aptallarla çevriliymiş gibi hissediyordum ve onlara kolay kolay katlanamazdım.

Bu arada, Raven ve Nicholas hangi cehennemdeydi? Şimdiye kadar dönmüş olmaları gerekirdi. Myrr bana kasabada ne bulabileceklerini görmek için dışarı çıktıklarını ve arkadaş istemediklerini söylemişti.

Bunu yaz.

Şirketimi istemediler.

Yeterince adil. Ben de onlarınkini istemedim. Ama hangi cehennemdeydiler? "Diana?" Raven'ın alçak sesi bir an sonra kapıdan seslendi.

Şeytandan bahset.

Adım atmayı bırakıp kapıya doğru ilerlemediğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Küçük gezilerinde neler olduğunu öğrenmek için can atıyordum ama şu anda burada olmasına imkân yoktu. Bu bornozun üzerimde kalmasını istiyorsam tabii.

Kapıdan alçak bir ses geldi.

"Şimdi söyle bana, içeri girmeme izin verecek misin, misin?"

Eğer yapmazsa, oraya gidip, o zayıf kalçaları ve-

"Kes şunu!" Nefesimin altında tısladım.

Bu çok saçma ve bir o kadar da yakışıksızdı. Bölge'ye döner dönmez bilim ekibimle bir görüşme yapacaktım. Vampirleri güneşten koruyabiliyorlarsa, benim ay döngülerimi de durdurabilirler miydi? Bu barbarcaydı, bir kadının kendi iradesi dışında içindeki canavarın kölesi olması.

Ben senin iradenim, Diana. Biz biriz. Ve ihtiyaçlarımız var, bu yüzden kapıyı aç ve onları yerine getir.

"Git Myrr ve Nicholas'la kal. Ya da daha iyisi, yolun biraz aşağısında kalacak başka bir yer bul. Sabah konuşuruz," diye mırıldandım, nefes nefese ve muhtaç değil de sert görünmeye çalışarak ve kendi kulaklarımda bile başarısız olarak.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Seni korumak için yemin ettim. Ya seninle odada kalırım çünkü biz iki yetişkiniz ve en makul çözüm bu ya da bu kapının eşiğinde uyurum."

İdeal değil, çünkü kapıdan onun kokusunu alabiliyordum ve daha da kötüsü kurdum da alabiliyordu.

Aşağı kız.

Tüm bunlar onu içeri almamayı hiç de akıllıca kılmıyordu. Bir saniye bile...

Yataktan yırtık pırtık yorganı ve yastıklardan birini çektim ve kapıyı açtım.

"Yapman gerekeni yap." Elimdekileri ona fırlattım ve kapıyı kapattım, en başta kapıyı açtığım için kendime lanet ettim. Her zaman bu kadar canlı, seksi ve lezzetli mi görünüyordu?

Neden bana böyle işkence ediyordu?

Benim tek sorum, neden ona işkence yapmıyoruz? İhtiyacımız olanı al ve onu yoluna gönder. Sona giden bir yol ve intikam. Başından beri hayatımızı zorlaştırmak için elinden geleni yaptı. Eminim biz de onun için işleri zorlaştırabiliriz.

Saf kötülüktü. Ve bir parçam buna tenezzül etmekten utanıyordu. Ama bunu yapmazsam, önümdeki görevi tamamlayabileceğimden gerçekten emin değildim. Doğru düzgün düşünemezken halkımı, daha da kötüsü Alfa Bölgeleri'nin tüm nüfusunu yok oluşun pençesinden nasıl kurtaracaktım? Rahatlamaya ihtiyacım vardı ve intikam da bunun için iyi bir nedendi. Kurdum bana kalbimin kabul edebileceği bir çözüm sunmuştu, ben de onu iki elimle yakaladım.

Bunu yapardım. Raven'ın içimdeki canavarı yatıştırmasına izin verecek ve bunu yaparken de küstahlığının cezasını biraz olsun çekecektim. Ne yanlış gidebilirdi ki?

Kapıya doğru sinsice ilerledim, zaten beklentiyle titriyordum.

Kapıyı açtığımda orada duruyordu, sanki pes edeceğimi hep biliyormuş ve sadece yetişmemi bekliyormuş gibi.

Başını eğdi, gözlerindeki ateş neredeyse işi bitirmeye ve beni diri diri yakmaya yetecekti. "Beni içeri alacak mısın, Frostbite?"

"Duruma göre değişir." Dudaklarımı ıslattım ve hala girişini engelleyerek güçlü durdum. Eşiği geçmeden önce temel kurallar olması gerekiyordu, çünkü içeri girdiğinde onu reddedecek gücüm olacağından emin değildim

hiçbir şey. "Bana ihtiyacım olanı vermeye ve karşılığında hiçbir şey istememeye hazır mısın?"

"Her zaman olduğu gibi, emrinizdeyim Kraliçem."

Bu sözler içimde bir ürperti yarattı ve kurdum başını geriye atıp ulurken dik durmak için kapının pervazına tutundum.

"Hadi o zaman."

Geri çekildim ve o da içeri girdi.

Kapıyı kapattığımda, sanki kendi ölüm çanlarımın sesini duymuşum gibi içimde küçük bir sızı hissettim. Beynim bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu ama bedenim ve kurdumun umurunda değildi.

"Kurallar," diye tersledim, titrediğimi görmesin diye kollarımı karnımın etrafında kavuşturdum. "Sadece eller ve ağız. Aletini pantolonunun içinde tut. Beni ısırmayı aklından bile geçirme."

Ama bu, bunu düşünmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Aslında, birden tek şey bu oldu. hissettirecekti... şu anda bile dudaklarından dökülmekle tehdit ettiğini görebildiğim o dişlerin acısı, boynumun hassas etine kayıyordu. Uzun ve yavaş bir şekilde emiyor, sikini içeri sokup çıkarırken benden içiyordu.

Ağzımdan bir inilti çıktı ve gözleri karardı, turkuaz rengi gece mavisine dönüştü.

"Seni kızdırıyorum çünkü seni tahrik etmek bana keyif veriyor, ama bu seni başka kimseyi istemediğim kadar istediğim gerçeğini değiştirmiyor. Bu yüzden kurallar ne olursa olsun, sana dokunabildiğim sürece itaat edeceğim."

Raven tek pencerenin yanında duruyordu; silueti yarım ayın ışığıyla çerçevelenmişti. Sesindeki samimiyetle eşleşen yüzündeki keskin ihtiyaç neredeyse beni mahvediyordu. Çapkın cazibesi ve rahat gülümsemesi sıyrılmış, ardında çıplak bir istekten başka bir şey bırakmamıştı. Neredeyse katlanabileceğimden daha fazlaydı ve yaklaşan yıkımımı hissederek neredeyse onu gönderiyordum.

Ama ben yapmadım.

Yapamadım. Çünkü aniden kurdum direksiyona geçti.

Parmaklarım kendiliğinden bornozumu çözmek için düştü. Omuzlarımın titremesiyle kayarak uzaklaştı ve ayaklarımın dibinde yere düşmeden önce bir anlığına göğüslerimin ucuna takıldı.

"Tanrım, Diana. Beni öldürüyorsun. Seni tekmede küvette gördüğümünden beri başka bir şey düşünmüyorum," dedi, sesi gergin ve sertti. "O göğüsleri kapalı tutmak bir savaş suçu."

Ayak parucuna gelene kadar aramızdaki mesafeyi iki yavaş, kasıtlı adımla kapattı. Sonra elini uzatıp çene çizgimi çizdi ve tüylerimi diken diken etti.

"Ağzını üzerime koy, Raven," diye tısladım, parmaklarımı koyu, ipeksi buklelerine batırarak. "Lütfen."

Onun kokusu bile kurdumun ateşini yükseltmeye yettiğinden, ateş olarak başlayan sıcaklık aniden bir cehenneme dönüşmüştü.

"Yala beni, çığlık atana kadar em beni," diye yalvardım kendime ait olmayan bir sesle, amım kalp atışlarımla aynı anda atarken onu kendime çektim.

"Evet, Kraliçem," diye mırıldandı, başını eğdi, dudakları benimkilerin üzerinde asılı kaldı ve bir parmağını omurgamda gezdirerek vücuduma lezzetli bir ürperti gönderdi.

"Tenin ipek gibi," diye fısıldadı, ikimiz de nefes almak için savaşıırken alnı benimkine yaslanmıştı.

Daha öpüşmemiştik bile. Bu gece de öpüşemeyecektik. Çünkü saçlarını okşayıp onu kendime çekerken bile bir hırıltı çıkardı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü, önceki alaycı günlerini hatırlatırcasına.

Ama tek yapabildiğim, adım homurdanırken ve ağzını onun için en çok acı çeken yerime bastırırken, beklentiyle donmuş bir halde izlemektir.

"Ah, siktir!"

Alev alev yanan dili uzun ve yavaş bir şekilde zonklayan klitorisimi okşamak için dışarı çıktığında, adını haykırarak kehanetinin doğruluğunu kanıtladım.

"Raven!"

Serbest bırakılma dalgalar halinde üzerime çöktü, fırtınalı bir denizdeki gelgitler kadar kesin bir şekilde beni harap etti. Sırtımı dikleştirdim, onu sıkıca kavradım, ağzını ağrıyan amıma mühürledim, zevk içimde lezzetli dalgalar halinde yuvarlandı. Kreşendo yavaşlayıp hafiflediği anda bir diğeri başladı.

"Siktir, Tanrım."

Neredeyse çok fazlaydı, parmakları kalçalarımın arasında kayarken bile diliyle o küçük sinir demetini sıkı bir daire içinde çalıştırırken eskisinden daha sıcak ve hızlı yükselen pençe ihtiyacı.

Ayakta duramayınca geriye yaslandım, duvara sertçe vurduğum ama o asla bırakmadı. Sadece zevkle homurdandı ve benimle birlikte hareket etti, serbest elinin iki parmağını bekleyen kanalıma sokarken bir eliyle ağırlığımı destekledi.

Başımı çılgınca salladım, parmakları içime girip çıkarken, emerken bile sert ve emin bir şekilde uluma dürtüsüne boyun eğmemeye çalıştım.

"Raven, lütfen. Yapamam!"

Tekrar boşalırken göz kapaklarımın arkasında ışık patladı, onun emri altında bir kukla gibiydim.

"Tadın tarçın ve yağmur gibi," diye mırıldandı, sadece bana bakmak için bir saniyeliğine uzaklaştı. "Asla doyamıyorum. Bir tane daha, küçük kurt?" diye sordu, saçlarını sıkıca kavradığımda burun delikleri alevlendi. "Bunu doğrudan bir emir olarak kabul ediyorum."

Ve sonra tekrar geri döndü, o melun ağzı beni önce cehenneme sonra da cennete sürükledi.

Bittiğinde ter içinde kalmıştım ve kırık bir oyuncak bebek gibi onun üzerine yığılmıştım. Kurdum bile köşede sessiz duruyor, memnuniyetle dudaklarını yalıyordu. Beni yerden kaldırdığını fark etmem bir saniye sürdü. Omuzlarım duvara dayanmış, bacaklarım Raven'ın boynuna dolanmış, elleri beni tutmak için kıcımlı kullanıyordu.

"Oh, özür dilerim, ben-"

"Ateşli bir kadının tadına hiç bakmamış her erkek için üzülen benim. Sen..."

Parlayan dudaklarını yaladı ve başını yavaşça salladı. "Bir mucize." Yavaşça, kasıtlı olarak yüzünde acıya benzer bir şey parladı, Bacaklarımı ondan uzaklaştırdı ve beni ayağa kaldırdı. Sonra ayağa kalktı, uzun boylu, güçlü ve kaya gibi sertti. Aletinin devasa uzunluğunu kalçamda hissedebiliyordum, bu da kurdumun kulaklarını dikmesine neden oldu.

Aşağı, kızım.

"Sen... sen iyi misin?" İntikam planım birden önemsiz gelmeye başladı. Yine de o anda bir yanımda bu adamı daha fazla tecrübe etmek istese de geri kalan yanımda bunun felakete davetiye çıkarmak olduğunu biliyordu. Ben onu asla bırakmak istemeden önce onun gitmesi gerekiyordu.

Belki o da aynı şeyi hissetmiştir.

Belki de benden bıkmıştı, çünkü bir parmağını göğsümün yamacında gezdirdi ve sonra arkasını döndü.

"İyi geceler, Frostbite. Umarım sen ve kurdun biraz uyursunuz."

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

Kuzgun

I önceki gece aramızda olanları unutmak zorunda kalacaktım. Görebildiğim kadarıyla başka bir seçenek yoktu. Pek çok nedenden ötürü, bu berbat bir fikirdi.

Eğer Diana'nın bir çıkış yolu bulduğu gerçeğinden başka bir şey için değilse Ağzım ve ellerim daha önce hiç olmadığı kadar ağrıyordu. Ama daha çok, bir daha geri dönebileceğimden emin olmadığım, hayatımı değiştiren bir deneyim olduğu için. Şu anda bile kokusu zihnimi dolduruyor, tadı beni tüketiyordu. Eğer sadece kendi zevkimi almak gerginliğimi gidermeye yetecek olsaydı, bunu tam burada, Diana'nın amcığı kokan yatakta yapabilirdim.

İnledim ve elimi saçlarımda gezdirerek doğruldum. Banyo kapısına bir göz attığımda hâlâ kilitli olduğunu ve muhtemelen de öyle kalacağını gördüm.

Muhtemelen en iyisi buydu. O anda kendimi onun yanında tutabileceğimden emin değildim ve o zaten rahatlamışken benim onu yalayıp yutmamı takdir edeceğinden şüpheliydim.

"Siktir," diye mırıldandım.

Şafağı çoktan geçmiş gibi değildi - en azından dışarıdaki ışıktan görebildiğim kadarıyla. Ve daha fazla uyuyacak gibi de değildim.

Kapıya vurulan sert bir darbe başımı döndürdü ve ardından Myrr kapıyı çekerek açtı. "Aha!"

Kaşlarımı çattım. "Aha ne?"

"Kahretsin, ikinizin dün geceki çarpışma ve sürtüşmeyi nihayet yaptığınızdan emin olduğumu sanıyordum. Önemli değil, bizi bekleyen bir kahvaltı var ve benimle gelmen için ısrar ediyorum." Kapıyı kapatmadı.

Bu da onun izlediği bir yerde durmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bir kıkırdama çıkardı. "Seni mavi balonla bıraktı, değil mi?"

Yüzümü düzelttim. "Kahvaltı, istediğin bu değil miydi?"

"Şey, bu ve birkaç başka şey daha." Myrr döndü. Ama kapıyı açık bıraktı. Onu takip ettim, giderken gömleğimi çekiştirdim. Pantolonumu giymek konusunda endişelenmeme gerek yoktu, onlar hiç çıkmamıştı.

Köhne merdivenlerden inip ana yemek salonuna girdik, bu sırada aklım Diana'daydı, onun tadını ve içimde bıraktığı hissi düşünüyordum. Lanet olsun.

Beni mahvetti.

Farkına vardığım şey gözlerimin arasına bir tuğla gibi çarptı.

İrkildim ve yana doğru tökezledim. "Bu da neydi böyle?" Myrr elinde bir ayakkabıyla bana baktı. Tekrar giydi, ilerlemiş yaşına rağmen şaşırtıcı derecede dengeli. "Kafanı çukurdan çıkar ve oyuna geri dön! Bu kahvaltı toplantısını Diana ile yapmayı tercih ederdim ama beni sinirlendirdi. Beni doğrayacağını ve ahbap diye dışarı atacağını söylüyor! Bunu göreceğiz!"

Kendini sehpa masasına bıraktı ve yemeği bir tabağa kaşıkladı.

Yüzümü buruşturarak oturdum ve bir dakika sonra Nicholas bize katıldı, başının yanında bir iz vardı.

"Sana da ayakkabısıyla vurdu mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bir kitap. Normal bir insan gibi beni uyandırmak yerine tam kafamda parçaladı."

Myrr burnunu çekti. "Bizim için bir şey geliyor... muhtemelen sadece kötü bir gıda zehirlenmesi vakası, ama yine de rehberlerim tarafından kelimeleri söylediğimden emin olmak için motive ediliyorum."

İçimi çektim ve başımı iki yana salladım. "Tamam. Kötü bir şey... Dünyanın sonu gibi, belki? Hepimiz çok farkındayız."

"Ukala herif." Myrr bir kaşık yumurtayı bana doğru fırlattı ama tamamen ıskaladı. "Hayır, başka bir şey var. Sanırım Maverick'in neden kayıp olduğuyla ilgili. Muhtemelen ejderhadır, ikimizden birinin ölmesi daha olası bir sorun."

Kaşlarım havaya kalktı. "Geri çekil, kadın. Ejderha mı? Ejderha hakkında kim bir şey söyledi?"

"Siz onları Avcı olarak biliyorsunuz ama vampirlerin Avcıları nasıl yarattığını hiç merak etmediniz mi? Onları İlk Ejderha'dan yarattım. Bizden çok önce yaşamış, istifçi, sefil, yaşlı bir piç.

zamanı kaydetmeye başladı. Parlak, güçlü eşyaları seven biri. Bütün ejderhalar sever. Bu da öyle."

Nicholas keskin bir nefes çekti. "Ama bu... olamaz. İnsan aleminde hiç yok, kesinlikle hiç yok."

"Bunlar garip ve tehlikeli zamanlar, evlat. Mutlak düşünmek geçmişin bir kalıntısıdır."

Haksız da sayılmazdı.

"Ama en azından buralardaki topraklarda bir ejderha ortaya çıksaydı haberimiz olurdu. Korkunç bir yıkım olurdu. Hayvanlar aklını kaçırdı."

Aklıma Maverick'in kokusunu kaybettiğimizde Gabe'in cehennem köpeklerinin nasıl davrandığı geldi. Kuyrukları yanıyormuş ve kışları tutuşuyormuş gibi olay yerinden nasıl kaçmışlardı.

"O zaman beni dinleme!" Myrr çatalını ve bıçağını aşağı doğru salladı ve neredeyse gözyaşlarının toplandığını gördüğümü sandım. "Ne de olsa ben sadece bir Kahin'im. Gelecek hakkında ne bilebilirim ki?"

Diana'nın Myrr'a yönelik tehdidinin onun sandığından çok daha fazla ciddiye alındığını fark ettim. Hepimiz Myrr'ın hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmasına o kadar alışmıştık ki, zaman zaman geleceği gördüğünü unutmuş gibiydik. Obur bir baş belası olsa da işe yarıyordu.

Şimdi de bana bir ayakkabıyla vurmuş olmasına rağmen yaşlı kocakarı için kötü hissediyordum. "Bak... Diana söylediklerinde ciddi değildi. Bunun sadece stres olduğunu ve kızgınlık döneminde olduğunu bilmelisin."

Myrr çatalıyla beni dürttü. "Dün gece halletmen gereken şey de tam olarak buydu! Ama yapmadın, değil mi? Senin işin hepimizi korumak ve buna o da dahil, değil mi?"

"Öyle," sesimi biraz zorlukla da olsa sakinleştirdim. "Ama-"

"Kaba bir sürtük gibi davrandığını biliyorum, bu yüzden muhtemelen bunun için istekli olmak zor." Myrr ağzına daha fazla yumurta tıktırdı ve konuştu. "Kurtlarla uzun süre uğraştım. Ne kadar zorlayıcı olabildiklerini biliyorum. Ne olursa olsun, bununla ilgilenmeniz gerekiyor, çünkü bu gerçek bir sorun haline geliyor."

Keşke sorun iradeyi çalıştırmak olsaydı.

"Ejderhaya dönelim, Myrr," dedim, onu konuya geri döndürmeye çalışarak. "Ne gördün?"

"Kıpkırmızı taş parlak, pırıl pırıl bir şey ve kendine has bir büyü var. Ve ikinci taşı ya da en azından ona çok yakın parçaları getirdik. Birbirlerine şarkı söylerlerdi. Eşler diyebilirsiniz. Ve bu şarkı? Dünyayı aydınlattı."

Nicholas öne doğru eğildi. "Yani taşlar canlı mı?" Kadın bir çıkardı. "Her şey canlı, seni ahmak!"

Nick kafasına aldığı darbe yüzünden zaten sinirli olan ağzını açıp bir şeyler söylemek istedi, ben de elimi aralarına soktum.

"Durun. Sadece... odaklanalım. Myrr, yani Maverick'e yaklaşıp taşları hizalayarak bir şekilde bir sinyal mi gönderdik?"

"Evet."

Ve sonra başka bir şey söylemedi. Sadece kahvaltısını yaptı. Nicholas'a bir bakış attım ve beni takip etmesini işaret ettim.

"Sizi yemeğinizle baş başa bırakalım, Kahin. Teşekkür ."

Biz odadan çıkarken yüzümüze bile bakmadı.

Nicholas pansiyonun dışına çıkana kadar bekledi, soğuk o kadar derindi ki nefesi havayı donduruyordu. "Sence Diana'nın söyledikleri onu gerçekten incitti mi?"

"Bir ejderhanın ortaya çıkıp işaretimizi çaldığını mı düşünüyorsun?" Ben de ona bir soru yönelttim.

İkimiz de omuz silktik ve hepsi bu kadardı. Aramızda başka bir şey konuşmadan Siobhan'ın evine doğru geri döndük. Aklımızı başımızda tutmamız gerekiyordu ve sorun ya da olmayabilecek bir ejderha hakkında endişelenmek sadece suları bulandıracaktı.

Her seferinde bir sorun.

"Çok erken geleceğiz," dedi Nicholas. "Bunu mi yaptın?"

Öğreniyordu, öğreniyordu. "Bara gideceğiz. Bir şeyler araştırır, neler görebileceğimize bakarız."

İşte bu şekilde sabahın erken saatlerinde bir zar oyunu oynadık. Nicholas bu oyunda şaşırtıcı derecede iyiydi ve istikrarlı bir kazanma oranı tutturdu. Her yeni oyuncunun elini sıkmaya özen gösterdiğini ve her seferinde biraz yüzünü buruşturduğunu fark ettim.

Anılarına dokunmak. İhtiyacımız olan bir bilgi var mı diye.

Maverick'i bulmamıza yardım edecek adamlarla buluşma vakti yaklaşırken, içlerinden biri - lider Caleb, en azından - masamıza katıldı. "Evet çocuklar, bu kadar erken geleceğinizi düşünmemiştim."

Nicholas elini uzattı. "Sizinle şahsen tanıştığıma memnun oldum."

"Ben kan emicilerin elini sıkmam." Caleb Nicholas'a doğru tükürdü, tükürük Nicholas'ın ayaklarının arasına düştü. "Ama paranı da burada alacağım."

Hareket ettim ve Caleb yanına gittim, elimi ensesine koyarak yüzünü masaya yapıştırdım. "Onun elini sıkacak ve kibar davranacaksın, yoksa seni hemen şimdi kafandan atarım."

Caleb kıvranmaya çalıştı ama kaçıışı yoktu. Homurdanarak kabul etti. "Peki."

Onu bıraktım ve ayağa kalktı, gözleri bana kilitlenmişti - salak. Kaşlarımı kaldırdım. "Dur tahmin edeyim, bunu ben mi ödeyeceğim?"

Nicholas adamın elini kısa bir süre sıktı. O kadar hızlıydı ki, neredeyse temas kurup kurmadığını bile merak edecektim.

"Raven!" Nicholas sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı ve kapıya doğru koşmaya başladı. "Bu bir tuzak! Yerel Vanatörlerle temasa geçtiler. Maverick'in nerede olduğunu bilmiyorlar."

O konuşurken bile barın kapısı kırılarak açıldı ve bir Molotof kokteyli içeri uçtu. Yere düşmeden önce ileri atıldım, havada yakaladım ve bir çığlık korosu eşliğinde dışarı fırlattım.

"Siobhan. Bana borçlusun ve bunu tahsil edeceğim!" İkinci kata çıkan merdivenlere doğru koşarken bağırdım. "Nick, hadi!"

Nicholas peşimden fırladı ve Vanatörler daha kapıdan çıkmadan biz en üst kata varmış ve tırmanıyorduk, bundan emindim.

"Bundan nasıl kurtulacağız?" Nicholas bir pencereyi çekip açarken ve dışarı eğilirken bağırdı. Duvarlar kalın salkım söğütlerle kaplıydı, binanın etrafını sarmışlar, yıkılmakta olan yapıyı bir arada tutuyorlardı.

Vanatörler ellerinde silahlarla söz konusu binanın etrafında dönüyordu. Ve ben kılıçlarımdan bile yoksundum. Sadece güneşin altında dururken kaybetmek istemediğim lanet olası tek bir hançerim vardı.

Lanet olası Gabe ve onun lanet olası silah yasağı kuralı. Onu bir daha gördüğümde kışına sokacaktım. "Çatıya. Şimdi."

Nicholas'ı pencereden dışarı fırlatarak çatıya tırmanmasını sağladım. Onu takip ettim, aşağıdan gelen bir kurşun başımın solundaki sıvayı paramparça etti. Bir parça çenemi kesti, ama keskin acıyı görmezden geldim ve salkımlara tırmanarak kendimi kenardan aşağı attım.

"Kapana kısıldık!" Nicholas dedi ki. "Atlayabileceğimiz başka bir bina bile yok!"

"Biliyorum," dedim, binanın en uzak köşesine doğru ilerledim ve baktım. ". Onları kendime çekeceğim. Ben onları yakaladığımda, sen binanın diğer tarafından aşağı atlayacaksın-"

Nicholas homurdandı. "Kendini süpermen mi ?" Ona bir bakış attım. "Ne?"

"Kaç kişi geldiklerini gördüm, Raven. Altı Vanator. Bizi buldukları için para alan insanlardan altısı. Bu on iki eder. Sence on ikisine dayanabilir misin?"

Omuz silktilim. "Hepsi insan, Nick. Ve bitirmeme izin vermedin. Ben onlara saldıracağım, sen de diğer taraftan geleceksin. Onları arkadan vur." Ona yavaşça gülümsedim ve göz kırptım. "Bu işte iyi olduğunu düşünüyorum."

Nicholas bana bön bön baktı. "Katledilmek üzereyken cidden şaka mı yaptın?"

"Evet. Ortamı neşelendirmek için daha iyi bir zaman olabilir mi? Şimdi hazırlanın ve hançerinizi kaybetmeyin. Onu kaybedersen puf olur. Çıtır Nicholas." Suya en yakın tarafa koştum ve üzerinden atladım. Düşerken sağ ön koluma bir mermi saplandı -sadece bir şarjör, ama gecenin tanrıçası bir yol açtı.

Bana ateş eden insan Vanator'lardan biri değil, Caleb'in adamlarından biriydi. Onu yakaladım ve boynunu kırdım, sonra da yere düşürdüm.

Üzerime çullandılar, birinin silahının sürekli patlaması havayı . Bir cesedi yakaladım ve kurşun yağmuruna tutulurken önüme çektim.

"Gümüşü boşa harcıyorsunuz!" diye bağırdı biri.

"Ben bir vampirim," diye güldüm ve adamlardan birinden kısa bir kılıç aldım ve silahtan çıkan bir başka kurşunun önünden dans ederek onu kılıçla deştim. "Sence gümüş benim üzerimde işe yarar mı?"

Caleb'in adamları iki dakika, belki de daha kısa bir süre içinde yok edildi.

"Sanırım bu benim için bile bir rekor." Yerdeki cesetlere baktım. Hiçbiri kıpırdamadı.

Hiçbiri Vanator değildi. Bu da demek oluyor ki...siktir.

Binanın etrafından dolaştım. Sahne gerçekten boktan bir film gibiydi, sonunu bildiğiniz ve ne olursa olsun durdurmanız gereken bir film.

Üç Vanator Nicholas'ı dizlerinin üzerinde tutuyor, dördüncü bir Vanator başının üzerinde parlayan bir kılıç kaldırırken kollarını iki yana açıyordu.

Diğer iki Vanator üzerime geldi, birinin elinde çift başlı bir balta vardı, kenarı çukurlaşmış ve kırılmıştı ama yine de kötüydü. Diğerinin elinde ise her iki tarafında kavisli bıçaklar olan uzun bir asa vardı. Kendimi savunabilir ya da Nicholas'ı kurtarabilirdim.

"Sen onu koru!" Yeni edindiğim kılıcımı Nicholas'ın arkasında duran Vanator'un göğsüne gömmek için uç uca fırlatırken bağırdım.

Bana doğru savrulan baltadan kaçmayı başardım ama direğin uzun menzili başka bir şeydi.

Bıçak beni uyluğumdan yakaladı ve kasın derinliklerine saplandı. Bir hırıltıyla sopayı kaptım ve Vanator'dan uzağa çektim. Sopayı savurup ilk Vanator'un başını keserken içimde öfke ve kana susamışlık kükredi, baltayı tutana doğru ilerledim, ucu karnının derinliklerine sapladım ve ondan bir çığlık kopardım.

"Raven!" Nicholas bana doğru bağırdı ama ben yaralarımı görmezden gelerek çoktan harekete geçmiş, bulunduğum yerden Nicholas'a en yakın Vanator'a sıçramış, dişlerimi boynuna gömerken adamın kollarını geriye doğru çekmiş ve şahdamarını sıkıştırdığı yerden kurtarmıştım.

Cesedi yana fırlattığımda kan püskürdü, zaten bir sonraki Vanator'a kilitlenmişim ve tamamen kaçmasını bekliyordum.

Bana saldırdı, insandan daha hızlı hareket . Yavaşlamadım, sadece bana doğru gelen bıçağı yakaladım, ellerimin arasına aldım ve sola doğru sertçe bükerek Vanator'un ellerinden çektim.

Kaçmalıydı.

Ama savaşmaya devam etti ve bu bile tek başına beni duraksattı.

"Nick, iyi misin?" Soruyu hırıldayarak sordum, kan arzusu sesimi kalınlaştırıyordu. Karanlık.

"Ben iyiyim... ama... tekrar ayağa kalkıyorlar, Raven."

Onlar da insanlar gibi ölmüyorlardı. İnsan gibi davranmıyorlardı. Öyleyse neydiler? Başımı sallayarak dudaklarımı yaladım. "İnsan tadındalar."

Ama hayır, şimdi üzerimdeki kanın tadını alıyordum, bu pek doğru değildi. İnsan... Ama aynı zamanda değil. Az ya da çok bir şey, hangisi olduğundan emin değildim.

Neydi bu taze cehennem?

"Hepiniz öleceksiniz," dedi önümdeki Vanator, sesi sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi sakindi. "Orospu kurt. Kahin. Hepiniz öleceksiniz."

Çünkü Diana'nın ölümünden bahsetmek, içimde bir şeyleri dikkatle yürümeye çalıştığım karanlık sınırın ötesine gönderdi.

Vanator'un üzerindeydim, boğazını ellerimin arasında vücudundan ayırıyordum. Gözleri kocaman açılmıştı ama bana bakıyordu.

Hala çok canlı.

Bir elimle başının üst kısmını, diğer elimle de omzunu tutarak rahatsız edici vücut parçasını çıkardım. "Bu işe yaramalı." Kafayı yana attım ve gözlerini kocaman açmış olan Nicholas'a baktım.

"Raven. Yaralanmışsın."

Elimi uyluğuma ve karnımda şimdiye kadar orada olduğunu fark etmediğim bıçağa doğru salladım. "İyileşecektir."

Ama hissetmedim. Hem de hiç. Silahların içime gömüldüğü yerler, son öldürdüğümünden kalanlar, yanıyorlardı... sanki güneşin kendisinden bir parça içeriyorlardı. Ne oluyor lan?

Bu adanın efendisi olduğu için neler döndüğünü bilebilecek tek bir kişi vardı.

Yere yığıldığımda etrafımdaki dünya soldu, başarabildiğim tek kelimeleri fısıldadım

"Beni Gabe'e götür. Şimdi."

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

Diana

I Gözlerimi açmadan önce Raven'ın odadan çıktığından emin olana kadar banyoda bekledim. Bedenim -ve dahası kurdum- onun bana sunduklarından sadece kısmen doymuştu

bir gece önce. Ama lanet olsun, çok güzeldi.

Sadece onun dokunuşunun anısıyla meme uçlarımdan göbeğime kadar içimdeki her şey kasıldı. Suya ulaşmak için çabaladım ve soğuğu açarak üzerime dökülmesine izin verdim. Nasıl oldu da vücudumdan buhar çıkmadı, bilmiyordum.

Ama yardımı oldu. En azından biraz.

Titreyerek küvetten çıktım ve bedenimin titremeye devam etmesine izin vererek, onu içine gömüldüğüm sıcaktan başka bir şey düşünmeye zorladım. Saçlarımdan bir fırça çektim, acı kurdumu sakinleştirmeme yardımcı olacak bir başka keskin rahatsızlıktı. Yapacak bir işimiz vardı ve kışımızı kaldırmamız gerekiyordu.

Aynada kendi kendime başımı sallayarak saçlarımı ördüm ve her zamanki gibi göğüslerimi bağlayarak kıyafetlerimi giydim. Kısmen alışkanlıktan, ama aynı zamanda Raven'ın dün gece vücuduma sahip olmasının *bana* sahip olduğu anlamına geldiğini düşünmediğinden emin olmak için.

Bir kez daha günlük kıyafetlerimi giydim, artık sadece ihtiyacım olandan daha fazla dikkat çeken bu süslü insan kıyafetlerini giymek yok, kapıya gittim.

Elim topuzun üzerinde durdu ve bir kez daha sakinleştirici bir nefes aldım.

O elleri düşünme...

O ağız-

"Kendine gel Di," diye fısıldadım ve kendimi odadan çıkmaya zorlayarak aşağıya indim.

Yükselen sesler kulağıma gelince durakladım.

"O zaman beni dinleme!" Myrr tersledi, sözlerinin ardından masaya çarpmış gibi bir gümbürtü geldi. "Ben sadece Kahin'im, gelecek hakkında ne bilebilirim ki?"

Sesindeki titremeyi duyunca irkildim. Üzgündü ve şüphesiz bu benim hatamdı. Şimdi hem bu karmaşayla uğraşmam hem de Raven'la yüzleşmem gerekecekti. Ama yemek salonuna girdiğimde Myrr yalnızdı ve yarısı yenmiş tabağına bakıyordu.

"Kahin." Başımı ona doğru eğdim, atasözündeki gibi boğayı boynuzlarından yakaladım. "Burada olmana sevindim. Sözlerim ve dünkü davranışım için özür dilemem gerekiyor."

Homurdandı ve yemeğini karıştırdı. "Sen Kraliçe'sin ve bir stra-"

"Ne olduğum önemli değil," diye araya girdim. "İçinde bulunduğum durumdan kötü davranışlarımı sorumlu tutmak da adil değil. Siz Kahinsiniz ve sizi, yöntemlerinizi ya da mantığınızı her zaman anlamasam da... size saygı duyuyorum."

Gözlerini yavaşça kaldırdı. "Beni çocuklara duydun, değil mi?" Başımı eğdim. "Birazcık. Vicdanımı sızlatacak kadar."

Myrr başını salladı. "Etrafımızda çok sis var kızım. Ve Raven'la bang-arang yapmak istemenin seni tedirgin ettiği kadar beni de tedirgin ediyor."

Ellerimi kalçalarımın kenetledim ve onun ilgili gözleminin sadece bir parçasına odaklanmayı seçtim. "Neden... gelecekte sis olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belirsizlik." Omuzlarını yuvarladı. "Dünyamızı yöneten güçlerdeki değişiklikler. Bu Maverick gibi yeni oyuncular. Ejderha gibi."

Gözlerimi kıptım.

"Tekrar söyler misin?"

"Ejderha."

Midem düğümlendi ve başımı salladım. "Myrr, Avcıların yaratıldığını biliyorum ama-"

İç çekti. "Onlar gerçek. Eski vampirlerin ilk genetiği nereden aldıklarını ? Kan çaldılar, yeni yaratıklar yarattılar, onlara sahip oldukları tüm zihin becerilerini aşıladılar ve işte! Yeni bir ejderha türü. Ama akıllı olmak için ona Avcı deyin."

Söylediklerinin ciddiyeti olmasaydı gülerdim. "Peki bu Ejderha'nın burada ve şimdi olanlarla ne ilgisi var?" Myrr hızlı hızlı konuştu. "Ejderhalar mücevherleri sever ve mücevherler konuşur, yankılanır ve ejderhanın duyduğu bir şarkı yaratır. Ejderha geldi, Maverick'i buldu ve onu kaptı. Ama bu ejderha Avcılar gibi değil. Bu yaşlı. Bu saldırmayacak, bunun yerine sadece koruyacak ne o onun, ve Yani sen ihtiyaç için bulun..."onu gözler Kapalı,

"Bir şey."

Zihnim allak bullak oldu ve neredeyse ayağa kalkıp hayal kırıklığı içinde odayı arşınlayacaktım ki Myrr'ın eli masanın üzerinden fırlayıp bileğimi kavradı.

"Otur. Bir şeyler ye. Düşünmene yardımcı olur. Açlığın kurdunu sadece huzursuz ve sinirli yaptığını biliyorsun."

Lanet olsun. Temel bakımın hatırlatılması ihtiyacım olmayan bir utançtı. Masaya uzanıp bir tabak aldım ve içine yumurta, çiftçi sosisi, kızarmış ekmek ve taze yapılmış meyve reçeli doldurdum.

Ağzımı tıka basa doldurdum ve aceleyle yedim, zihnim zaten sorun üzerinde çalışıyordu. Ve bir ejderha, bu ciddi bir sorundu. Eğer doğruysa...

"Hâlâ beni sorguluyor musun?" Kahin yüzümü ya da zihnimi okuduğunu söyledi, ki bu düşünmek bile istemediğim korkunç bir düşünceydi. "Herkesin beni deli sandığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Peki ya tüm gördüğün, çok uzun bir ömür boyunca göz kulak olduğun insanların ölümü olsaydı ve kimsenin takip etmek istemediği yolu görebilen tek kişi sen olsaydın sana ne olurdu! Ve burada... bu yerde... sis daha ağır. Büyü daha tehlikeli. Keşke hiç gelmeseydim."

Kendimi masanın öbür ucundan onun eline uzanırken buldum, içimde ani bir sempati patlaması yaşadım. "Neden yaptın?"

"Çünkü. Yolumun beni götürdüğü yer orası."

Sanki aniden taşa dönüşmüş gibi dondu kaldı. Süt rengi gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı, çünkü ona ait olmayan bir ses döküldü. Daha önce duyduğum bir ses. Sienna'nın sonunu getirmeye çalışan karanlık varlıkla aynıydı.

"Kraliçeden kraliçeye. Sizinle konuşmak istiyorum."

Ağzım kurudu ama zorla bir cevap verdim. "Kendini kraliçe mi sanıyorsun?" Myrr'ın dudaklarından kesik kesik ve kekeleyerek kahkahalar döküldü. "Ben bir .

Bana Lilis diyebilirsin. Kraliçeden kraliçeye, ölümünüzün yaklaştığını bilin."

Tehdidi havayı doldurdu, Myrr nefes nefese kaldı ve hiçbir şey olmamış gibi bir ağız dolusu yumurta yerken bana göz kırptı.

"Peki şimdi tüm bunlarla ne yapacaksın kurt kraliçe?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "İle-"

"Ejderha! Sis! Hepsi!"

Myrr'ın gözleri benimkilere kilitlenmişti, Kuzey Gölü'nün sularından gelen bir kristal parçası gibi berrak ve sertti. Keskin, sanki etrafta yemekten başka bir şey konuşmayan aptal yaşlı kadın hiç var olmamış gibi. Onunla konuşulduğunun farkında olduğundan bile emin değildim.

Aptal yaşlı kadın bunca zamandır rol mü yapıyordu?

"Sana inanacağım," dedim sessizce, elimi onun elinin üzerinde sıkarak. "Ve öğle yemeğinde ne yediğin dışında hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranmandan kimseye bahsetmeyeceğim."

Kadın homurdandı. "Rol yapmak mı? Kesinlikle hayır. İyi bir büfeyi kim sevmez ki?"

Ama artık çok geçti. Zaten onun peşindeydim. Onu hafife almıştım ve bu hatayı bir daha yapmayacaktım. Şimdi bundan sonra nasıl ilerleyeceğime odaklanmam gerekiyordu. Ve görünüşe göre, bir ejderhayı avlamak Maverick'i bulmanın bir sonraki adımıydı. Bu iyi bir şeydi. Bana endişelenmek ve Raven ile Nicholas'ın dönmesini beklemek dışında yapacak bir şey verdi.

Karanlık varlık... Lilis... bu başka bir konuydu. Tek yapabileceğim zamanı geldiğinde onunla başa çıkmaktı ve şimdilik elimdeki göreve odaklanacağım.

"Eğer bu adada bir ejderha olsaydı, bunu Gabe'den daha iyi kim bilebilirdi?"

Ne de olsa burası "onun" adasıydı. Bundan sık sık bahsetmeyi ihmal etmemişti. Bu, Maverick'i ikinci kez kaybettiğimizde öfkeyle kumarhaneden ayrıldıktan sonra iyi oynamam gerektiği anlamına geliyordu, ama istediğimi elde etmek için biraz karga yemekten çekinmiyordum.

Myrr'a bana katılması için el salladım ama o başını salladı.

"Hayır. Benim yolum değil. Şimdilik burada kalmalıyım. Muhtemelen sen mücevherle dönene kadar burada bekleyeceğim."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Bizi mücevherle mi görüyorsun?"

"Bu ya da ejderha tarafından kızartılmak. Sorun da bu, süper sisli." Omuz silkti ve ağzına tekrar yemek tıkıştırmaya başladı, söylemesi gereken her şeyi söylediğini anlatan küçük bir melodi mırıldandı.

"Teşekkür , Kahin." Başımı ona eğdim ama o görmezden geldi.

Ben.

Birinin sizi içeri almasının onu affetmenizi sağlaması ne kadar komik. onlar hakkında seni çıldırtan şeyler.

O an aklıma gelen bir fikirle odama koştum. Sırt çantamı açarak Maverick'in iblislerden çaldığı bıçağın bulunduğu kılıfı çıkardım. Her şeyi belime, kemerimin altına soktuğumda kendimi daha iyi hissettim. Yani, en azından bana acı çekirtmeye karar verebilecek herhangi bir iblisin icabına bakabileceğimi biliyordum.

Şimdi acele ederek kendimi küçük pansiyondan dışarı attım ve Gabe'in kumarhanesine doğru koşmaya başladım. Acelem olmadığından değil, ama koşu bu lanet adaya ayak bastığımızdan beri biriken fazla enerjinin bir kısmını yakmaya yardımcı oldu.

Wild Queen Kumarhanesi'nin girişi kilitliydi. Bu beni durdurmadı. Yumruğumu kapıya vurmaya devam ettim, ta ki huysuz görünümlü bir iblis kapıyı açıp dışarı bakana kadar.

Gözlerimi ona diktim. "Zamanı gelmişti. Gabe ile konuşmam gerek. Ya da sanırım Raphael de olur."

İblis yavaşça göz kırptı ve esnedi. "Bu ikisini talep etmek için oldukça erken. İkisi de hâlâ yatakta."

"Beni onlara götür. Şimdi." Sesime, yaramazlık yapan daha küçük bir kurda vereceğim komutu verdim.

Boğazını temizledi ve beni içeri aldı, hızla sessiz kumarhaneye ve alt katlara inen merdivenlere götürdü.

"Adın ne senin?" Yürürken sordum.

"Ha? Oh, benim adım. Doğru ya. Sanırım... bana Paul diyebilirsin." Başımı salladım. "Daha önce bir adın yok muydu?"

"Bölgeden yeni geldim." Omuz silkti ve sonra ne söylediğinin farkına varır gibi oldu.

"Kimseye söylemem." Yine de zamanlama ilginçti. "Birkaç gün önce okyanusu aşan o büyük fırtına hakkında bir şey biliyor musun?" Ben sordum. "Bana iblis güdümlü gibi geldi."

Paul'ün beti benzi attı ve başını salladı. "Evet. Her neyse, işte patronun odası. İyi şanslar."

Ve sonra gitmişti, geldiğimiz yoldan koşarak geri dönmüştü. Benim için sorun yoktu ama iblislerin yönettiği bölgeden korkması ilginçti. Kapıyı çaldım.

"Gabe? Bu adada yaşayan bir ejderha hakkında bir şey biliyor musun?"

Kapı sarsılarak açıldı ve çok çıplak, çok tahrik olmuş bir iblis önümde durdu, kanatlarını arkasına açmıştı. "Burada ne halt ediyorsun, kurt?"

Belki başka bir zaman bu görüntü ve sesinin tınısı dizlerimin bağına çözebilirdi. Ama tek yaptığı beni sinirlendirmek oldu. Kurdum boğazıma kadar tırmandı ve sakın kalmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

"Yeni adamın Paul beni getirdi. Dürüst olmak gerekirse, birini becermekle meşgul olduğumu bilmiyordum."

Gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar, sen tam bir baş belasıydın." Kapıyı suratıma çarptı ve bir dakika sonra en azından pantolonunu giymiş olarak yeniden ortaya çıktı. "Bizimle işinin bittiğini sanıyordum?"

"Evet, şey, ben... artık seninle işim bitti."

Tek kaşını kaldırdı.

"Ve hışımla ayrıldığım için özür dilerim. Şu anda kendimde değilim ve tüm dünyanın kaderi Maverick'i bulmama bağlı. Bu beni biraz alıngan yaptı. Yardım etmeye çalıştığımı biliyorum ve başarısız olduğumuzda aşırı tepki gösterdim." Ona yalvaran bir yarım gülümseme attım. "Ateşkes mi? Ne de olsa ortak bir amacımız var."

Omuz silkti. "Ateşkes."

"Mükemmel. Konumuza dönersek... Isla Naranja'daki ejderha hakkında bir şey biliyor musun? Ve belki onu nasıl bulacağımızı?"

Bu üç küçük soru, Gabe'in beni iyi stoklanmış bir kütüphaneye götürmesi için gereken tek şeydi. İyi organize edilmemiş ama iyi stoklanmış.

"Myrr, sanırım?" Gabe bana diğerleri gibi Avcılar hakkında bir kitap daha uzatırken sordu.

"Evet. Maverick' aldığı kızıl taşın, taşıdığımız eş taşına tepki verdiğini ve ejderhanın takip etmesi için bir şarkı gibi bir şey yarattığını düşünüyor."

Gabe odanın ortasında duran masanın üzerine eğildi. "Ejderhalar hakkında fazla bilgim yok ve adada da bir tane olduğunu bilmiyorum. Bir zamanlar kesinlikle gerçektiler. Bölgelerde bildiğiniz kanatlı Avcılardan daha yılan gibiydiler."

Ejderha dışında her şeyin olduğu bir canavarlar kitabını çevirdim... neredeyse... Kitabı yan çevirdim ve parmağımı iç kenarında gezdirdim.

"Sayfalar yırtılmış. Özel bir nedeni var mı?"

Gabe kitabı ona uzatmamı işaret etti. O da benim gibi yaptı, kitabı çevirdi ve parmağını sırtın iç kısmında gezdirdi. "Soru sadece kim olduğu değil... nasıl olduğu. Bu kitaplar çok uzun zamandır koleksiyonumda bulunuyor, buraya pek fazla insan gelmez."

"Başka bir iblis olabilir mi?"

"Olabilir, ama neden?" İcini çekti ve bir sandalyeye kaydı.

Sırtındaki bıçak kılıfı biraz sürtündü ve kendimi bıçağı çıkarıp aramızdaki masanın üzerine koyarken buldum. "Ben buradayken... bana bunun hakkında ne söyleyebilirsin?"

Gabe öne doğru eğildi. "Bu özel bir silah mı?"

"Sen söyle."

Bıçağı tutan kayışı çevirip çıkardı ve serbest kaldığında gözleri büyüdü. Hafifçe parlayan yumuşak bir mavi, hemen altındaki boşluğu aydınlattı.

"Tüm bu cehennemde, tüm bu bölgelerde buna nasıl sahip oldun?" Soruyu soluk soluğa sormuştu ve onu sıkı sıkıya saran şeyin huşu mu yoksa korku mu olduğundan emin değildim.

"Onu Maverick'ten aldım, o da onu iblis tutsaklarından aldı. Bunu biliyor musun?"

Sapı yuvarlayıp bıçağı incelerken yavaşça başını salladı. "Bin yıl önce Darykana rahipleri tarafından kullanılan bir kurban aleti. Şimdi Morock tarafından tutuluyor ya da tutulması gerekiyor. Sadece iblisler değil, Düşmüşler üzerinde de gücü olduğu söylenir. Malach'ta bunun kardeş kılıcı var."

Morock, Malach'ın kuzeni ve iblislerin karanlık kralı. Düşmüş melekler ve iblisler arasındaki bağlantılar bildiğimden daha sıkıydı. Hepsinin aynı olmadığından emin değildim.

"Morock'la hiç işim olmadı. Mektuplarımın hiçbirine cevap vermiyor."

"Yapmazdı." Gabe öyle dedi. "Bu onun tarzı değil. Sadece bir şey istediğinizde sizinle temasa geçer. Klasik iblis."

Bıçağı tekrar kılıfına soktu ve masanın üzerinden bana doğru kaydırıldı. "Bunu saklı tut. Kayıp olduğunu bilmemem, Morock'un bazı şeyleri çok ama çok gizli tuttuğu anlamına geliyor."

Kaşlarımı çattım. "Bu büyüklükte bir silahı savaşmadan bana geri mi vereceksin?"

Gabe sandalyesinde geriye yaslandı. "Ben güç istemiyorum Diana. Halkım, arkadaşlarım ve ailem olarak gördüklerim için güvenlik istiyorum. Benim o silahı almam sadece Morock'a değil, Malach'a da savaş ilan etmem anlamına gelir ki ben ikisiyle de akrabayım." İki parmağıyla masaya hafifçe vurdu, gözleri dalgındı. "Ve ikisine birden savaş ilan etmek mi? Ben de

Kafamı doğrama tahtasının üzerine koyup giyotin bıçağını kendime doğru çekeyim."

Ona baktım, kapılardaki, kumarhanedeki tüm sembolizmi düşündüm. "İkisi de mi?"

Homurdandı. "Evet. O iki puştla da akrabayım. Ne ."

Kulübedeki kara kedi Abyss kucağına atlayıp onu rahatsız etmeye başladı ve bana bıçağın sohbetinden ayrılmak için bir bahane verdi. Kılıfı alıp bir kez daha sırtıma dayadım ve gömleğimi üzerine geçirdim.

"Cehennem köpeği olmadığını biliyor mu?" İlgili başka bir kitabın sayfalarını çevirirken sordum -bu kitabın da bazı bölümleri eksikti. Kitabı sessizce ona uzattım.

"Hayır. Onu on yıl önce bulduğumda cılız bir yavruydu, neredeyse ölmek üzereydi, ben de en iyi tazılarımdan birinin onu büyütmesine izin verdim. Baş kaltak kediye baş kaltak olmayı öğretti. Şimdi kulübeyi o yönetiyor." Gabe başını salladı. "Kitaplarımı mahveden her kimse, lanet olası pislik."

Kendimi ona bakarken buldum. "Bir iblisten beklediğim gibi biri değilsin Gabriel. Hayvanlarına düşkün ve kitaplarını koruyan bir adam."

Geniş omuzlarını silkti. "Hepimiz Raven gibi büyüleyici olamayız. Ama açık olmak gerekirse. Ringde kazanmasına ben izin verdim." Sırıttı ve ben de güldüm, ses büyük odada yankılandı. O da bana katıldı ama kahkahalarımız yukarıdan gelen bağırışlarla gölgelendi.

"Patron! Kötü yaralanmalarımız var!"

Gabe havalandı, ben de hemen arkasımdaydım. Daha onları bulmadan, kim olduğunu biliyordum.

"Raven yaralandı."

"Siktir," diye tersledi Gabe. "Kan kaynağını getirin!"

"Dışarıdayız!" Raph bağırdı. "Onu almaya gittim. Hepsi gitmiş!"

Poker oyununun oynandığı arka odanın içinde kayarak durduk. Raven sırt üstü yatıyordu, bacağı bağlıydı ve Nicholas karnına baskı yapıyordu.

"Diana, kanamayı durduramıyoruz! Silahlarda bir çeşit antikoagölan kullanmışlar! Bana kan kurdu gibi kokuyor. Onlar... bunu yapmak için kan kurtlarıyla bir şey yapmışlar!" Sesindeki panik gerçektir. Kan kurtları bir vampiri öldürebilecek sadece birkaç şeyden biriydi,

Nicholas'ın doğruyu söylediğinden hiç şüphem yoktu ama o anda sakinliğe ihtiyacımız vardı.

"Vanatörler mi?"

"Evet," diye başardı Raven. "Onlar... onlar insan değıl. Kafalarını koparmadığınız sürece ölmezler. En azından bir tanesinin gemiden olduğuna bahse girerim."

Kendimi ona yaklaştırdım, yaklaştırdım diyorum çünkü kurdum... eriyordu.

Benimki benimki benimki benimki.

İlahi ısrarcı ve talepkârdı. Kurdumu engellemek için elimden geleni yaptım. Gücümün her zerresiyle onu uzak tutmak için.

"Zaten insandan daha güçlü bir kana ihtiyacı var," dedi Nicholas. "Buna nasıl karşı koyacağını bulacak kadar uzun süre dayanması için. Teklif ederdim ama benimki işe yaramaz," dedi Nicholas.

Gözlerini üzerimde hissettim ama çoktan hareket etmiştim.

Gömleğimin altından hançeri çıkardım ve bileğimdeki damarları delerek artık açık olan yarayı Raven'ın ağzına doğru ittim.

"Sana hiçbir şeyi geri vermediğimi söyleme."

Gözlerini benimkilere dikti ama ben gözlerimi kaçırdım. Onun büyüsüne kapılmayacaktım, hepsi bu kadardı. Benim ısı döngüm, Raven'ın cazibesi ve vampir güçleri yüzünden bir çekim.

Bileğimi emerken inledi ve bir an için boynumdan içmesine izin vermenin nasıl bir şey olacağını merak ettim. Bileğimde acı yoktu, bilakis bir sıcaklık kolumdan yukarı doğru akıyor, göbeğime ve daha aşağılara doğru ilerliyordu.

Ateşimin içinde bulunduğu uyuşukluk, bileğimdeki ağzının saldırısı altında yırtılıp gitti.

Titreyerek ağzımı kapalı tutmaya çalıştım ama kısık bir inilti boğazıma doğru ilerliyordu.

"Kahretsin, yine mi bu?" diye mırıldandı Raphael odanın içinde bir yerden, sesi uzaklardan geliyor gibiydi.

"Herkes dışarı!" Gabe bağırdı. "Bu bir sikiş festivaline dönüşmeden önce. Sen de çık." Bir hareket oldu, bedenlerin itişme sesi duyuldu, Nicholas bağırdı ve sonra ben ve Raven dışında oda boşaldı, büyük kapılar sıkıca kapandı.

Kendini oturur pozisyona getirdi, gömleğı açıldı, gözlerim kaslarının esnemesine takıldı. Karnındaki yara yavaş yavaş

ama ağzını bileğimden çekmedi.

Dili kesğin etrafında dönüp durdu ve sonunda ağzını serbest bıraktı. "Diana. Bana bak. Yemin ederim seni büyülemeyeceğim. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Çok fazla almadığımdan..."

O zaman ona baktım, yükselen uyarılmanın içinden öfke fışkırıyordu. "Ben iyi miyim? Kesim gününde domuz gibi ezilen salak sensin!"

Ondan uzaklaştım ve hışımla odadan çıktım, onu masada yalnız bıraktım. Çünkü sadece ondan kaçmıyordum. *Kendimden* kaçıyordum.

Çünkü o anda onu sadece becermek istememiştim. Ona sarılmak, onu içime çekmek ve iyi olduğundan emin olmak istemiştim. Yaralanmadığından.

Onu kaybettiğim için.... endişeleniyordum.

Hayır. Hayır. Kalbimin tekrar göğsümden sökülmesine izin veremezdim. Maverick tarafından değil, Raven tarafından da değil.

Bunu yapamazdım. Yapamazdım. Kumarhaneden çıkıp adanın açık havasına doğru koşarken kendime söylediğim şey buydu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

Kuzgun

A Diana'nın kanı içimden akıp beni öldürmesi gerektiğini bildiğim yaraları kapatırken bedenimde vahşi bir fırtına koptu. Onun özünün büyü kanıma karışırken gözlerimi kapalı tutmak zorunda kaldım. ve kemikler.

Bölgeden ayrılmadan önce kan stokundan içtiğim kişi oydu. Bundan emindim. Sadece bu, doğrudan onun bedeninden... ruhunun bir parçasını görmek gibiydi, benden kaçarken onun bir parçasını görmek gibiydi.

"Raven."

Gabe'in sesi beni neredeyse ölüyor olmanın ve hayata geri dönmenin sisinden çekip çıkardı. "Ne oldu?"

"Yaşıyor musun?"

Homurdandım ve bir elimi düzgünce örülmüş yaralarımın üzerinde gezdirdim.

"Öyle görünüyor."

Gabe, burnu hafifçe kırışarak odanın geri kalanına kadar kendini bıraktı.

"Çekip gitti."

Başımı salladım ve başımı biraz güneye çevirdim. Kahretsin, yönünü seçebiliyor muydum? Bu... kullanışlıydı. "Çok uzağa gitmemiş." Poker masasından kaydım ve tekrar kana baktım. "Dağınıklık için üzgünüm."

Gabe diliyle yumuşak bir tıklama sesi çıkardı. "Neyse o. Vanatörler. Kraliçeni beklerken bana onlardan bahset."

Onun benim kraliçem olmadığını söylemek için ağzımı açtım. Gabe elini kaldırdı. "Tartışmayı bana bırak. Semantik ve gerçek. İkimiz de onun senin için daha fazlası olduğunu biliyoruz."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Vanatörler... olması gerektiği gibi ölmediler. İçlerini açan, bağırsaklarını deşen, kemiklerini kıran yaralar... devam ettiler."

Gabe kollarını kavuşturdu ve parmak eklemlerini çenesinin altına koydu. "Peki onları nasıl öldürdün?"

"Kafalarını aldım. Nicholas işlerini bitirdi sanırım." Tam olarak hatırlayamadım. "Tüm bunlar bir yana, pıhtılaşmayı önleyici bir madde kullanmanın bir yolunu bulmaları sorun yaratabilir."

Gabe yavaşça başını salladı ve odada volta attı. "Doğru. O zaman Diana'nın kanı seni neden iyileştirdi?"

Homurdandım. "Neden iblis kanını denememe izin vermedin? Daha önce içmiştim."

Gabe konuşurken sırtı bana dönüktü. "İşler değişiyor, Raven. Eğer yaşamak istiyorsan bir daha iblis kanı içmeni önermem."

Başka zaman olsa homurdanır, sözlerini duymazdan gelirdim. Ama sanki beni gerçekten uyarmaya çalışıyormuş gibi hissettim. "Sevgili kardeşin Malach bir şeylerin peşinde mi?"

"Muhtemelen. Sadece şunu biliyorum... eskiden paylaştığımız birkaç arkadaşımızı kaybettik." Gabe sonunda bana döndü. "Diana burada olduğu için çok şanslıydın. Ama yine de bu, onun kanının seni neden bu kadar çabuk iyileştirdiğini açıklamıyor ve-"

"Boş ver Gabe," diyerek kapıya doğru yürüdüm.

Kurtadam Bölgesi dışındaki pek çok insanın ona ne yapıldığını gerçekten anladığını bilmiyordum. Hayatta kalabilmek için nelerin olmasına izin verdiğini. İçgüdülerim, tahminim, kurt adam ve vampir genetiğinin birleşiminin bir tür süper kan olarak hareket etmek için yeterli olduğuydu. Süper besin.

Başımı salladım. "Onun burada ne işi vardı ki?"

Gabe kaşlarını çatarak bana baktı, gözleri dalgındı. "Araştırma. Burada, suyun bu tarafında bir ejderha hakkında."

Bu da Myrr'ın Diana'ya Maverick'in istifçi bir ejderha tarafından kapıldığına dair teorisini anlattığı ve Diana'nın da bunu aramaya koyulduğu anlamına geliyordu. "Bir şey bulabildin mi?"

"Kütüphanemde bir ejderhadan bahseden her şey... kaldırıldı." Gabe homurdandı. "Kitaplarımla oynanmış, hem de tahminime göre oldukça yakın bir zamanda."

Bu da benim kaşlarımı çatmama neden oldu. "Buraya bir ejderhanın geleceğini ve onunla ilgili bilgiye ihtiyacımız olacağını kim nereden bilebilir?"

Odadan birlikte çıktık. "Git üzerine yeni kıyafetler al, seninle kütüphanede buluşuruz." Gabe beni ittirerek kendi odasına doğru götürdü.

kendi odaları. "Hemen hemen aynı boydayız."

Bunu yapabiliirdim ama ayaklarım beni ön kapıdan dışarı, şehrin güney tarafına, cehennem köpekleriyle iz sürmeye başladığımız yerden çok da uzak olmayan bir yere çekti.

Diana denize bakan bir uçurumun kenarında duruyordu. Rüzgâr etrafını sarmış, uzun siyah saçlarını arkasından sürüklüyordu.

"Neden seni kafamın içinde hissedebiliyorum?" diye sordu ben yaklaşırken.

"Kan paylaşıldığında, bazen bir bağ oluşabilir." Aramızda boşluk bırakarak durmaya özen gösterdim. "Bu çok uzun zamandır başıma gelmemişti."

"Ne kadar sürecek?"

"Uzun sürmez. Günler sonra kaybolacak." *Umuyordum.*

"Aklımı okuyabiliyor musun?" Sorusu yumuşak ve korku doluydu.

"Hayır. Sen de benimkini okuyamazsın. Birbirimizi bulabiliriz, mesafenin ne kadar olacağını bilmiyorum ama bu yolculukta işimize yarayacaktır." Uzanıp ona dokunmayı, sadece elini tutmayı çok istedim. Tenini kendi tenimde hissetmeyi.

Ona bağlantının sürmeyeceğini, her şeyin yoluna gireceğini söylemek için. Bana kanından daha fazla vermediği sürece kan bağı kaybolacaktı. Sertçe yutkundum, onunla olan bu bağı kaybetmenin dehşeti gözlerimin tam ortasına çarptı.

Ama ben de istemiyordum. En azından bu kadarı doğrudu.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Konuşmamızın yönünü daha güvenli bir zemine çevirdim. "Ejderha hakkında bir şey buldun mu?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayır. Kasabada bir kitapçı var. Gabe'in evine giderken önünden geçtim. Orayı deneyebileceğimizi düşündüm."

Ayak sesleri ikimizi de döndürdü. Nicholas dikkatle bize yaklaştı. "Gerçekten iyi misin?"

Ona belimden bir selam verdim, jestimde alay yoktu. "Hayatımı kurtardın, Nicholas. Teşekkür ederim."

Omuz silkti ve yanaklarına hızlı bir kızarıklık dokundu. "Önce sen benimkini kurtardın. Bu yüzden seni ele geçirdiler."

Diana'nın gözleri aramızda gidip geldi ama ben ona doğru bakmadım. "Ne demek istiyorsun?"

Nicholas, "Beni kurtarmak için silahını bıraktı," dedi. "Yaralı ve ölmek üzereyken yine de beni kurtardı."

Homurdandım ve ona bir el salladım. "Senin anlatacak biri olduğunu düşünmemiştim, Nicholas. Onları birlikte aldık ve hepsi bu kadar. Şimdi,

Diana, bir kitapçı olduğunu mu söylemiştin?"

Gözleri kısıldı. "Evet. Bir kitapçı."

Üçümüz de bu şekilde çok eski ve bugün kapanmakta olan bir kitapçıya girdik.

Bir Masal Çok Fazla.

Kitapçının adı buydu.

"Bekle!" Diana yolu göstererek seslendi. "Lütfen, bir kitaba ihtiyacımız var."

Sahibi döndü, kel kafası çoğunlukla basık bir kasketin altında saklıydı. Koyu altın gözlüklerinin üzerinden bize baktı. "Hepimizin zaman zaman bir kitaba ihtiyacı olur. Ama ben kapatıyorum-"

Nicholas sessizce, "Bu bir ölüm kalım meselesi, efendim," dedi.

Ev sahibi içini çekti. "İhtiyacınız olan bu kitap nedir? Elimde varsa söylerim o."

Diana bana baktı, ben de omuz silktim. Kitabın ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Adı. "Ejderhalar hakkında bir şey. İlim değil... gerçek."

Ev sahibi bana baktı ve gözlerini kısıtı. "Gerçekte ejderhalar mı? Sahip olduğum her şey bir masal. Bir hikaye."

Endişelendiğim şey de buydu -eğer Gabe'in kütüphanesinde bilgi yoksa, bir insan tarafından işletilen küçük bir dükkânda da olamazdı-

"Tepedeki eski kiliseye gitmelisin. Aziz Barnabus, şehrin kuzeybatı tarafında. Din adamları kilisenin bir bölümünü Ejderha Katili Aziz George' adanmışlar," dedi kilise sahibi. "Söylenceye göre buraya gömülmüş. Sanırım gerçek olduğuna inandığınız efsanevi bir ejderhayla ilgili gerçekleri öğrenmek istiyorsanız, en iyi seçeneğiniz burası olacaktır."

Diana ona teşekkür etti ve bir kez daha yolu açtı. Onu takip etmekten, kaslarının çalışmasını, bacaklarının mesafeyi tüketmesini izlemekten memnundum. Kapana kısılmış bir kurttu, bunu onda şimdi her zamankinden daha fazla görebiliyordum. Koşmaya ihtiyacı vardı. Vahşi ve özgür olmaya.

Kan bağının onu sırf bu yüzden bile korkuttuğuna şüphe yoktu.

Yatak ve kahvaltıda durduk, böylece kıyafetlerimi değiştirebildim ve bir şişe daha stoklanmış kan içebildim. Ben bunu yaparken Diana da kurtlarını hızlıca kontrol etti ama ele geçirdiğimiz gemide her şey sakindi.

İnsan kanı Diana'ninkinin yanında yavan kalıyordu; su, iyi bir şarabın yanında.

İçimi çektim ve şişeyi bitirip geri devirdim.

"Henüz bulamadın mı?"

Myrr'in sorusu son lokmamda boğulmama neden oldu. "Bana nasıl sinsice yaklaştın, yaşlı kadın?"

Sırıttı. "Ejderhayı mı?" "Hayır."

"Yazık." Gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Görüyorum ki pusudan kurtulmuşsun. Kurtulacağını biliyordum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bir dahaki sefere beni uyarmak ister misin?"

"Hayır. Uyarıya ihtiyacın yoktu. Sadece ona ihtiyacın vardı. Bazı şeylerin kendi zamanlarında ortaya çıkması gerekir."

Ve yatak odasının kapısının arkasından çarpma sesiyle birlikte koridora doğru gümbür gümbür ilerledi.

Nicholas beni koridorda karşıladı. "Diana, Gabe'in bütün kitaplarını bitiremediğini söyledi. Düşünüyorum da... belki de geri dönmeliyim. Siz ikiniz kiliseye giderken oraya bakmaya devam edin."

Ona yavaşça başımı salladım. "Diana'ya söyle, ama evet, kulağa hoş geliyor."

Nicholas bana sert sert baktı. "Ona sormamı mı istiyorsun? Neden gidip yapmama izin vermiyorsun?"

Omzuna vurdum. "Onu tekrar kızdırmak mı istiyorsun? İstemiyorum. Kurdu şu anda en iyi ihtimalle istikrarsız. Ona yardım etmeliyiz."

Bu da nereden çıktı? Diana'ya yardım etmek istemediğimden değil. Ama yolculuğun büyük bir kısmını tabiri caizse kurdu dürtmekle geçirmiştım ve şimdi... ne değişmişti?

"Lanet olası kan bağı," diye homurdandım ve bir elimi yüzüme sildim. "O söz konusu olduğunda beni... yumuşak yapıyor ve bu durum sona erene kadar da devam edecek."

"Onu bağladın mı?" Nicholas kelimeleri tıslayarak söyledi. "Aklından ne geçiyordu, dostum?"

"Değildim! Ne olduğunu bilmiyorum. Kesinlikle kasıtlı değildi; sana söz verebilirim." Ki bu doğrudu.

"Bir kan bağı genellikle en az iki besleme gerektirir-"

Ona ters ters baktım ve o da ağzını kapattı. "Tamam, ona soracağım."

O gitmişti ve ben bir dakika daha düşündüm. Haklıydı, böyle bir kan bağı en az iki besleme gerektiriyordu. O ilk şişeyi hâlâ Keep'teyken, Topraklar'dayken, Diana'nın kanı olduğunu bilmeden içmişim.

Bu ikinci beslenme her şeyi yerine oturtmuştu. Diana bana doğru ilerliyordu, onu duymadan ya da koklamadan önce yaklaştığını hissedebiliyordum.

Kapı aralığından içeri girdiğinde döndüm. "Nicholas'ı Gabe'e geri gönderdim," dedi. "Önce bana danışmak istedi."

Başımı salladım ama çenemi kapalı tuttum. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Gözlerim onu içine çekerken dudaklarımda bir gülümsemenin oynaşmasına izin verdim. "Burada kalıp kurdunun hâlâ aç olup olmadığını konuşabiliriz ama kan bağının bu döneminde her dokunuşumuzun bizi birbirimize daha sıkı bağladığını bildiğin için buna açık olacağından şüpheliyim."

Yüzü soldu. "Sen... benimle dalga geçiyorsun."

Başımı salladım. "Hayır. Bu yüzden sana dokunmamak için elimden geleni yapacağım. Buraya kendimi herhangi bir kadına bağlı bulmak için gelmedim. Sana bile, Frostbite." Onun yanından geçip koridora çıktım ve merdivenlerden indim. "Kilise gece için kapılarını kapatmadan önce acele etmeliyiz."

Onu arkamda hissettim, varlığını derimin hemen altında hissettim. Bu yolculukta istediğim son şey -ölmek dışında- herhangi bir bağlılıktı. Kurt adam kraliçesiyle takla atmak mı? Kesinlikle. O ormanda saklı bir mücevherdi ve fırsatım olsa keşfetmekten gerçekten keyif alırdım.

Ama olağanüstü uzun hayatımın geri kalanında kendimi tek bir kadına bağlamak? Hayır, teşekkür ederim. Bu benim tarzım değildi.

Kendime söylediğim yalan buydu, onu derimin altına alamayacağım, bu kadar geçici olarak kurulan bu bağı bir şekilde kaybedeceğim düşüncesiyle paniklesem bile.

Çok iyi ve tamamen mahvolmuştum.

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

Diana

R Aven tam olarak söylediği gibi yaptı. Kiliseye yürürken bir kez bile bana dokunmaya çalışmadı. Yukarıdaki ay tanrıçası, bana neredeyse hiç bakmadı.

"Bu tarafa," dedim, kuzeye, tepenin ve tepeye tünemiş kilisenin bulunduğu yere dönerek.

Raven konuşmadı, bana cevap bile vermedi.

Bir nefes üfledim, kurdum derimin altında kaşınıyordu. Bu, koşuya çıkmak, kıyafetlerimi yırtıp dört ayak üzerine düşmek ve bayılana kadar koşmak için uygun bir geceydi. Hava sakindi, hava akımlarındaki sıcaklıkla neredeyse bir yaz gecesi gibiydi.

"Seni rahatsız eden ne?" Kiliseye yaklaştığımızda Raven sordu. "Kafamın içine bakamayacağını söylemiştin," dedim, "Peki nasıl beni rahatsız eden bir şey olduğunu biliyor musun?"

Bana güldü ve başını salladı. "Seni okumak çok kolay Diana. Ağır iç çekişlerin, ormana doğru özlem dolu bakışların, kurdunun bariz dikkat dağınıklığı. Yüzeye çıktığında kokun bile değişiyor."

Omuz silktim. "Kurdum kaçmak istiyor. Ben de kaçmak istiyorum." "Benden uzağa."

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedim.

Bu doğrudu, ondan kaçmak istiyordum ama... belki de onun aklındaki sebepten değil. Kaçmak istiyordum çünkü ona yakın olmak beni kızdırıyor, kafamı karıştırıyordu ve bu duygulara bir de kan bağı eklemek hiç yardımcı olmuyordu. Bağ hissedemesem bile, onu zihnimin çevresinde hissedebiliyordum.

Bir pusula gibi, burnumu ve gözlerimi kapatsaydınız onu gösterebilirdim.

"Etkisinin emin misin?" Ben sordum.

"Evet. Dediğim gibi, birkaç gün." Uzun bir duraklama. "En fazla bir hafta." Bir hafta mı?

Maverick'i bulmak için birlikte çalıştığımız yedi gün boyunca ondan kaçmak mı? Harika.

Kilise kapısı belirdi, avluyu çevreleyen duvarın gargoyller tünemişti. Kanatlar bana Gabe'in ve Raphael'in kanatlarını hatırlattı.

"Önce bayanlar ve kraliçeler." Raven bana yolu göstermemi işaret etti.

Gözlerimi devirerek ona doğru burnumu çektim. Şu anda bile aptalca davranmaya devam ediyordu.

Kapılardan geçip, doğrudan kilisenin ana kapısına giden parke taşlı yoldan ilerledim. Yolun iki yanında ölülerin şeref kıtası gibi mezar taşları vardı. Ne çiçek, ne de kimsenin ziyaret ettiğine dair bir işaret vardı. Sadece taş levhalar ve ölümler.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda kilisenin kapısı açıldı.

Koyu renk cübbesinden anlaşıldığı kadarıyla yaşlı bir rahip kapıyı açtı. "Çok üzgünüm ama akşam için kapıyı kilitliyoruz."

"Sadece birkaç dakikanıza ihtiyacımız var." Başımı ona doğru eğdim. "Bu son derece acil bir mesele."

Rahip başını salladı. "Üzgünüm, yarın tekrar gelmeniz gerekecek." Kapıyı kapatmaya başladı.

Raven öne doğru kaydı ve kapıya sadece ayağını değil, vücudunun yarısını soktu. "Üzgünüm işe yaramayacak." Bir hamleyle kapıyı tamamen açtı ve içeri adım attı. Belinden eğilerek beni selamladı. Sanki şimdi nezaket gösterme zamanıymış gibi.

Aptal.

Rahip çırpınıyor, yardım çığlıkları atıyordu.

"Ejderhalar hakkında kitabınız olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor," dedim. "Garip bir istek olduğunu biliyorum ama-"

"Peder Mauricio, kütüphaneye girmeleri gerekiyorsa seve seve yardım ederim," diye tiz bir ses yükseldi. "Ne de olsa sürünün bir çobana ihtiyacı var."

Mauricio içini çekti ve dişlerini sıktı, bana sorarsanız pek de rahip gibi değildi, ama yine de Kurtadam Bölgesi'nde rahiplerimiz yoktu.

"Jeremiah. Meditasyonunuza geri dönün. Yabancıların kaprislerini eğlendirmemize gerek yok-"

Jeremiah, cübbesi dağınık, saçları vahşi ve kahverengi gözleri birbiriyle uyumlu bir şekilde kayarak göründü. "Sadece... Ben de bir ejderha gördüm," diye ağzından kaçırdı. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama yaklaşık altı ay önce denizler yükselmişti ve dalgaların arasında yuvarlanan bir ejderha gördüğüme yemin edebilirim..."

Jeremiah'a elimi uzattım ve o da elimi tuttu, parmakları soğuktu. Ama etrafındaki büyü'nün nabzını hemen hissettim. "Diğer insanların göremediği şeyleri görebiliyorsun, hmmm?"

Gözleri büyüdü. "Sen... kimsin?"

Peder Mauricio aramıza girmeye çalışarak homurdandı. "Ne demek *diğer insanlar*? Sanki siz değilsiniz? Lütfen genç adamın kafasını saçma sapan şeylerle doldurmayın."

Raven teslim olur gibi iki elini havaya kaldırdı ama tamamen Mauricio'ya döndüğünü gördüm. "Biz insan değiliz ama buradayız çünkü bize sadece sen yardım edebilirsin. Ve bize yardım edeceksin."

Peder Mauricio, Raven'in bakışları altında yumuşadı. Güçlerini benim üzerimde kullanması... irademi çalması fikrinden ne kadar nefret etsem de, bu şu anda ihtiyacımız olan bir araçtı.

Jeremiah Raven'dan bana baktı ve geri döndü. "Nesin sen?"

Elini nazikçe sıktım ve gözlerini kendime çektim. "Konuşabileceğimiz bir yer var mı? Sessiz bir yer?"

Jeremiah titredi. "Evet, üst kütüphaneyi kullanabiliriz. Orası... denizdeki ejderhayı gördüğüm yer."

Döndü ve biz uzaklaşırken Peder Mauricio gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı, tam o sırada duvara yaslanıp yere yığıldı. Raven onun yayılmış bacaklarının üzerinden geçti.

"Ona ne yaptın?" Jeremiah fısıldadı. "İyi olacak mı?" "İyileşecek. Komünyon şarabını yine fazla kaçırdım.

Şüpheliyim," dedi Raven, hemen arkamdan gelirken. Nefesinin enseme gezinen sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordum.

Bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştım ama lanet kurdum... kıcımlı arkamdaki adama doğru itmemi ve ikimizin de orada olduğunu bildiği sertliğe karşı sürtünmemi istiyordu.

"İşte." Jeremiah duvardaki küçük bir yarığı işaret etti, bu yarığın dört kat yukarı kıvrılan dolambaçlı bir merdiven olduğu ortaya çıktı. En tepeye ulaştığımızda, gerçekten de her tarafı pencereli küçük bir kütüphane vardı.

"Alışılmadık, biliyorum." Jeremiah ellerini kuruladı. "Cam, güneşten gelen UV ışınlarının kitaplara zarar vermesini önleyen bir maddeyle kaplanmış. Bu sayede doğal ışık altında her şeyi daha iyi görebiliyoruz."

Raven okyanusa bakan pencereye doğru adım attı. "Harika bir manzara."

"Nesin sen?" Jeremiah tekrar sordu, sesi alçak ve titriyordu. "Hayır.

Umarım iblislerdir?"

Gülümsedim. "İkimiz de iblis değiliz, gerçi Raven zaman zaman iblis gibi davranıyor."

Raven homurdandı ama sadece pencereden dışarı bakmaya devam etti.

Genç rahip bana sert sert baktı, kıyafetlerimi ve yüzümü inceledi. "Bölgeden geliyorsun, değil mi?"

Bunu anlamasına şaşırmış olsam da tepkimi sessiz tuttum. "Evet, biz de senin gördüğün ejderhayı arıyoruz. O... bir şey aldı ve onu geri almamız gerekiyor."

Jeremiah ellerini yukarı doğru yumruk yaptı, bir an titredi ve sonra heyecanını kontrol edemeyerek arkasını döndü. Kısa bir nefes aldı ve sonra konuştu, kelimeler ağzından döküldü. "İşte. Ejderhalar hakkında birkaç kitabım var. Diğerleri buradaki her şeyin sahte olduğuna inanıyor. Bunların sadece hikâye olduğuna. Ama Bölgeler ortaya çıktığından beri, buna hala nasıl inanabildiklerini merak ediyorum. Anlamıyorum." Bir kitabı karıştırdı, sayfalar ellerinin altında fısıldaşıyordu.

"Çünkü kör olmak, gözlerinin gerçeği görmesine izin vermekten daha kolaydır," dedi Raven sonunda arkasını dönerek. "Karanlıkta yaşamak, güneşin aydınlatmasına izin vermekten daha kolaydır."

Jeremiah yavaşça başını salladı. "Gördüğüm ejderhanın kanatları yoktu. Daha çok şuna benziyordu-" açtığı sayfaya dokundu. Resme bakmak için yanına gittim.

Sayfadaki ejderha koyu gri ve yeşildi ve kafasından dışarı doğru kıvrılan, boğa gibi sert görünümlü devasa bir boynuz seti vardı. Karnının altı biraz farklı renkte pullara benziyordu, sırtındaki pullar boyunca griler ve yeşillerin daha açık bir tonu. Ve Jeremiah haklıydı. Kanatları yoktu.

Raven kitabı aldı ve havaya kaldırdı. "Çok güzel. Artık bir imgemiz var ama onu nerede bulacağımızı ya da nasıl alt edeceğimizi bilmiyoruz."

Jeremiah'ın rengi soldu. "Onu öldürecek misin?"

İçimi çektim, açık sözleri için Raven'ı sopalamak istiyordum. "Yapmamayı tercih ederim. O bir büyü yaratığı, canavarca olsa bile ve muhtemelen sonuncusu

kendi türünden. Öyle olsa bile, onu bulmalı ve çabucak yapmalıyız. Pek çok hayat bizim başarımıza bağlı."

Hepsi gibi.

Genç rahip döndü ve üst raftan bir defter indirdi. "Bu... bu bir günlük. Sanırım Aziz George'un kendisi tarafından yazılmış. En azından aziz olmadan önce."

Küçük dergiyi masanın üzerine koydu. Tereyağlı yumuşak deri ve koku... Burnumu kırıştırdım. Sülfür ve deniz suyu kokuyordu. Maverick'in götürüldüğü tepede karşılaştığımız kokuya çok benziyordu.

"Ama deşifre edemiyorum. Kod ya da belki de yazıldığı dil... Buna benzer bir şey bulamıyorum."

Hiç düşünmeden ona uzandım, parmaklarım deriye değdi. Isı ve karanlık zihnimi sardı ve sanki yanmışım gibi irkilerek elimi geri çektim. "Raven, bak bakalım açabilecek misin?"

Bana yaklaştı, bir kitabı çevirip açarken neredeyse dokunacaktı. "Ah, sorunu anladım."

"Okuyabiliyor musun?" Jeremiah nefes aldı. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Bir kısmı," dedi Raven, sesi mesafeliydi. "Çok, çok eski. Yazı iki dilin karışımı. Birini tanıyorum, arkadaki ise daha çok sembollere benziyor, bir kod gibi."

"Hangi diller?" Jeremiah neredeyse bağıırıyordu. "Lütfen, onun şifresini kırmaya çalışıyordum-"

Raven günlüğü aldı ve bir elinde dikkatle tuttu. "Sana söylersem Aziz George hakkındaki imajını mahveder."

Jeremiah yavaşça göz kırptı. "Ne demek istiyorsun? Korkunç bir insan mıydı?"

Raven usulca güldü. "Birini korkunç yapan şeyin ne olduğuna dair fikrinize bağlı. Bir kan içici mi? Bir şekil değiştiren mi? Bir fae? Onları korkunç yapan nedir? İnsan olmamaları mı?"

Jeremiah yine yavaşça gözlerini kırptırdı. "Aziz George'un... insan olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Sence bir insan bir ejderhayı yenmek için bir silah ve beceri seti bulabilir mi?" Raven sayfaları çevirdi, sonra bana uzattı. "Üzerindeki büyü artık bozuldu. Sadece seni geri püskürtmek için ilk ısırıktı."

Ki vardı. Kızardım ve kitabı alıp açtım. Düşmüşlerin dili.

İblisler. Aziz George bir *iblis* miydi? Tabii ki, daha sonra aziz ilan edilmesi ironiden de öte bir şeydi.

İblislerin dili hakkında biraz bilgim vardı ve Jeremiah ağzında bir şeyler geveleyip Raven'a kitabın çıkış dili hakkında daha fazla bilgi vermeye çalışırken anahtar kelimeleri arayarak hızlıca göz gezdirdim.

Günlüğü okumak zordu, kelimeler karalayan bir el tarafından yazılmıştı. Deniz ve yolculukla ilgili bir şeyler vardı. Bazı satırlar defalarca tekrarlanmıştı. Bir günlük değil de bir büyü kitabı olabilir mi?

En arkada, bir düzine ya da daha fazla boş sayfadan sonra, son bir sayfa vardı. Bu, diğerlerinden farklı olarak titrek bir elle yazılmıştı. Bu sefer hiçbir kelimeyi çözemiyordum. Uzun sembollerine benzeyen garip bir tire, dur ve baş harfleri koleksiyonuydu.

Jeremiah yumuşak bir sesle, "Bazen keşke oraya gidip onu uyandırabilsem ve tüm bunların ne anlama geldiğini sorabilsem," dedi.

Ona doğru dönerken kalbim daha hızlı atıyordu.

"Bir dakika. George burada mı gömülü?" İblis olduğunu öğrendikten sonra ona aziz unvanını vermek istemediğimi fark ettim ama o da imzalamıştı.

"Şey, evet. En azından kilise içindeki söylentiler böyle," dedi Jeremiah kaşlarını çatarak. "Bildiğinizi sanıyordum, her ne kadar bunu bir sır olarak saklamaya çalışsak da. Hangi mezar olduğunu bilmiyoruz ve bilsek bile piskoposun onu kazmamıza izin vermesine imkan yok... hey, nereye gidiyorsun?"

Koşuyordum ve Raven'ın da beni takip edeceğini biliyordum. "George burada ve silahı onunla birlikte gömdü, Raven!"

"Onu bulabileceğini mi sanıyorsun?" Yavaşladığımda neredeyse bana çarpıyordu, sanki iblis karanlığıyla kaplı bir eşyaymışım gibi geri çekiliyordu.

Günlüğü elime aldım. "Yapmak zorundayız."

Dışarıda gerçek karanlık çökmüştü. Günlüğü Raven'a geri uzattım. "Tut şunu. Kitap araya girmeden koku alabilmem gerek."

Raven vardiyaya geçip geçmeyeceğimi ya da bunu nasıl yapacağımı sormadı. Aziz George gideli çok uzun zaman olmuştu. Ama günlükte bir ejderhanın güçlü kokusu varsa, o zaman neden George'un kendisi olmasındı? Özellikle de bir ejderhayı öldüren bir silahı varsa. Ne kadar uzun zaman önce olursa olsun, üzerinde kan izleri olurdu. En azından ben öyle umuyordum.

Jeremiah bizi dışarı kadar takip etti. "Kimseyi kazamazsınız. Burası kutsanmış toprak. Sürgün edileceğim!"

"Ölüm sürgünden daha kötüdür," dedi Raven, sesi alçak ve düzdü. "Ve eğer bu mezarı bulamazsak karşılaşacağın şey de bu olacak."

Nefes nefese kaldı. "Bu bir tehdit mi?"

"Hayır, eğer Raven ve ben bu silahı bulamazsak hepimizin karşılaşacağı şey ölüm olacak." Mezarların arasında ilerlerken adımlarımı yavaşlattım ve derin nefes aldım. Bir saat geçti ama hiçbir şey bulamadım. Lanet olsun. Bir elimi yüzüme sürdüm. Kokuyu alabileceğimden o kadar emindim ki. Belki kurt adam formundayken, ama kurduma güvenemezdin, olan biten her şeyden sonra olmazdı.

Uzaktan gelen bir uluma beni kendime getirdi ve Raven'la göz göze geldik.

"Kevin!" dedik ikimiz de aynı anda.

"Ben giderim." Raven bana günlüğü geri uzattı ama ben elimi salladım. "Hayır. Kevin senden hoşlanmıyor."

"Anlaşıldı, ben genç olanla burada bekleyeceğim, bakalım günlükten başka bir şey bulabilecek miyim?"

Gözlerimiz tekrar buluştu ve aramızdaki sıcaklık alevlendi. Kan bağı beni çekiştirdi ve ona doğru sallandım, beni kollarına çekip dişlerini boynuma gömmesinden başka bir şey istemiyordum.

"Siktir," diye fısıldadım, gözlerimi kapattım ve bir mezara takılıp göz temasını kesene kadar geri çekildim.

Menzilden çıkana kadar ilerlemeye devam ettim ve tepeden aşağı, Gabe'in evine doğru koşmaya başladım. Bacaklarımı ve bedenimi serbest, hareketin ve ciğerlerimdeki yanmanın başka her türlü düşüncüyü uzaklaştırmasına izin verdim.

Vahşi Kraliçe Kumarhanesi'ne vardığımda şans benden yana görünüyordu. Kevin ve diğer bir cehennem köpeği ön kapıda nöbet tutuyordu. "Kevin! Gelebilir misin?" Komutlarının ne olduğu ya da ne kadarını anladığı hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. "Yardıma ihtiyacım var... bir iblisin ve yine o ejderhanın kokusunu alıyorum."

Gözleri her zamankinden daha fazla şaştı ve bana doğru adım atarak cevap verdi. Aramızda hiçbir kelime geçmiyordu ama yardım etme isteğini hissedebiliyordum.

"Bu taraftan." Döndüm ve kiliseye doğru koşmaya başladım, Kevin da bana kolayca ayak uydurdu.

Kilisenin avlusuna vardık, oraya gidiş ve dönüş on dakikadan az sürdü. Terliyordum ve nefes nefese kalmıştım ama en azından kendimi daha iyi hissediyordum. Daha az endişeliydim.

Jeremiah elinde bir fenerle ana kapıdan çıkarken Raven gölgelerin arasından sıyrıldı. "İstedğin ışığı aldım ama

Aman Tanrım, bu da ne?"

Elimi iri köpeğin omzuna koydum. "Bu Kevin, mezarı koklamamıza yardım edecek." Raven'a tazıya günlüğü koklaması için vermesini işaret ettim, sonra da Kevin'ı mezarlıkta serbest bıraktım.

Burnu yerde, her mezarı didik didik aradı.

"Sence onu gerçekten bulabilir mi?" Raven sordu. Kevin alçak sesle sinirli bir homurtu çıkardı. Ben gülümsedim.

"Yapabileceğini biliyorum."

Cehennem köpeği memnun bir ses çıkardı ve sonra durakladı, vücudu sertleşti ve devasa sırtındaki tüyler diken diken oldu.

Eğilerek toprağa dokundum. "Bozulmuş."

"Ne?" Jeremiah sordu. "Kim tarafından? Bu olamaz..."

Ellerimi üzerinde gezdirdim, bir büyü ürpertisi hissettim. "Biri üstünü örtmüş ama kesinlikle rahatsız edilmiş." Bakışlarını tamamen yakalamamaya dikkat ederek Raven'a baktım. Yaklaştı ve yanıma çömeldi.

"Georgie oğlanı da kim arıyor olabilir?" Elini toprağın üzerinde gezdirdi.

"Günün sorusu bu, değil mi?" Ayağa kalkarken sordum. "Küreklere ihtiyacımız olacak-"

Kevin alçak sesle, gürleyen bir hırıltı çıkardı ve öne doğru bir adım attı. Üç inçlik pençelerle kaplı dev pençeleriyle toprağı tırmalamaya başladı ve arkasından toprak parçaları fırlattı.

Raven ve ben geri çekildik, uçuşan topraktan uzaklaştık. Yanımda Jeremiah titriyordu.

"Eminim bu pek hoş görünmüyor ve kesinlikle yasal değil."

"Başın belaya girmeyecek," dedim, stres seviyesini daha da yükselttiği için adamın kafasına kelepçe vurmamak istememe rağmen ses tonumu yatıştırıcı tutmaya çalışarak. "Her şeyi örtbas edeceğiz. Kimse burada olduğumuzu bile bilmeyecek. Söz veriyorum."

Kevin kazmaya devam etti ve Jeremiah titremeye devam etti.

"Sadece gündüz saatlerinde gelsen daha iyi olur diye düşünüyorum," diye geveledi dişlerinin arasından, benimle mezarın arasına girme cesaretini toplayarak ve elini yavaşça Kevin'in yakasına doğru uzatarak. "Belki bir dahaki sefere arama izniyle ya da bir tür yasal belgeyle-"

"Yeter!" Raven benim gibi melodramdan bıkmış bir şekilde tersledi. "Sessiz ol yoksa seni sustururum. Anlaşıldı mı?"

Kevin'in kazması ani bir iniltiyle durdu ve kafasına darbe almış gibi tökezledi. Zavallı Jeremiah'ya gelince, Raven'ın direktifini anlayıp anlamadığını asla öğrenemedik çünkü öne doğru atılırken gözleri kocaman açılmıştı. Eğer onu yakalamak için hamle yapmasaydım, yüz üstü yere düşecekti. Kürek kemikleri arasına gömülü devasa tırpan yüzünden hızlı ellerim ona hiç yardımcı olmadı.

Rahibi yere yatırdım ama ona bir kez daha bakmadım. Bakışlarım yerdeki delikten yükselen şekle kilitlenmişti.

"Raven..."

"Görüyorum, Frostbite. Bana bir iyilik yap ve yavaşça geri çekil."

Önüme geçti, biri -bir şey- mezardan *sürünerek* çıkarken görüşümü kısmen engelledi. Karanlıktan bir yaratık, kutsal olmayan formuyla bir iblis, kanatları ve her şeyiyle tam karşımızdaydı. Sadece "yüzleşti" demek doğru olmazdı. Çünkü çok az yüzü kalmıştı. Gözleri yoktu, dudakları yoktu, sadece derisinin zar zor örttüğü bir kafatası vardı.

"Bu da ne böyle?"

Yaratık bize doğru bir adım attı.

Yaratık konuşurken Kevin inledi ve , karnı sıkıca yere bastırılmıştı, sözleri yüksek iblislerin dilindeydi.

"Beni bir daha rahatsız etmemeniz için sizi uyarmıştım. İkinizi de olduğunuz yerde öldürmemem için bana tek bir sebep söyleyin."

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

Kuzgun

T Aramızdaki bağı tazeliğini korurken Diana'ya yönelttiği tehdit, bende o pisliğin boğazını parçalama isteği uyandırdı ama bunun bir anlamı yoktu. Yaratığın damarlarında dolaşan bir damla kanın bile kokusunu alamıyordum.

Hayır, bu özel varlık ölümsüz türdendi. Bu da yırtık bir şahdamarının işe yaramayacağı anlamına geliyordu, ne yazık ki. Ve gözleri olmadığı için, zihnini sikmek için göz teması kurmak da söz konusu olamazdı. Neler yapabileceğini ve onu nasıl "öldürebileceğimi" bulana kadar, diğer tek önemli yeteneğime güvenmek zorunda kalacaktım.

Cazibe.

"Sizi rahatsız etmek istememiştik Sör George. Bizler sadece sizin yardım edebileceğiniz bir çıkmazın içinde bulmuş iki çaresiz ruhuz. Size yalvarmaya geldik ve sonra köpek bizden kaçtı ve kendi başına kazmaya başladı-"

Kevin bunun üzerine başını kaldırdı, dudakları iftira karşısında kısık bir hırıltıyla titriyordu ama şu anda köpeğin hassas duyguları için endişelenemezdim. Bu karmaşadan kurtulmamız ve George'un gözüne girmemiz için konuşmam gerekiyordu.

Yaratık hırıltılı bir kahkaha attı ve ardından hırıltısı derin, kuru bir öksürüğe dönüşürken, Peder Jeremiah'ın sırtından tırpanını yapışkan bir çıtırtıyla çekmek için eğildi. "Yeraltında olmak vücudu kavuruyor, bu kesin."

Diana'nın arkamda durduğunu hissedebiliyordum ve durması için elimi kaldırdım.

Onu.

"Sana biraz su getirmemi ister misin?" Nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

içeceğini söyledi, ama teklif etmesi kibarlıktı.

"Alevler, ne kadar mavi olursa o kadar iyi, susuzluğumu giderebilecek tek şey."

"Ne yapabileceğime bakacağım... Aslında, belki de iyiliklerimizi değiş tokuş edebiliriz. Bahsettiğim gibi yardımınıza ihtiyacımız var."

"Yani buraya benden bir parça almaya gelmedin mi?" diye sordu, boş göz çukurları hafifçe genişleyerek. "Diğerleri gibi beni de kesmeye geldin sanmıştım."

Ancak o zaman kemiklerinin yüzlerce kesikle kaplı olduğunu fark ettim, sanki parça parça yontulmuş gibiydi.

Yere bakarken yüz ifadesi karardı. "Aman Tanrım." Sanki hareket etmesini bekliyormuş gibi ayağıyla yere düşmüş rahibi dürtükledi. "Bu çok talihsiz bir durum. Sence iyi olacak mı?"

Diana ve ben şaşkın bir bakış paylaştık.

"Hayır mı diyeceğim?" Diana başını acımasızca sallayarak cevap verdi. "Her ne kadar talihsiz bir durum olsa da, eğer onun sana zarar vermek için burada olduğunu düşündüysen, bu senin hatan değil sanırım. Daha çok nefsi müdafaa gibi." Durakladı ve boğazını temizledi. "Başkalarının seni rahatsız ettiğinden bahsetmiştin. Hangi başkaları, George?"

Kaşlarını çattı. "O konuya yakında geleceğiz. Merakımı uyandırdınız. Eğer büyüme erişmek için burada değilsen, neden buradasın?"

"Bir ejderha bulmak için yardıma ihtiyacımız var," dedi Diana. "Biri arkadaşımızı kaçırdı ve onu geri getirmenin bir yolunu bulmalıyız. Bildiğimiz kadarıyla dünyanın kaderi buna bağlı. Belki de bir çeşit silahımız olsaydı, biz-"

George aniden ileri atıldı, artık kanlı olan tırpanını sallarken kemiklerini takırdatan bir ürperti duydu. Kevin ayağa fırladı ve ilerlemeye cesaret edemedi tam arkamdaki bir şeye bakarken bir havlama telaşı havayı böldü. Peder Mauricio'nun yaklaştığını görmek için döndüm, buruşuk eli Nicholas'ın solgun boğazına bir bıçak tutuyordu. Ve rahip tuhaf görünüyordu. Yanlış. Kısa bir süre önce tanıştığımız sinir bozucu yaşlı adama hiç benzemiyordu.

Neydi bu taze cehennem?

Peder Mauricio, gözleri deliliğe benzer bir şeyle dolu olarak, "Kartlarımı göğsüme yakın tutmaya çalıştım ama bunun daha fazla devam etmesine izin veremem," diye tısladı.

Donup kaldım, bu çılgın olaylar dizisini tek ve tutarlı bir resme sığdırmaya çalışırken beynim dakikada bir mil hızla dönüyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Nicholas. "Myrr belanın geldiğini gördü, ben de yardıma geldim ve ben-" Cümlesinin ortasında dirseğini yaşlı adamın karnına çarptı ve bıçağın boğazının bir kısmını kesmesine izin verdi.

Rahibin yüzü şişti, şakaklarında koyu renkli damarlar belirdi ve gökyüzüne bakarken sesi uhrevi bir kofluğa büründü. "Lilis'in lütfuyla, size emrediyorum: Kalkın, ordum, *kalkın!*"

Rahibin uzattığı ellerinden düzinelerce ince siyah enerji çizgisi yere doğru uzanırken, havadaki nem bir anda boşalmış gibi görünüyordu. Parmakları bir kuklacının mide bulandırıcı taklidiyle doğal olmayan açılarda hareket edip bükülerek kıvrıldı. Bir an sonra, yırtık pırtık giysiler içindeki bir iskelet Nicholas'ın yolunu kesmek için yerden fırladığında toprak ve çimen havaya uçtu.

Ayaklarımın altındaki toprağın gümbürtüsü bana yaşlı Bones'un yalnız olmadığını söyledi.

Havada bir ses uğuldadı ve ben dönerek, artık ele geçirilmiş olan George'un tırpanından gelen ilk darbeyi yarım kalp atışıyla engelledim. Bıçağım bir bulanıklık içinde ileri fırladı ve ejderha avcısını göğsünden yakaladı ama o bunu fark etmemiş gibiydi. Etrafımda kemikler şangırdadı ve George'un tırpan saldırısından yuvarlanarak kurtuldum, ancak doğrudan yerden kurtulmaya çalışan yükselen bir iskelete çarpmak için. Yanlarımda iki tane daha belirdi, bu sefer üzerlerinde biraz daha et vardı ve geri çekilip değerlendirirken birinin başını kestim.

Rahibin kutsal olmayan büyülerini gece havasında yankılanıyordu ve en az bir düzine ceset çoktan mezarlarından kalkmıştı, diğerleri de gözlerimin önünde yukarı tırmanıyordu. Diana yanımda belirdi, peşinde birkaç zombi vardı ve eli yana doğru açılıp uzandı.

İkinci kılıcım ben daha bir şey düşünmeden ona doğru uçuyordu ve diğer taraftaki bir iskeletin balta darbesini engellemek için döndüğümde bile onu yakaladığını hissettim. onu kaburgalarından yakaladığında kemikleri yere çarptı ve Diana'nın yanına sıçrayıp George'un tırpanının boynuna yönelttiği darbeyi savuştururken her hareket bir öncekinden kaynaklanıyor gibiydi.

Ve bunun geldiğini görmüştü, fark ettim, bir şekilde bunu gören benmişim kesin olarak biliyordum. Bir sonraki cesedi yanağına sapladığım bir bıçakla yakaladığımda etler kılıcıma çarptı. Geri çekildiğimde kafası bir şişe kapağı gibi fırladı ve bir çift kolu kesmek için acele ettim.

Diana'nın bacaklarını yakalamak için yere yattı. Kevin hemen arkasındaydı, başka bir saldırganın uyluk kemiğini koparıyor, diğerlerine tehditkâr bir şekilde hırıliyordu.

Nicholas'ın da etrafı sarılmıştı ve saldırganları şimdilik uzak tutuyor gibi görünüyordu ama bunun bir yıpratma savaşı olmasına izin veremeyeceğimiz açıktı. Kestiğimiz her ceset için iki tane daha yükseliyor gibiydi. Nicholas'ın pozisyonunu korumak bizimkinden bile daha zordu.

George tekrar savurdu ve ben ileri atıldım, darbenin üzerinden temizce sıçradım ve bıçağımı diz kapağına sapladım. Sendeledi, beni yakalamak için uzanırken tırpanını düşürdü ama ben ağırlığımı göğsüne verdim ve yaralı bacağını kendi bacağımla altından çekip aldım. Peder Jeremiah'ın dirilen cesedi ikinci kez ölü olarak yere düştüğünde, sadece birkaç santim sağımda bir yığın halinde yere çarpmıştık. Diana'nın kılıcı, benim ikinci kılıcım.

-Göğsünden çıkmıştı.

George tekrar saldırmadan önce yana doğru yuvarlandım ve bıçağımı bacağına daha da saplayıp çekerek kurtardım. Ulaşamayacağı bir yere çekildim ve uzaklaşmadan önce bir süre bana doğru çarpınışını izledim.

"Mauricio. Bu çılgınlığı başladığı yerde durdurmalıyız," diye homurdandım Diana'ya, ama bu iletişimin gereksiz olduğunu biliyordum. Kan bağımız bize fark ettiğimden çok daha derin bir bağlantı vermişti. Gemide bana zor anlar yaşatan iki Vanator'dan bile daha uyumlu bir şekilde zombi denizinde yolumuza devam ettik.

Düzinelerce cesedi bir kukla takımı gibi kontrol eden rahibin sesi daha da yükseldi ama çok geçmeden ona ulaştık. Nicholas saldırganlardan kaçmayı başarmıştı ama tamamen geri çekilmemişti. Ustaca dövüşüyor, dikkatlerini çekecek kadar meşgul ediyor ama kuşatılma riskini göze alacak kadar değil. Zamanım olsaydı, etkilenirdim.

Biz yaklaşırken Peder Mauricio küfretti, kuklacısının elleri çılgınca hareket ederken hızla geri çekildi. Diana ve ben yarım düzine yeni canlanmış cesedi keserken ona dişlerimi gösterdim. Bizi biraz daha oyalayabilirdi ama ona yaklaşıyorduk. Sonumuz yakındı.

Gürleyen, içi boş sesi aya bir kez daha yalvarırken hafifçe titredi, "Yeniden başlayabilmemiz için dünyayı kötülükten arındırmalıyız! Karanlık Ana'nın adıyla, kutsal planımıza müdahale etmeye cüret edenleri cezalandırıyorum!"

Katı mor şimşek demeti şekillenip bir an önce durduğumuz yerde havayı kavururken tamamen içgüdüsel olarak Diana'ya doğru atıldım. Aşağıdaki çimenler soldu ve öldü ve ben bir öğürmeyi bastırdım.

Çürüme ve bozulma kokusu havayı dolduruyordu. Hep birlikte ayağa kalktık ve karanlık rahibe yaklaşırken adımlarımızı hızlandırarak ileri atıldık.

Yüzünden ter boşanıyordu ve cüppesi şok edici derecede kaslı bir göğsü ortaya çıkaracak şekilde ayrılmıştı. Seksen yaşından bir gün bile küçük olamazdı ve tüm duyularım bana onun insan olduğunu söylüyordu.

Bu ne anlama geliyor?

Sol göğüs kasındaki dövmeyle gördüğümde endişelerim daha da derinleşti. Onu gün gibi açık bir şekilde işaretleyen, kenarları çivili, dönen spirallerden dört tane vardı. Aynısını Vanator'un boynunda da görmüştüm. Görünüşe göre orospu çocukları her yerdeydi.

"Yaşıyor," diye bağırdım, Diana'nın da aynı kararı vereceğini biliyordum.

Mauricio bizi yenmek için son bir hamleyle gökyüzüne doğru haykırırken parmaklarında bir kez daha enerji toplandı ama kılıcım onu daha serbest bırakmadan buldu ve kemiğe çarpan metalin mide bulandırıcı sesiyle bileğini kesti. Eli, Diana tarafından kesilen diğer eliyle mükemmel bir uyum içinde yere düştü.

Geriye çekildi, taptığı kişiye lanetler ve dualar yağdırdı ama hiçbir etkisi olmadı. Elleri büyüsü için gerekliydi.

Nicholas arkamızdan yaklaşarak, "Tanrılar aşkına," diye tısladı. "Bu korkunçtu."

"Onu içeri taşıyın," diye bağırdı Diana, bana eliyle işaret ederek. Gözleri benimkilerle buluştu ve yüzündeki dehşet ifadesi gözümden kaçmadı. "Kanasını durdurur durdurmaz onu sorgulayacağız," diye ekledi ve bakışlarımızı uzun süre kilitleyemeden başını çevirdi.

Nefesimi içime çektim ve çırpınan rahibi yakalamak için adım attım. Dövüş, aramızdaki bağın bildiğimizden daha da güçlü olduğunu ortaya koymuştu. Yararlı olduğu kesindi ama bittiğini görmekten mutlu olacağım yorucu birkaç gün olacaktı. Bağlantı neredeyse bu gece olduğu kadar rahatsız ediciydi.

Tutuşuma karşı mücadele eden yaşlı adamın kollarını ve akan kanı görmezden gelerek onu kaldırdım. Burnuma kan kokusu geldi ve beslenme isteğimi bastırdım. Kanında her ne varsa, onun bir parçası olmak istemiyordum.

Kiliseye doğru yürürken, "Vanatörlerin bu tür büyülere erişimi olmamalı," diye mırıldandım. "Nerede bulacaklarını nasıl biliyorlardı ki?"

Bu mu?"

"Vanatörler mi?" Nicholas zaten iyileşmekte olan elindeki kanı silerek sordu Boyun.

"Pislik herifin dört tane çivili spirali var. Yakaladıklarımızdan daha üstün olduğunu söyleyebilirim. Üzerlerindeki izler solmuş. Bunlar kalıcı görünüyor."

"Yakalandı mı?" Mauricio sanki kendisi esir alınmamış gibi sordu. "Şu lanet olası aptallar. Onlar-"

Onu kabaca kilisenin zeminine fırlattığımda sustu ve hızla arkada asılı duran çana doğru yürüdüm, ipe baktım. Nicholas'a dönerek, "Yaralarını bununla bağlayacağız ve sonra bazı cevaplar alacağız," dedim. "Sıra sende. Kan kaybindan tamamen ölmeden önce."

"Yapabilir miyim...?" Nicholas Diana'ya dönerek sordu.

Dudakları tiksintiyle kıvrıldı ama başıyla onayladı. "Her şeyi bilmemiz gerekiyor ve acelemiz var. Bize cevapları vermeyi asla seçmeyecek, bu yüzden onları alacağız."

Yakınlarda asılı duran kilise çanının ipini kopardım ve arkamı döndüm. Rahibin gözleri tavana doğru kaymıştı. Tanrılara şükür, bu kez dua ederken karanlık enerji toplanıyor gibi görünmüyordu.

"Ah, Karanlık Anne, sana yalvarıyorum; başarısızlığımı görmezden gel ve beni ateşli kucağınla kutsa. Sana ihanet etmek istemiyorum."

Gök gürültüsü tepemde çatırdadı ve o bir anda ayağa fırladığında korkunç bir baş dönmesiyle sendeleyerek geri çekildim. İçimde derin ve ilkel bir dehşet dalgası yükselirken omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Bir an için, yanımdaki odada dünya dışı ve inanılmaz derecede karanlık bir varlık vardı. O her neyse, bizi izliyordu. Avını takip eden bir yırtıcı hayvan gibi. Rahibin attığı her adımı görebiliyordum. Umutsuzca onu durdurmak istedim ama bir iki saniye boyunca bedenim hiçbir komuta yanıt vermedi. Donup kalmıştım.

"Karanlık Ana beni kutsuyor!" diye seslendi büyük bir kutsal su kabına doğru tökezleyerek ilerlerken, başını doğrudan içine daldırırken son sözleri kilisede yankılandı.

Doğrulurken kıvrandı ve büküldü, yüzü balmumu gibi eriyerek korkunç bir adama dönüştü, bunca yıldır gördüğüm her şeyden daha korkunçtu. Sonra yere düştü, öldü. Döndüm ve hâlâ şok içinde donup kalmış olan Diana ve Nicholas'a baktım. Sonra, küçük bir siluetin belirmediği kapıya baktım.

"Ördeği sikeyim!" Myrr bir elmayı çıtırdatarak kiliseye doğru yürürken
seslendi. "*Bunun olacağını* tahmin etmemiştim!"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

Diana

"W "Yönergeleri takip etme becerin üzerinde gerçekten çalışman gerekiyor," diye mırıldandım kilisenin içinden geçip küçük mezarlık. Myrr'ın duygularını düşünerek bu sefer daha nazik davrandım ama ne kadar nazik olursa olsun söylemem gerekiyordu. Kadın kendini öldürtecekti. Uzun bir hayat yaşamıştı ve eğer yapmak istediği buysa, buna hakkı vardı. Ama ona ihtiyacımız vardı. Sadece bizim küçük ekibimizin değil, tüm dünyanın.

"Biraz daha..."

"İtaatkâr mı?" Myrr cıvıldadı, yanımdan geçerken tek, orantısız omzunu silkti. "Deneyebilirim ama en iyi niyetli olduğum zamanlarda bile içimde bir şeyler oluyor. Küçük bir ses gibi."

"Peki ne yazıyor?" Nicholas sordu.

"Çoğunlukla 'bu insanlar senin patronun değil, Myrr' diyor. Ama," dedi Nicholas'a kaşlarını çatarak, "şu anda 'şu yakışıklı genç züppeye söyle kendi işine baksın' diyor. Yetişkinler konuşuyor."

Nicholas ya Kahin'in hakaretlerine alışmıştı ya da son olaylar yüzünden umursamayacak kadar sarsılmıştı, çünkü irkilmedi bile.

Myrr kapıyı iterek açtı ve alçak bir ısılk çalmadan önce mezarlığa doğru adım attı.

"Burayı gerçekten güzel yapmışsınız, değil mi? Yarınki hizmetin nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Tahminimce garip olacak..."

Gecenin ılık havasına çıktım ve önümüze serilen manzara karşısında irkildim. Haksız değildi. Burası da en az içerisi kadar iğrençti. Biri buldozerle yıkılmış gibi görüldüğünden bahsetmiyorum bile.

Kemikler ve derimsi vücut parçaları çimenlere saçılmış, mezar taşları devrilmiş ya da kırılmıştı. Aslında, ruhu şad olsun Peder Jeremiah'ın cesedinin üzerine örtülmüş inleyen figür olmasaydı, bu sahnenin kurgulanmış olduğu düşünülebilirdi. Çocukları şeker ya da şaka arifesinde korkutmak için ya da insanların küçümsedikleri ve kötüledikleri yaratıklar gibi giyindikleri bu tuhaf geleneğe her ne deniyorsa işte.

George'a doğru koştum, Kevin peşimden geliyordu.

"Bu hiç de hoş değildi," diye mırıldandı, belli ki normal haline dönmüştü, en azından onun için normaldi. Oturmak için kemikli kollarını kullandı. "Son birkaç ay içinde düzinelerce Vanatör tarafından taciz edildim ama bir büyücünün kontrolü altında olmak tahmin edersiniz ki daha da kötüydü."

Kendimi Raven'a bakmaya bile zorlayamadım, çünkü hayal edebiliyordum. Kan bağımızı paylaşalı 24 saatten az olmuştu ve ben çoktan rahatsız olmuştum. Kavga ettiğimiz sırada bile, tüm enerjim ve dikkatim elimdeki görevde olması gerekirken, aramızdaki bağ sürekli devam etmişti. Raven'ın farkında olmadığım hiç olmadı. Neredeydi, ne yapıyordu, hatta bir dereceye kadar nasıl hissediyordu. Ve bunun her saniyesinden nefret ediyordum.

"En azından artık neler olup bittiğine dair bir fikrimiz var. Karanlık varlık, Mauricio'nun deyişiyle Karanlık Anne, dünyayı temizlemek istiyor ve Vanatörleri ordusu olarak kullanıyor. Ama bu ne zamandır devam ediyor? Başka kimler bu planın bir parçası?" Raven hayal kırıklığı içinde elini yüzünde gezdirdi. "Kahretsin... Mahkûmlarımız kendilerini öldürmeyi bırakırsa işleri kontrol altına almak çok daha kolay olur."

"Lilis," dedim. "Karşılaştığımız varlığın adı Lilis."

Herkes bana baktı ama soran Myrr oldu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Ona başımı salladım. "Senin aracılığınla konuştu, kısaca. Bana adını söyleyecek kadar uzun. Dediği gibi, 'Kraliçeden kraliçeye'."

"Ve?" Raven sanki bu kısa konuşmada daha fazlası olduğunu biliyormuş gibi dürttü. Bunu ondan saklamanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordum.

Omuz silktim. "Ve bana öldüğümü göreceğini söyledi."

"Bu konuda ona meydan okumaya ne dersin, Frostbite?" Raven çizdi.

Bu harika *olurdu*. Tam bunu söyleyecektim ki ani bir hırıltı cevabımı durdurdu.

"Ne oluyor, Diana?"

Döndüğümde Gabriel'in kapının pervazında durduğunu gördüm, yüzünde öfke dolu bir ifade vardı.

"Size iyi davranmaya çalıştım çünkü siz Kraliçesiniz ve ben de iyi ilişkiler içinde olmak istiyorum ama diplomatik ilişkiler adama gelmenizi, kiliselerimizi yıkmanızı ve rahipleri öldürmenizi kapsamıyor. Hıristiyanların hayranı değilim, ama tarih hakkında biraz bilginiz varsa, onların zorlu bir düşman olduğunu bilirsiniz. Tüm bunlardan daha da kötüsü..."

Bana doğru ilerledi ve Raven aramıza girdi.

"Oraya geri dönmek isteyeceksin dostum," diye mırıldandı Raven, konuşurken bile dişleri uzuyordu.

Gabe bir sonraki hamlesini düşünüyormuş gibi başını eğdi ama sonra iki elini birden havaya kaldırdı.

"Ama bütün bunlardan daha *kötüsü*," diye devam etti Gabe durduğu yerden, boynunu büküp Raven'ın geniş omzunun üzerinden bana bakarak, "Lanet köpeğimi sormadan mı aldın? Kabul edilemez, Diana."

Alt dudağımı kemirdim, kötü hissettiğim için kendime kızdım ama yine de kötü hissediyordum.

"Bak, gerçekten çok zamanımız yoktu ve ben çaresizdim. Bakın, Aziz George burada gömülüydü," baş parmağımı adamın kendisine doğru salladım, "ve o ejderhanın içinden geçip Mav'ı bulmamızın anahtarı o. Kevin olmasaydı George'u bulamazdık. Yani o bir tür kahraman."

Tazı boynuma sokulmak için yaklaştı ve ben de onun sarkık kulaklarını tırmaladım.

"Yine de resmi olarak özür dilemek istiyorum..."

"Vay canına, bu yeni bir şey," dedi Raven bana inanmayan bir bakış atarak.

"Ama bir kez daha kayıtlara geçsin diye söylüyorum, gerçekten başka seçeneğim yoktu." "Yani tercümesi, 'üzgünüm, üzgün değilim' mi?" Gabe kısa bir kahkaha attı.

"Sözünüzü kestiğim için özür dilerim, ama kadar eğlenceli olsa da, artık devam edebilir ?" George inleyerek araya girdi. "Biraz yorucu bir gün oldu ve korkarım çok yorgunum..."

Gabe bir iç çekti ve sonra geçmesine izin vermek için geri çekilen Raven'a başıyla işaret etti.

"Aziz George, ha?" Gabe yanımdaki mezarın önünde çömelerek sordu. "Daha çok Şeytan George gibi, haksız mıyım? İblisin kokusunu her yerinden alabiliyorum. Bunun arkasındaki hikâyeyi duymak için sabırsızlanıyorum."

Vanatörlerin son faaliyetleri, Leydi Lilis hakkında öğrendiklerimiz ve Peder Mauricio'nun sözleri de dahil olmak üzere ona her şeyi hızlıca anlattık

dünyayı kötülükten arındırmak için yaptıkları kutsal plan hakkında bilgi verdik. Ayrıca George'a Peçe'nin düşüşünü ve dünyadaki mevcut durumu da anlattık.

"Kıyametten kaçınmak istiyorsak Maverick'i ve taşı geri almak şart," diye bitirdim başımı sertçe sallayarak.

"Ya sen George?" diye sordu Gabe, "Bu bir numara değil mi? Maverick'i geri almak için bu ejderhayı bulup yenmeleri için gerçekten bir yol biliyorsun. Tabii ejderhanın onu henüz yemediğini varsayarsak."

George başını zayıfça sallamayı başardı.

"Yemez. O sadece balık yer."

"O mu? Bekle... Aynı ejderhadan mı bahsediyoruz?" Raven talep etti, şimdi bir gargoyle gibi üzerimizde hulking. Süper seksi bir gargoyle.

Kes şunu ve odaklan.

"Ama... sen Aziz George'sun," dedi Nicholas inanamayarak, "Aziz George. Öldürdüğün söylenen ejderha bu değil herhalde?"

"Bana öyle derlerdi, evet. Ama ben daha çok bir tür ejderha fısıldayıcısıydım. Yaratığın oldukça zararsız olduğunu anladığımda, onu öldürecek cesareti kendimde bulamadım. Bu yüzden güçlerini bastırdım ve sessiz kaldım. Bildiğim kadarıyla hâlâ adada bir mağarada yaşıyor." Göz çukurlarını bana çevirdi ve sol göz çukurunun içinden bir solucan geçerken yüzümü buruşturdum. "Eğer bana yardım edersen ve kendini savunmak için başka seçeneğin yoksa onu öldürmeyeceğine söz verersen, sana onu nerede bulacağını söyleyeceğim ve arkadaşını geri alman için gerekli araçları vereceğim."

"Arkadaşım değil" diye düzelttim, "Peki sana nasıl yardım edeceğim?"

"Bu Vanatörler... durmayacaklar. Ben bir iblisim ama aynı zamanda ejderha dokunuşuna uğradım ve beni biraz anormal yapan başka güçlerim var. Bir şekilde kemiklerimi toz haline tüketirlerse gücümü emebileceklerini anladılar. Doyumsuzlar. Biri giderse, daha fazlası gelir. Beni leş gibi parçalamaya devam edecekler, her hafta uykumu bölecekler, ta ki geriye en ufak bir lokma kalmayana kadar. Arada yüzyıllardır acı çekiyorum, bunu hak ettiğime eminim, ama günahlarımın bedelini ödedim. Şimdi tek istediğim iblisin ebedi alevine ulaşmak. Bunu bana sen verebilirsin." Gabe'e döndü. "Ya da en azından o verebilir."

George'un isteğini düşünürken Gabe sessiz kaldı ve bir dezavantaj düşünmeye çalıştı. şekilde çevirirsem çevireyim, bir tane bile göremiyordum. En kötü ihtimalle bize yalan söylemişti ve durumumuz eskisinden daha kötü değildi. Ve yine de, Gabe yararlı olduğunu kanıtlamış olsa da, iblisler kurnaz bir gruptu...

"Ejderhanın şimdi nerede olduğunu söylemiştin?" George tereddüt etti.

"Sakladığınız her neyse o olmadan oraya giremeyiz, o yüzden bize söylemenizin zararı olmaz."

İç çekti. "Ona zarar vermeyeceğine söz ver. Sana söylememin tek yolu bu."

Bu noktada başka seçenek yoktu. "Ona zarar vermemek için elimizden geleni yapacağız."

George yine derin bir iç çekti. "Onu ben alırım. Afrodit Dağı'nın altında, adanın diğer tarafında."

"Afrodit canlı bir yanardağ," diye mırıldandı Gabe. "Kimsenin sülfür kokusunu almasını istemiyorsan ve sıcaktan hoşlanıyorsan bir ejderha için iyi bir saklanma yeri. Denize de çok kolay erişim var."

Ve hala...

Raven'la göz göze geldik ve o da başını salladı. "Katılıyorum. Tedbirli olmak üzmekten iyidir."

Zihinlerin bu en son birleşimi karşısında neredeyse hırlayacaktım ama dikkatimi Nicholas'a yönelttiğim için kendimi tuttum.

"Raven'ın dün barın arkasında yaptığı gibi başka bir tuzağa düşmediğimizden emin olmak için ona dokunabilir misin?"

Bu küçük iğneleme kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı çünkü arada sırada küçüklük yapmaktan çekinmiyordum.

"Yapabilirim," dedi Nicholas, tereddütlü adımlarla ilerlerken.

Onu pek suçlayamazdım. Bir zombiyle bu kadar yakın ve kişisel olmak muhtemelen ölmenden önce yapılacaklar listesinde yoktu ama burada hepimizin fedakârlık yapması gerekiyordu.

Nicholas elini George'un kemikli omzuna koydu. Uzun bir süre hareketsiz durdu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Hiçbir şey alamıyorum. Belki de teknik olarak ölü olduğu içindir!"

Nicholas'ı izlemek bir filmin akışını izlemek gibiydi. Yüzü her şeyi ele veriyordu ve her ne görüyorsa, müthiş bir şeydi. Konuştuğunda nabzım o kadar yüksek atıyordu ki, kafamın içinde bile duyabiliyordum.

"Gerçeği söylüyor," mırıldandı Nicholas, elini çekip geriye doğru tökezlerken gözyaşları boğazına düğümlenmişti. "Ejderha yanardağın altında yaşıyor ve onu nasıl zapt edeceğini biliyor. İstedliğini yap."

Nicholas'tan yapmasını istediğim ihlalden dolayı midem bulandı, ama iblis George için daha da fazla.

"Bunun için özür dilerim. Çok gerekli olmadıkça gördüklerini kimseye anlatmaz. Nicholas, duydun mu?" Omzumun üzerinden seslendim.

"Duydum," diye cevap verdi, sesi hâlâ duygusallıktan kısıktı.

"Artık barış çok yakın olduğu için umurumda değil," dedi George. "İhtiyacın olan şeye gelince, o zaten sende var. Sadece nasıl okuyacağını bilmiyordun. Günlüğü yanardağa götür. Oraya vardığında ve ejderha Saldraenaen'i bulduğunda, son sayfayı yırt ve bir yıldız şeklinde katla. Oradan ne yapacağını tam olarak bileceksin."

"Elbette bundan daha iyisini yapabilirsin," diye ısrar ettim, acı çektiğini biliyordum ama hazırlıksız gitmeyi de istemiyordum.

"Yine de gereğinden fazlasını yaptığım kesin değil mi?" diye karşı çıktı. "Bitir şunu," diye yalvardı, yanımdan geçip Gabe'e doğru bakarak. Gabe bana doğru baktı ve ben de isteksizce başımı salladım.

"Bunu yapabilirim," dedi Gabe.

Geri kalanımız George'un önünde diz çökerken ona yer açmak için geri çekildik. Kısa bir süre ayrılıp onları yalnız bıraksak mı diye düşündüm ama sonra Ejderhaya Fısıldayan konuştu.

"Lütfen hepiniz kalın. Son anlarımda yalnız kalmak istemediğimi fark ettim."

Hepimiz aynı fikirde olduğumuzu mırıldandık ve yerimizde durup bekledik.

Gabe başını eğdi ve halkının dilinde ilahi söylemeye başladı. Pek çoğunun anlamını bilmiyordum ama görevine duyduğu ciddi saygıdan hiçbir şey anlaşılmıyordu. Kendisinden birini mezara koyuyordu ve bu onun için önemliydi.

İblisin lehine bir başka nokta.

Sözleri hızlandıkça ve daha coşkulu hale geldikçe yer sallanmaya başladı. Büyük, siyah kanat uçları George'un gömleğinin arkasından patladı ve uçtan uca bir düzine metre boyunca uzanan görkemli bir çift kanada dönüştü.

"Vay canına," diye fısıldadı Myrr, yaklaşırken bana çarptı. "Harika." Gabe onu duymamış gibi başparmağını parmağımın ortasına bastırırken George'un alnına vurdu ve gözlerini kapattı.

Gabe'in kalbinden kıpkırmızı bir ışık parlamaya başladı ve sonra yayılarak bir lav akıntısı gibi omzuna ve kolundan aşağıya doğru aktı. Başparmağının ucundan fırladığında, George'un kafatasını anında tutuşturarak alevler içinde bıraktı.

"Teşekkür ederim kardeşim," diye tısladı, ağzı korkunç bir gülümsemeye dönüşmüştü. "Teşekkür ederim."

Bir saniye sonra geri kalanı da tutuştu ve ateş onu tüketirken kıvılcımlar gece gökyüzüne yükseldi. Alevler kırmızıdan buz mavisine dönüştü ve saniyeler içinde George artık yoktu. Geriye kalan tek şey bir kül yığınıydı.

"Adam için biraz kötü hissediyorum," dedi Myrr. "Çok uzun zamandır burada, arafta sıkışıp kalmış durumda. Mutlu bir son görmek oldukça güzel."

Haftalarca kazılıp parçalara ayrıldıktan sonra yanarak ölmeye 'mutlu son' diyebileceğimden emin değildim ama balon patlatma alışkanlığımdan kurtulmaya çalışıyordum.

Myrr ve Nicholas'a baktım, George'un geçmişiyile ilgili gördüklerinden dolayı hâlâ sarsıldığı çok açıktı. Onu pek suçlayamazdım. İblisler arasındaki bu eskimeyen ritüeli izlerken bile boğazım dökülmemiş gözyaşlarıyla sızladı. Yine de kendimi ya da bir başkasını şımartacak zaman yoktu.

"Vanatörler gelip George's All You Can Eat Buffet'ın kapalı olduğunu fark etmeden ve suçlunun kim olduğunu bulmadan önce buradan gitmeliyiz. Siz ikiniz," Nicholas ve Myrr'ı işaret ettim, "geride kalacaksınız. Eğer üç gün içinde dönmezsek, muhtemelen dönmeyeceğimizi varsayabilirsiniz. Bölgelere geri dönüp kardeşlerime haber vermeniz gerekecek ki bir sonraki hamlelerini düşünebilsinler. Anlaşıldı mı?"

"Benimle birlikte Vahşi Kraliçe'ye geri dönmeliler. Orada daha güvende olurlar," dedi Gabe. "Tazılarım ve tüm muhafızlar oradayken Vanatörlerin harekete geçme olasılığı çok daha düşük."

Haklı olduğunu biliyordum ve şimdiye kadar yardım etmek için yaptıklarına bakılırsa, ona güvenmekten başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu.

"Pekala."

"Tüm bu olup bitenlerden bahsetmek istemedim ama bilmelisin ki... Afrodite Dağı son zamanlarda gürlüyor. Daha önce hiç duymadığım derin gümbürtüler. Hava durumundaki gariplikler ve diğer şeylerle birlikte, ne kadar güvenli olacağından emin değilim."

"Güvenli mi?" Homurdanarak söyledim. "Biz gittiğimizde o gemi de gitmişti. Başka seçeneğimiz yok, Gabe. Ve eğer volkan yakında patlamakla tehdit ediyorsa, bu gece gitsek iyi olur."

Raven'a döndüm ve o da başını salladı. "Sen hazır olduğunda, Frostbite."

Bu aptal lakap varlığımın belasıydı. Seyahatlerimizde buna bir an önce son vermek için aklıma bir not aldım. Günlerce olmasa bile saatlerce yalnız kalacaktık, bu yüzden en azından damarlarımda onun adını çağıran bu uğultu dışında konuşacak bir şeyimiz olacaktı...

Topuklarımın üzerinde döndüm, Myrr ve Nicholas'a veda ettim ve kilisenin kapısına yöneldim.

"Evet, bu karışıklık için endişelenme. Arkadaşın Gabe halledecek. Siz önden gidin," diye mırıldandı Gabe.

Kevin'in yanımda koşturduğunu fark etmem bir saniye sürdü. Kıkırdadım ve yumuşak tüylerini okşadım, katılaşmış kalbim sıkışmaya başladı.

"Oh, hayır evlat. Yardımın için çok teşekkür ederim ama burada efendinin yanında kalmalısın."

"Ben onun efendisi değilim," diye seslendi Gabe, bir iskelet kolunu alıp diğer kemik yığınlarının arasına atmak için durakladı. "Hiçbir zaman gerçekten olmadım."

Gözlerimi kırptırdım, dudakları hüzünlü bir gülümsemeye dönüşürken kelimeleri hesaplayamadım.

"Tatlı ve pasif görünebilir ama Kevin da dahil olmak üzere cehennem köpeklerinin efendisi yoktur. Onların koğuşları vardır. Ve her ne sebeple olursa olsun, özverili bir şekilde onu kurtarmayı seçtiğinde, onun efendisi oldun."

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

Kuzgun

"Y Biliyor musun, Frostbite," dedim ormanın başka bir sık bölümünden geçerken, "daha iyi bilmesem, sanki benimle daha fazla zaman geçirmeyi arzuluyorsun derdim. Tek başına."

Onu liderlik yapmaya ikna etmenin kesin bir yolu varsa o da onu kızdırmaktı.

Diana homurdandı, geri sallanıp yüzüne çarpmasın diye dalı benden almaya dikkat ediyordu ama bana dokunmamaya da dikkat ediyordu. "Sana bunu söyleten ne?"

"Gabe'in bizi volkanın tabanına daha çabuk ulaştırmak için araçlardan birini kullanma teklifini kabul etmemeyi seçtim. Şimdiye kadar ejderhanın küçük sığınağına varmış olurduk. Bunca zamandır birlikteyiz... Sanırım bunu istiyorsun."

Hırıltısı nabzımın biraz daha hızlı atmasına neden oldu, kasıklarımaya yerleşti ve beni sertleştirdi. Bu hırıltı bende ona saldırma isteği uyandırmadıysa ne olayım.

"Onu bu yüzden geri çevirmedim, seni kibirli pislik. Ejderhayı ürkütemeyiz, Maverick'le birlikte kaçabilir ya da onu öldürebilir, ya da tanrı yardımcımız olsun, ya onu ve mücevheri bütün olarak yutarsa? O zaman ne olacak bayım, bana doyamayacak mısın? Ejderhanın gırtlığına tırmanıp mücevheri geri mi alacaksın? Yoksa sıçana kadar bekleyip yığınları mı karıştıracaksın?"

Omzumun üzerinden ona güldüm ve Kevin'in alçak sesle gürlerken bana şaşı bir bakış fırlatmasına neden oldum. "Bunların hepsi mi? Önünde yürümemi izlemekten hoşlandığını itiraf etmek yerine bunları mı buldun? Yaratıcı."

"Tamam." Bir dalı kopardı ve sivri ucuyla kıcıma sapladı. "Ben önden gideceğim o zaman. Çekil yolumdan."

Zafer kazanmış gibi hissederek, yanımdan geçip giderken ona alaycı bir selam verdim. Arkadan gelmesi hoşuma gitmiyordu -hâlâ bilmediğimiz bir sürü şey vardı- ama bir şeyden emindim. Her yönden tehlike geliyordu ve Diana'nın onu görebileceğim bir yerde olmasını istiyordum. Kevin onun yanında volta atıyor, büyük beyaz cehennem köpeği biz ilerledikçe havayı kokluyordu. Benden her ne kadar hoşlanmasa da, onun da benim gibi Diana'yı canı pahasına koruyacağını biliyordum. Önemli olan tek şey buydu.

Etrafımızdaki hava yeniden değişmeye başladığında, gece gökyüzü ani bulut örtüsüyle derinleşirken bile içimdeki gerginlik azaldı.

Diana omzunun üzerinden konuştu, düşünceli bir hal aldığı için kızgınlığı azalmaya başlamıştı. "Raven... Rahip Mauricio'nun bahsettiği şu karanlık anne Lilis. Sienna'yı öldürmeye çalışan ve rüyalarına musallat olan varlıkla aynı varlık... ve burada olduğumuzu biliyor."

Şimşekler gece gökyüzünü aydınlatıyor, orman ağaçlarının tepelerinde uzaklardan gelen bir gök gürültüsü yaklaşan fırtınayı haber veriyordu.

"Öyle görünüyor," dedim hafif bir yamaçtan aşağı kaymaya başladığımızda, şiddetli yağmur toprağı gevşettiğinden altımızdaki zemin yumuşaktı. "Vanatörlerin güçlenmek için adımlar attığını, öldürülmelerinin zorlaştığını ve nasıl kullanılacağını bilmemeleri gereken büyüler kullandıklarını biliyoruz. Bir büyücünün onlarla birlikte çalıştığını biliyoruz - yine, olmaması gereken ama olan bir şey. Ve mezarlıkta hissedilen bir varlık vardı..." Tanıdık demek istemedim çünkü bu, evet gerçekten de dünyanın sonunu getirmeye çalışan karanlık varlığın onu durdurma çabalarımızı dikkate aldığını kabul etmek anlamına gelirdi.

İçimi çektim, sonuçlarından nefret ediyordum. Henüz ikinci anahtarı bile tespit etmemiştik ve şimdiden boku yemiştik. Tüm görevimiz -sadece Maverick'i geri almak için değil, nihai hedefimiz... tüm anahtarları bulmak- tehlikelerle dolu olacaktı. Değişen hava, gelgitler, tüm bunlar yeterince kötüydü. Şimdi, sadece Doğa Ana'nın bizi öldürmek istemesi yerine, peşimizde bir de bu kötü kaltak Lilis vardı. Ama tüm bu olanlardan sonra kendimi daha fazla kandırmanın bir anlamı yoktu.

"Artık Peçe'yi aktif olarak yerine koymaya çalıştığımızı bildiğine göre, sanırım saldırılarının kapsamını genişletmeye ve kendini tanıtmaya karar verdi."

Sanki sözlerim tetikleyici olmuş gibi, hava daha da soğudu ve altımızdaki yamaç aniden , görünmeyen bir güç tarafından tetiklenen bir çamur kayması.

Hiçbir uyarı yoktu, sadece toprak altımızda kayboluyordu. Havada ikimize de ait olmayan kahkahalar vardı.

"Raven!" Diana artık o kadar da yumuşak olmayan yamaçtan aşağı çekilirken çığlık attı, yuvarlandı. Peşinden fırladım, sadece zeminin ağırlığından değil, gördüklerimden dolayı da kendi dengemi zar zor koruyordum.

Sanki görünmeyen bir varlık Diana'ya saldırmış, vücudu sarsılmış, havaya fırlatılmıştı... hiçbir şey yoktu. Ve yine de oluyordu. Kevin hırladı ve saldırdı ama tutunabileceği hiçbir şey yoktu.

"Dayan, Frostbite." Yamaçtan aşağı atıldım ve Diana'nın peşinden atıldım, onu yakaladım ve vücudunu kendi vücudumun altına aldım, onunla saldırganı arasında bir kalkan görevi gördüm. İlk darbe sırtımın ortasına geldi ve yüzümü buruşturdu, içimden hava fişkırdı.

Diana gözlerini kırıştırarak bana baktı, yüzü çamur içindeydi, kirpikleri ıslaktı ve gözleri kocaman açılmıştı. "Bu da ne böyle?"

"Sanırım ona çok fazla seslendik," diye homurdandım bir darbe daha inerken.

Saldırıyı beklemek için onu vücuduma sıkıca sarmıştım ama Diana'nın başka fikirleri vardı.

"Bırakın beni!"

"Hayır! Kıpırdama, Diana!"

Ben darbe üstüne darbe yerken gözleri benimkilere kilitlenmişti, aklım oyunun sonundaydı. Lilis o kadar da güçlü değildi. Bizi doğrudan öldürebilseydi, şimdiye kadar yapardı. Bu yüzden sıkı tutundum.

"Raven, beni bırakmalısın, bağ derinleşecek!" Diana altımda kıvrandı.

"Henüz işi bitmedi," diye homurdandım, kaburgalarımın inleten bir darbe alırken. Neden özellikle Diana'yı istiyordu... Bu içimi kemiren bir soruydu. Frostbite'ımın tacı olmasa bile bir kraliçe olduğunu biliyordum. Çünkü her darbe beni Diana'dan uzaklaştırmak içindi. Onu savunmasız bırakmak için. Diana Sienna değildi. O bir anahtar değildi.

Peki o zaman neden? Sadece aradığımız için mi? Bu Lilis, Diana'nın nasıl bir tehdit olduğunun farkında mıydı? Öyle olmalı.

Bir tane daha, büyük bir atış kaburgalarımı dövdü, sanki toptan atılan örs gibi. Neredeyse Diana'yı kollarımdan koparacaktı ve nefes nefese kalmıştım.

"Diana!" Onun adını soludum. "Daha fazla dayanamayacağım!"

Nefes nefese kaldı. "Bıçak, belimde!"

Bu noktada bir bıçağın nasıl yardımcı olacağını göremiyordum ama elimi altına soktum ve deri bir kılıf çıkardım. Onu sıkıca tuttum ve Diana bıçağı çekip çıkardı ve bir meşale gibi havaya kaldırdı.

Bıçaktan mavimsi bir ışık yayıldı ve etrafımızı saran karanlığı aydınlattı. Bir büyü titreşimi vardı ve kılıç benim bile hissedebildiğim bir titreşimle uğulduyordu.

Bir çığlık havayı aydınlattı ve darbeler durdu, ama ben bir an daha bekledim.

Yüzümü buruşturarak Diana'yı ittim ve ayağa

kalkmaya çalıştım. "Bu da ne?"

Diana ayağa ve deri kılıfı benden geri alarak bıçağın ışığını söndürdü. "Maverick kaçarken onu iblis topraklarından getirdi."

"Doğru... ama..."

"Burada olmaz." Başını iki yana salladı. "Belki daha sonra. Gabe bunu gizli tutmamı söyledi. Sadece yanımda olduğu için mutluyum."

Gabe'le silah hakkında mı konuşmuştu? Acımın bir kısmını dindiren kıskançlık patlamasından hoşlanmamıştım.

Kendimi toparladım. "Tamam. Bıçak konusunu başka zaman konuşuruz. Ama sanırım bazı noktalarda bizi duyabildiğini varsaymak zorundayız. Onu gündeme getirmek neredeyse onu çağırmak gibi görünüyor." Başka bir zaman olsa kadın duyguları hakkında bir espri yapardım ama kaburgalarım zaten ezilmiş gibi hissediyordu. Bu kadar erken bir zamanda başka bir dayak yemeye hiç niyetim yoktu.

Diana yüzündeki çamuru sildi. "Bunu neden yaptın-"

"Seni korumak için buradayım Diana. Bedeli ne olursa olsun. Her şeyin planında, benim hayatım önemli değil. Seninki önemli. Dünyanın kaderi sana bağlı." Ona önden gitmesini işaret ettim. Büyük cehennem köpeğine baktım. "Hiçbir şey için teşekkürler, Kev."

Bana doğru oflayıp pufladı ve Diana'ya ulaşmak için yanımdan geçip gitti. En azından önceliklerini doğru belirlemişti. Ama Diana hâlâ sanki ikinci bir kafa çıkarmışım gibi bana bakıyordu.

"Gitmeliyiz, Frostbite." Ona taktığım ve hiç hoşlanmadığı belli olan bu lakabı kullanmam, onu karşılaşmanın neden olduğu sersemlikten kurtardı ve yürümeye başladı.

Derin ormanda tekrar onu takip etmeye başladım. Biz ilerledikçe sarmaşıklar, ağaçlar ve çalılar daha da büyüyor, yağmur daha da şiddetleniyordu. Ama bizi durduran bu değildi. Ayaklarımızın dibinde bir şimşek çaktı,

aramızdaki küçük toprak parçasını patlattı. Hepimiz geriye, üç farklı yöne doğru savrulduk. Kevin alçak sesle homurdandı ama Diana ciyaklamadı bile.

Görünüşe göre Lilis'in bizi bu yoldan korkutmaya çalışması bitmemiştir - ki bu da yolun gerçekten de doğru yol olduğunu doğruluyordu.

Lanet olsun.

"Diana, fırtınanın dinmesini bekleyecek bir yer bulmalıyız."

Sözlerimi noktalayan bir başka şimşek sol tarafıma düştü, ısı ve ışık beni kavurdu. Yana doğru tökezledim, dirseğimle bir çift el hissettim ve sonra beni sürüklemeye başladı.

"Kevin, bize bir sığınak bul!" diye bağırdı bir sonraki kulak patlatan gök gürültüsü patlamasında.

Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptım ama odaklanmaya çalıştığımda beyaz bir denizden başka bir şey yoktu. Neredeyse doğrudan ışığın vurduğu yere bakıyordum.

Kahretsin.

"!" Elini sıkıca tutarak bağırdım. "Sakın bırakma!" diye

bağırdı. "Sakın bırakma."

Parmaklarımız kenetlendi ve beni çekmesine izin verdim. Gözlerimi kapalı tutuyordum ama yine de etrafımızdaki parlak ışık parıltıları o kadar yakındı ki, yanlış bir adım atarsak ikimiz de mahvolurduk.

"Birinin başına gelen, ikisinin de başına gelir. Vampir ile kaderindeki kan eşi arasındaki bağ böyledir."

Bu sözler anneme aitti ve yüz yıldır onun sesini kafamın içinde duymamıştım.

Zamanı değil anne, lanet olası zamanı değil.

Yine de gözlerim kapalı ve elim Diana'nın elindeyken, ölene kadar annem, koruyucum ve arkadaşım olan kadının sözlerini tekrarlamaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Şimdiye kadar unuttuğum sözler.

Bölgeden uzaklaşırken dalgalar teknenin kenarlarına çarpıyordu. Yarattığım karmaşadan uzaklara.

"Onu kurtardığını biliyorum," dedi annem, kolunu omuzlarıma dolayarak. "Ama... karşı karşıya geldiğin kişinin Edmund olduğunu biliyor muydun? Veliaht Prensi öldürmeye çalıştın. Eğer Evangeline araya girip muhafızların seni görmesini engellemeseydi, şimdi ölmüş olacaktın. İdam edilmiştin."

Soruya karşı dar omuzlarımı kamburlaştırdım. "Evet... Biliyordum."

"O zaman neden yaptın? Yapmamalıydınız demiyorum ama hayatları tehlikeye atmanın da bir yeri ve zamanı var-"

"Çünkü yapmak zorundaydım!" Genç sesim yaptıklarımın ağırlığı altında çatlayarak ağzımdan kaçırıldı. Kaçıyorduk. Bir hizmetçi ve oğlu, neredeyse Veliaht Prens'i öldürdüğüm için bildiğimiz her şeyden uzağa itilmişti. "Yapmak zorundaydım," diye fısıldadım. Başka kelime bulamıyordum, o gün sahilde beni neyin ele geçirdiğini kendim de anlamıyordum.

"Buraya!" Diana elimi sertçe çekerek beni sola doğru sürükledi. "Buraya."

Yolumu göstermesi için bir elimi uzattım ve gözlerimi açmaya cesaret ettim.

Kevin bize bir mağara bulmuştu, yaklaşık on metre derinliğinde, dört metre genişliğinde ve benim ayakta durabileceğim kadar yüksekti. "Görüşüm geri geldi."

"Güzel. O zaman ateş yakmama yardım edebilirsin."

Döndüğümde onu titrerken gördüm, sağ yanağında bir morluk açmıştı, aynı kaşının üzerinde bir dal yarası vardı. Buz gibi geniş gözleri bana bakıyor, içimde bakmak istemediğim bir şeyi çekiştiriyordu.

Buzlu gözler dalgaların arasındaki suyun altından bana bakıyordu.

Onun yanından mağaranın arka tarafına doğru yürüdüm, başımı sallayarak garip düşünceleri kovdum. "Burada biraz çıra var." Ateşi yakmaya odaklandım. Dışarıda şimşekler çakıyor ve gümbürdüyordu, yağmur bizi mağaranın arkasına sürükleyecek kadar sert yağıyordu.

Hemen bir ateş yaktım, fırtınanın karanlığını ve soğuşunu biraz olsun dağıttım.

Kevin Diana'nın yanına kıvrıldı ve Diana Kevin'a dev bir yastıkmış gibi yaslandı. İçimi çektim ve sırtımı duvara vererek oturdum ve gözlerimi kapattım.

Sessizlik çöktü - ya da mağaramızın dışında şiddetlenen elektrik fırtınası nedeniyle olabildiğince sessizdi.

"Teşekkür ," dedi Diana usulca. "Sen iyi misin?"

"Peki," diye zorlukla yutkundum. "Sen dinlen, ben nöbet tutarım."

Uzun bir yolculuk için hazırlanmamıştık; Gabe gidiş ve dönüşün en fazla beş saat süreceğini söylemişti. Ama yolumuzun kesileceğini hesaba katmamıştık.

Diana'nın nefesi derinleşti ve ben orada oturup ormanın karanlığına baktım, geçmiş etrafımı sarmıştı. Beni dikkatimi vermeye zorluyordu. Hayatım boyunca kaçtığım şeye bakmaya zorluyordu.

"Oğlum, başın belada değil." Annem bir elini başımın üzerinde gezdirdi ve omzuma yerleştirdi. "Sen her zaman bir koruyucunun kalbine sahip oldun; doğduğun andan itibaren."

Titredim ve annemin suçluluk yükünü üzerimden almasına izin vererek ona yaslandım. Çünkü yaptığım şey yüzünden ayrılmak zorunda kaldığımızı biliyordum. Hayatımız bundan sonra kolay olmayacaktı. "Ya ölürse?"

"Eminim yaşamasını sağlayacaklardır. Ne de olsa o Veliaht Prens. Yine de bir hizmetçi çocuğun onu öldüresiye dövdüğünün ortaya çıkmasını istemeyeceklerdir. Onun güçlü ve vahşi görünmesini isteyeceklerdir. Geleceğin uygun bir kralı." Eli kürek kemiklerimin arasında küçük daireler çizerek korkularımı yatıştırdı. "Bana her şeyi anlat, Slo-Raven." Sertçe yutkundtu.

Adımı değiştirmek zorunda kaldılar. Çünkü biri gelirse Sloan adında bir çocuk arayacaktı. Raven'ı değil. Saçlarımı kısa kestiler ve annem göğsümün sol tarafına bir dövme yaptırdı. Gideceğimiz anakaradaki vampir lordunun işareti. Kök sistemi dışarıya doğru yayılan devasa, bükülmüş bir ağaç. Gerçekte kim olduğumu saklamak için

-Edmund'a kimin saldırdığını hatırlayan olur diye. Şimdi de aynı işareti taşıyordu, saçları kesilmiş ve rengi değişmişti.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Çok küçüktü. Onu suyun altında tutuyordu."

Devam etmem için başıyla işaret etti. Dudaklarımı yalayarak hikayeyi anlattım. "Onun gözlerini gördüm anne. Kışın ilk karı gibi buz gibiydi. Sadece biliyordum... Onu ona bırakamazdım."

Annem yüzüme baktı. "Bunu anlıyorum ama bana neden Raven olduğunu söylemeni istiyorum. Neden bu kız? Neden bu an? Çünkü onu durdurabilirdin. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama sen onu durdurmadın. Sanki başka bir şey tarafından ele geçirilmiş gibi ona saldırdın. Dövüşmeyi bıraktığında bile muhafızlar seni ondan çekmeye çalıştı. Dişlerin düşmüştü ve... Ben oradaydım, Raven. Kontrolünü kaybetmiştin. Evangeline araya girmeseydi idama mahkum edilecektin. Edmund'un seni görmediğini ve gardiyanların hafızalarının silindiğini söylüyor. Şu anda yaptığımız her şey bir önlem."

Titriyordum, hayatlarımızı mahvettiğimi bilmek bana ağır geliyordu. "Biliyorum."

"O zaman bunu neden yaptın?"

Ona söyleyemezdim. Yine de gerçeği zaten bildiğine dair bir his vardı içimde. On üç yaşında anlayamadığım bir gerçeği.

"Onu korumak zorundaydım," diye fısıldadım. ". "

Annem yüzümü avuçlayarak başka tarafa bakmamı engelledi. "Bir gün gelecek Kuzgun, bununla yüzleşmek zorunda kalacaksın. O zamana kadar

hafıza kendini gömecek. Ama ruhunuz sizin o anda fark edemediğiniz bir şeyi fark etti."

Düşüncelerimi korku kapladı. Deli miydim? Bir canavar mıyım? Edmund'dan geriye kalanları görmüştüm ve diğer çocuğun yaşamasına çok şaşırmıştım. "Neyi tanıdı?"

Gülümsemesi yumuşak ve hüzünlüydü. "Onu buldun ve ruhun onun kim olduğunu anladığı anda, bunu değiştirebilecek hiçbir şey yoktu. Bugünden itibaren senin için başkası olamaz."

Sanki rüya görüyormuşum gibi anılarımdan sıyrıldım. Bir noktada yere yığılmıştım, sol tarafımda bir sıcaklık vardı, Diana'nın kokusu içime işliyordu. Gerçek içime işliyordu.

Sarsılarak uzaklaşmalı, beni uykusunda bile bulan bu kadından kaçmalıyım. Mağaranın öbür ucundan bana doğru gelmişti. Vücudu benimkine sıkıca yapışmıştı. Aramızdaki bağ uğulduyor ve dans ediyor, dışarıdaki fırtına gibi içimde çatırdıyordu.

Bir parçam çılgına döndü ve nefes almakta zorlandım. Çünkü bu gerçekleşiyor olamazdı. Burada olmazdı. Şimdi olmazdı. Özellikle de Diana'yla. Ve yine de orada oturup Diana'yı *hissettikçe*, sanki o benim hayatım boyunca eksik olan parçamış gibi... siktir et beni. Bunu inkar edemezdim.

Tüm vücudum titredi, soğuktan değil, üzerime çöken anlayıştan - içten içe bildiğim bir gerçektir bu. Artık benim için başka biri olmayacaktı. Annemin bana anlatmaya çalıştığı şey buydu - Diana'nın benim için ne ve kim olduğunu bir kez anladığımda benim için her şey bitmişti. Bunun kesinliği iliklerime kadar işledi ve son bir sefil inkar girişiminde bulundum. "Bu olmayacak." Kendi kendime fısıldadım.

Ama bu sözler hislerimi ya da onu koruma arzumu durdurmaya yetmedi. Karşı koyabilirdim ama bunun bana ne faydası olacaktı? Zerre kadar faydası olmazdı.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Gelmesine izin verdim, bağın üzerimden akıp gitmesine izin verdim ve onu kucakladım.

Sonra, ancak o zaman, Frostbite'ıma uzandım ve onu yakınımaya çektim... aramızdaki bağın derinleşmesine izin verdim. Direnmek nafileydi.

Onu kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapacaktım. Şanslıydım ki, annemin anıları benimle henüz bitmemişti.

"Ama anne... Ya beni geri seçmezse?"

Annemin gözleri kapandı. "O zaman hayatından geriye kalanlar boş görünecek. Kendini kanıtlaman gerekecek, çünkü eğer o senin eşinse, o da senin kadar sert ve güçlü olacaktır. Ve bir o kadar da inatçı."

İçimden şiddetli bir sahiplenme geçti. "Gerekirse onun için savaşıyorum."

"Savaşacağını biliyorum oğlum. Yapacağını biliyorum."

Kevin Diana'nın diğer yanına kıvrıldı, gözleri karanlıkta benimkileri buluyordu, sanki düşüncelerimi okuyabiliyordu. Yumuşak bir of çekti ve ben de başımı salladım.

"O bunu bilemez ya da inadından direnir ama ben direneceğim. Onun için savaşacağım, dostum. Ve bu savaşı ben kazanacağım."

Çünkü başka seçeneğim yoktu. Sonunda gerçeği kabul etmiştim.

Diana'nın yanımda olmadığı bir hayat, hayat değildi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

Diana

I Acımasızca dürüst olmak gerekirse, güvende olmak çok ama çok uzun zamandır hissettiğim bir şey değildi. Vampir krallığındaki hayatıma dair anılarım korku ve acıyla gölgelenmişti. Kurtadam kalesindeki hayatım olduğum şey yüzünden başından beri tehlikeliydim. Ve dönüştüğüm şey yüzünden. Babamın benim için savaşacağını her zaman bilsem de, her köşede beni bekleyen bir tehdit vardı - güvenlik hiçbir zaman bildiğim bir şey olmamıştı.

Peki burada, ormanın derinliklerinde, esrarengiz, şeytani bir sürtük olan Lilis tarafından kovalanırken, her şeyden önce bir ejderha avlarken nasıl kendimi güvende hissedebilirdim?

Elim geniş bir göğsün üzerinde yayıldı, parmaklarım kıvrıldı ve son zamanlardaki en derin uykumdan uyandım... sonsuza dek. Gözlerimi kırıştırarak, vücudumu Raven'ın etrafına sarmak için mağaraya doğru ilerlediğimi fark ettim.

Yukarıdaki Tanrıça, eğer aramızda biraz boşluk bırakmazsak bu kan bağı sonsuza dek sürecekti. Her şeyden önce bir güvenlik yanılması bile yaratmıştı! Onunla, bu bağı kendisinin de istemediğini en başından beri açıkça belli eden bir adamla.

Ve yine de... Kendimi yüzüne bakarken buldum, uyurken yüzüne gerçekten bakarken, her bir parçasını zihnime alırken, onu ezberlerken.

Koyu kirpikleri soluk yanaklarına değıyor, uykusunda yumuşak bir hırıltı çıkarırken bir dişi dışarı sarkıyordu. Bu sevimli olmamalıydı, gerçekten olmamalıydı ama... uzanıp yanağına dokunma, yüzünü bana çevirme dürtüsü çok güçlüydü.

Kan bağıının bana kendimi ona aitmişim gibi, hayatımın tüm karanlık ve zor kısımlarında yanımda duracak adam o olacakmış gibi hissettirmesinden hoşlanmıyordum. Oysa bu dünyada böyle bir şey olmadığını biliyordum.

Erkekler vefasızdı, yalancıydı ve bir kadının kalbini umursamadan istediklerini alırlardı. Kendimi ondan uzaklaştırdım, hoşlanmadığım duyguların ani saldırısına uğradım -zayıflık ve acı şu anda ihtiyacım olan bir şey değildi. Her zaman, gerçekten, ama özellikle şu anda. Yine de etrafımda toplanıp dikkatimi çekmek için yaygara koparıyorlardı.

Raven homurdandı ve ayağa kalktı. "Ne oldu?"

Dürüst olmak gerekirse, geçmişimin -kalbimin- kırık parçalarından başka hiçbir şeyle ilgisi olmayan duygularımı kontrol etmeye çalışırken sırtım ona dönüktü. Başımı salladım. "Bir şey duyduğumu sandım, hepsi bu."

Raven dışarı çıktı ve beni mağarada yalnız bıraktı ki bu da gayet iyiydi. Kalbimi yavaşlamaya zorlayarak uzun ve yavaş bir nefes aldım. Bu çok saçmaydı. Kan bağı yüzünden olmalıydı. Öfkelenmek için savaştım, Raven'a bağlı olmanın öfkesinin geçmişin korkularını ve kayıplarını yakıp yok etmesine izin verdim.

Kevin başını elimin altına sokarak kaldırdı, böylece başının üstünü okşamaktan başka çarem kalmadı. "Teşekkürler."

Derin bir of çekti ve Raven'ı mağaradan çıkarken takip etti. Cehennem köpeğinin ardından kaşlarımı çattım. Raven'dan hoşlanmadığını açıkça belirtmişti ama şimdi onu takip ediyordu. Bu da neydi şimdi?

Elimi yüzüme sürdüm ve mağaranın doğru bir adım attım, sonra bir adım daha ve bir adım daha. Her adımda korkularımı ve duygularımı biraz daha uzaklaştırdım, ta ki Raven'a bakıp sadece benim onun yanında olmak zorunda olduğum kadar benim de onun yanında olmak zorunda olduğum bir vampir görene kadar.

Karşılıklı hoşnutsuzluk.

Karşılıklı olarak birbirlerinden uzaklaşma ve kan bağı bir an önce koparma arzusu.

"Harekete geçmeliyiz," dedi Raven bana arkasını dönerek. "Hava sakinken. Şu anda volkandan çok uzakta olamayız."

Kevin onun yanına oturmuş, Raven'la aynı yöne bakıyordu. "Bir şey görüyor musun?"

"Sanırım dağın tepesi." Ben ona yaklaşırken eliyle işaret etti. "Orada, rüzgâr estiğinde ve ağaçlar sallandığında dağın tepesini görebilirsin."

Görmeye çalışarak yaklaştım ve sanki kötü kokuyormuşum gibi geri çekildi. Aslında bu düşünce o kadar açıktı ki bir kolumu kaldırıp kontrol ettim. "Kokuyor muyum?"

"Hayır. Sadece dün gece bana yapıştığında kan bağının derinleştığının farkındayım ve bunun için beni suçlamak isteyeceğinin de farkındayım, sanki seni uykunda büyüyle kendime yaklaştırmışım gibi." Bana baktı, sonra o kadar hızlı uzaklaştı ki neredeyse gözlerindeki korkuyu kaçıracaktım. Neredeyse.

Konuşmak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

"İkimizin de kan bağının mümkün olduğunca çabuk hafıflemesini istediğimizi biliyorum," dedi. "Hadi gidelim. Kevin, neden burnunla önden gitmiyorsun?"

"Dinlemeyecek-"

Ama Kevin, Raven'ın emrini yerine getirmek için önümüzden gitmediyse lanetleneceğim.

"Ona ne yaptın?" Gözlerimi şüpheyile kısararak sordum. "Hiçbir şey yapmadım. Bir anlaşmaya vardık. İkimiz de seni koruyoruz. Şimdi sıranın ortasına geç." Raven işaret etti ve ne bir alay ne de dikkatli bir flört vardı. Sadece iş vardı.

"Bugün... farklı görünüyorsun," dedim.

Raven arkama geçerken, "Amaç netliği dün geceye kadar hiç hissettiğim bir şey değildi," dedi.

Ne demek istediğini açıklayacağını düşünmüştüm ama sonra sustu ve beni kontrolden çıkmak için savaştan kendi düşüncelerimle baş başa bıraktı. Arzu. Acı. Yalnızlık. Keder. Kayıp. İhtiyaç.

Elimden geldiğince kendi duygularımı bir kenara iterek Raven'a odaklandım.

Mezarlıkta ölümsüzleri bulduğumuzda olduğu gibi onu arkamda hissedebiliyordum. Sırtının alt kısmındaki ağrıyı, kaburgalarındaki sancıları hissedebiliyordum. "Dünden beri hâlâ yaralıydın."

Homurdandı. "İyileşiyorum. Yapmış olsaydım daha hızlı olurdu... ama önemli değil. İyi olacağım. Senden bile daha hızlı iyileşiyorum."

Ona gözlerimi devirmek istedim. "Öyle mi düşünüyorsun? Vampir kanımdan ya da yeteneklerimden hiçbir şey kaybetmediğime mi inanıyorsun?"

Bu da nereden çıktı şimdi? Hayatımda hiç kimseyi içimde vampir kanı olduğuna ikna etmeye çalışmamıştım.

"Öyle mi?" sorusunu sanki pek istemiyormuş gibi sessizce sordu.

Omuz silktim, bu tartışmayı başlattığım için nefret ediyordum. Hâlâ yağmur suyuyla ıslanmış kalın bir eğrelti otu kümesini ittim. "Nicholas öyle düşünüyor gibi. Yıllar önce kurt adama dönüşmüş olsam da... Hâlâ zaman zaman güneşi hissediyorum ve bu beni ürkütüyor. Sanki tamamen kurt olmadığımı biliyormuş gibi."

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Edmund'un seni plajda öldürmeye çalıştığı günle ilgili ne hatırlıyorsun?"

Durdum ve ona baktım. "Neden?"

Omuz silkti ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Seni kurt adam olma yoluna sokan şey buydu ve seni kurtaran hizmetkârı merak ediyorum. Ona ne oldu?"

"Bir kadındı," dedim, "ya da bana öyle söylendi. Ona büyük miktarda para verilmiş ve oğluyla birlikte Bölge dışına gönderilmiş. Edmund'un böyle bir şeye kalkıştığı duyulmasın diye. O zaman bile onu korudular." Hepimizin bildiği bir hata neredeyse Bölgelerin geçici barışına mal oluyordu.

Raven'ın gözleri karardı. "Öyle mi?"

"O güne dair hiçbir şey hatırlamıyorum Raven, daha yeni yürümeye başlamıştım." Yüzünün kararmasına neden olan her neyse onu düzeltmek isterken buldum kendimi. "Bu yüzden sana sadece kendi bildiklerimi anlatıyorum, ki bu da çok az. Yeterince büyüdüğümde Evangeline'in bana anlatabildiklerini."

Yavaşça başını salladı. "Elbette, Evangeline bunu sana söylerdi." "Neden bilmek istiyorsun?"

Yine yürüyorduk, o hemen sağımda duruyordu, şimdi yol biraz genişlemişti. Uzanıp elini tutma dürtüsü güçlüydü ve bunu düşündüğüm anda biraz daha uzaklaştı.

Akıllıcaydı, iyiydi. Yapılması gereken doğru şeydi.

Ama bir yanımı kesmediyse ne olayım, beni reddettiğinde incindiğimi itiraf etmekten hoşlanmıyordum.

Kimden gelirse gelsin, reddedilmek çok kötü bir şeydi.

"Seattle'da duyduğumuz farklı bir hikaye hatırlıyorum," dedi. "Başka bir çocuk Edmund'un ne yaptığını görmüş ve onu senden çekip almıştı."

Ben bu kadar küçük ve çaresizken, genç bir lordun benim hayatım için savaştığını düşününce gülümsedim. "O zaman bir kahraman olurdu, değil mi? Keşke gerçek hikâye bu olsaydı."

Raven güldü. "Hikâyenin geri kalanında duyduğuma göre çocuk Edmund'u o kadar kötü dövmüş ki neredeyse öldürüyormuş. Muhafızlar tarafından sürüklenerek götürülmek zorunda kalmış ve Veliaht Prens'e verdiği zarardan dolayı idam edilmiş."

Boğazım düğümlendi. "Bu... doğru."

"Sence değil mi? Edmund," dedi Raven. "O ve yaptıkları yüzünden öldürülen ya da hayatları mahvolan pek çok insan var. Bunu ilk elden sen de biliyorsun."

Gözlerim beklenmedik yaşlarla doldu. "Ama beni kurtaran bir çocuğu öldürmek? Elbette bu..." Bunun kesinlikle böyle olmayacağını söylemek istedim ama daha iyi biliyordum. İkimiz de biliyorduk.

İçini çekti. "Veliaht Prens'ten daha güçlü ve daha tehlikeli bir çocuğa sahip olmak nasıl olurdu Frostbite? Ona karşı durmaktan korkmayan biri. Bu hiç de iyi olmazdı. Böyle bir çocuktan kurtulmak en iyisi."

Beklenmedik bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü, çünkü şimdi onu neredeyse görebiliyordum, genç bir vampir lordu, beni savunmak için atlıyordu. Beni öz kardeşimden kurtarıyor.

Ve bir merhamet eylemi yüzünden hayatını kaybetti. Çünkü diğer tarafa bakmamayı seçti.

sildim. "Eğer bu gerçek bir hikâyeyse, o çocuk için üzülüyorum."

Raven sanki karnına yumruk atmışım gibi homurdandı. "Belki de senin tek ve biricik sevgilin olması gerekiyordu."

Nefesim kesildi ve ona döndüm, bir eş bulmakla ilgili tüm korkularım su yüzüne çıkmıştı. Babamın sözleri. Kimseyle bağ kuramayışım.

Bir eş bul. Bir
varis edin.

Ama beni onlara çeken hiç kimse olmamıştı, Maverick dışında. Raven'ı saymazdım, kan bağı en başından beri, kalenin depolarından su içtiği zamandan beri devam ediyordu.

"Sen bir piçsin," diye . "Bunu söylemeye nasıl cüret edersin?"

Belinden eğildi. "Her zaman olduğu gibi, emrinizdeyim."

Sözlerini geri alması için ona bir tokat atmak istedim ama Kevin derin bir havlamayla sözümüzü kesti.

İkimiz de döndük ve ancak o zaman ona ne kadar yakın durduğumu, ona öfkeliyken bile bedenimin onu aradığını fark ettim.

Patika önümüzde açıldı ve dağın -bakın, volkan- tabanı hızlı tahminime göre bir milden daha az uzaktaydı.

"Otuz dakika içinde orada oluruz," dedim. "Hızlanırsak daha az." Kevin koşarak önümüzden çıktı, ben de koşarak onu takip ettim.

Arkamda Raven'ın ayak seslerini duyduğum kadar, onu arkamda hissediyordum. Onu anlamsızca becerme dürtüsü hâlâ derimin altında yatıyordu ama sözleri içimdeki bir şeye çarpmıştı. Hikâyesinin doğru olup olmadığını öğrenme ihtiyacı.

Ve eğer öyleyse çok fazla acı.

Yıllar önce beni kurtaran bir çocuk var mıydı? O çocuk öldürülmüş müydü? Bu düşünce kalbimi parçaladı ve yıllar yalnızlık beni yiyip bitirdi... Ya o çocuk aradığım çocuk olduğu için öldürüldüyse? Her yönden bana uyan çocuk. Boğazımda düğümlenen hıçkırığı geri yutmak acı vericiydi.

Şimdi ve buraya odaklanmam gerekiyordu ama bu da sorunun bir parçasıydı. Çünkü Maverick önümüzdeydi ve bana seslenmişti - belki kaçmış ve bana ait bir şeyi çalmıştı ama yine de bana seslenmişti.

Ve gerçekte bir eş isteyen parçam, onun orada bir yerde olduğuna dair umudunu hiç yitirmemişti. O her kimse.

Kevin önümde yavaşladı, vücudunu yere indirdi, boğazının derinliklerinde bir sızlanma vardı.

"Yere yat," diye tersledi Raven, beni yere yatırdı ve bizi devasa eğrelti otlarının altına yuvarladı. Gözlerini patikadan aşağı dikti, ben de bakışlarını takip ettim.

Yanardağın dibinde, ejderha daha önce görmediğim bir delikten sürünerek çıktı. Havayı kokladı, girişte durakladığında dili dışarı ve etrafa fırladı. Pulları Jeremiah'ın kitabındaki resimde görülen koyu yeşil ve gri renkteydi. Ama karnı daha açık renkliydi, neredeyse beyazdı ve bir balık gibi pürüzsüzdü.

Görünüşe bakılırsa bulduğu şeyden memnun kalmış, gürleyen yanardağın tabanının etrafından dolaşmış ve suya doğru kaymış, neredeyse hiç sıçramadan gitmiş.

"Bırak beni!" Dirseğimi Raven'ın göğsüne saplayarak onu uzaklaştırdım. "Acele etmeliyiz."

İleri atıldım, Raven ve Kevin da benimle birlikte açıklığa doğru koşuyorlardı. Tanrılar bize bu büyüklükte bir açıklık verdikleri için bize olumlu bakıyorlardı. Bir hediye atın gözüne tükürmek üzere değildim.

Girişe ulaştık ve dümdüz aşağı iniyormuş gibi görünen bir deliğe baktık. Ama suyu görebiliyor, içerideki hafif dalgaları duyabiliyordum.

"Bir cenote," dedi Raven. "Bir su ejderhası için mantıklı."

"Cenoteler genellikle bir mağara sisteminin parçasıdır, değil mi?" Çoğunlukla gergin olduğum için sordum. Mağara dalışı daha önce yaptığım bir şey değildi ve su beni de diğer canlıları öldürebileceği gibi öldürebilirdi.

"Evet. Ama dalmak zorunda kalmayabiliriz..." Ona bırakmasını söyleyemedim elimi tuttu ve beni göğsüne doğru çekti. "Dayan, Frostbite."

Yerdeki deliğe doğru sıçrayıp bizi karanlığa bıraktığında irkildim. Sudan tam olarak korkmuyordum; orada burada yüzmekten hoşlanıyordum. Ama yüksekliği de pek sevmezdim. Boktan bir kombinasyondur.

Düştük ve birlikte suya düşene kadar ona tutundum, kristal berraklığındaki havuza çarpıp derinlere daldık.

Raven gitmeme izin vermedi, hemen değil. Beni orada, kendisiyle birlikte suyun altında tuttu, gözleri benimkileri buldu. Sanki bir şey arıyormuş gibiydi. Saçlarım etrafımızda süzülüyordu, yukarıdaki açıklıktan süzülen ışık güneş ışınlarını parlak ışık çubukları halinde aşağıya gönderiyordu.

Sonunda beni serbest bıraktı ve yüzeye çıktık, o an bozuldu.

Kevin yanımda yüzeye çıktı ve sadık yoldaşım olarak bana yaklaştı.

"Alo? Orada biri mi var?"

Bu ses mağaranın içinde yankılandı ve tam olarak tespit edilmesini zorlaştırdı. Yine , bir yankı uyandırdı. Sesini her yerde tanıyabilirdim.

"Maverick?" Aklımı kaybetmediğimi umarak seslendim.

"Evet, benim. Buradayım! Kahretsin, o geri gelmeden çıkar beni!"

Gerçekten burada olduğuna inanamıyordum. Bu düşünce uzaktı, Maverick'i alıp buradan gitme ihtiyacının çok gerisindeydi.

"Görünüşe göre onu bulduk," dedi Raven ve sanki bir maskenin yerine yerleşmesini izler gibiydim. Birkaç dakikalığına gerçek Raven'ı gördüğümü sandım. Ya da birinin görmesine izin vereceği kadar gerçek.

"Geliyoruz. Seslenmeye devam et!" Cenote'nin kenarına ulaştığımızda söyledim.

Maverick'in sesini takip etmek kolay bir şey değildi. Kokusunu bulmaya çalışmak da pek iyi değildi. Sanki gerçek yerini gizlemek için her mağaraya sürüklenmiş gibiydi. Ya da kokusu mağara sistemi boyunca yayılıyordu.

Olabildiğince hızlı ilerlerken dakikalar geçip gidiyordu. Beklediğim zifiri karanlığı bölen, orada burada ışık huzmeleri vardı.

Yer gümbürdedi ve üzerimizdeki dağ, yan duvarlara uzanmama neden olan bir geçirme çıkardı. Bir ısı dalgası bize doğru yuvarlandı; hava, üstümüzde fokurdayan lavlardan çıkan zehirli dumanlarla ağırlaşmıştı.

Raven öksürdü. "Eğer onu hemen bulamazsak, sadece dumanlar bile onu öldürecek."

Panik beni pençesine aldı ve hızımı artırdım. "Mav?"

Raven bu lakap karşısında sertleşti.

"Burası. Sanırım bu taraftan." Raven sağa döndü ve sonra başka bir büyük obruğun içine girdik. Havuz ilkinden daha büyüktü ama üzerindeki açıklıklar bir ejderha için yeterince büyük değildi. Minyatür, yeraltı gölünün karşısında devasa bir göğüs kafesi vardı, eski bir memelinin soyulmuş kemikleri, bir kamyon büyüklüğündeydi. Ve söz konusu kaburga kemiklerinin içinde?

Neredeyse altmış yıldır görmediğim bir adam. Her insan gibi onun da yaşlı, zayıf ve ölüm döşeğinde olmasını bekliyordum. Ama gördüğüm şey hiç mantıklı değildi. Saçları hâlâ uzundu, oraya buraya örülmüştü. Açık kahverengi sakalları yakalandığı birkaç gün içinde uzamıştı. Bundan da öte, hâlâ gençti. Neredeyse onu hatırladığım kadar gençti. Kalbim çarpıyordu ve ne kadar bundan nefret etsem de, yıllar önce hissettiğim o çekimin aynısını mı hissediyordum?

Hâlâ oradaydı. Onu kurtarmamı, ona yardım etmemi istiyordu.

"Maverick?"

"Diana?" Kemikli hapisanesinin parmaklıklarını kavradı ve obruğun öbür ucundan bana baktı. "Bu...bu olamaz. Ölmüş ve sonunda sana geri dönmenin yolunu bulmuş olmalıyım. Tanrılar bana tek dileğimi verdi... güzel gözlerine son bir kez bakmak."

Raven hırladı ve aramıza girdi. "Evet. Katılıyorum. Son bir kez, orospu çocuğu."

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

Kuzgun

Wobruğun etrafını yürüyerek dolaşabildik ve hırsıza ulaştığımızda Diana ile Maverick'in arasında olduğumdan emin oldum. Belki de kasıtlı olarak görüşünü engelledim.

"Raven, kes şunu," diye homurdandı Diana, beni itip yolumdan çekmeye çalışarak. Ama yerimden kıpırdayamadım. Göğsüme kazınmış bir ağaç gibi orada kök salmışım. Öfkeden titreyen bir ağaç, bu Maverick karakteriyle bir irade savaşına kilitlenmişti.

Diana kolumu daha nazikçe çekiştirerek, vites değiştirip sirke yerine bal kullanarak, "Bu sadece aramızdaki bağın sana... bize böyle hissettirmesi," diye mırıldandı. "Mav'ı buradan çıkarmamız gerek. Buraya bunun için geldik. Onu öldürmeye değil."

Mav. Sevgi dolu lakabını bu kadar kolay kullanması içimde bir şeyler koparma isteği uyandırdı.

Çoğunlukla *Mav*'in yüzü.

"Yani, şimdi. Ejderha kokumuzu almadan ve ciddi bir tehlikeye girmeden önce." Hâlâ kımıldamadım.

"Tamam, ciddi bir tehlikeye girmeden önce," diye bastırdı.

Bu işe yaradı ve yavaşça geri çekildim. Çok değil, sadece bir adım , ama Maverick'le yüz yüze konuşmasına yetecek kadar.

"Yaralı mısınız?" diye sordu, hırsıza yukarıdan aşağıya bakarak. Herhangi bir yeri kanamıyordu, yoksa kokusunu alırdım, ama şimdi görüşümü engelleyen kırmızı öfke bulutu biraz dağıldığına göre, adamın kenarlarının kesinlikle sert görüldüğünü görebiliyordum. "Buradan kendi başına çıkabilir misin, yoksa seni taşımamız mı gerekecek?"

"Ben iyiyim. Sadece açım ve yorgunum," dedi ve Diana'nın eline uzandı, sonra bana bir bakış attı ve daha iyi düşündü.

Göründüğü kadar aptal değilmiş o zaman. Onun için iyi olmuş. Her şeye rağmen yaşayabilir.

"Balık avlamaya gitti. Genelde bir saat kadar daha gider, ama döner dönmez bana da biraz getirmek için hemen buraya gelir, tabii çığ olarak midem kaldırmaz. Bıçaklarınızı kemiği kesmek için kullanabilir misiniz?"

"Neden sadece kaldırmıyorsun?" Tersledim.

"Mümkün değil. Binlerce kilo ağırlığında olmalı-"

Ben iki kaburgasından tutup onu yerden kaldırırken Maverick kopup geriye sıçradı ve kemik kafesteki tutuşunu bıraktı.

"Kimse sana bacaklarınla kaldırmayı öğretmedi mi, Swindler?"

Başımı sabırsızca salladığımda bana bakakaldı. "Orada öylece durma, sürünerek çık."

İleri atıldı ve açtığım boşluktan içeri süzüldü. Sadece Diana'nın uyarı dolu bakışlarıyla birleşen dünyanın kaderi onu yarı yolda bırakmamı engelledi. O kurtulduktan sonra leşi bir gümbürtüyle kumlu mağara zeminine indirdim.

"Bu taraftan," dedim ve geldiğimiz yoldan geri dönmeye hazırlandım. Diana başını salladı ve elini kaldırdı. "Bekle." Bana döndü Maverick. "Babamdan çaldığın değerli taş. Üzerinde mi?"

"Ben aldım. Boynumdaki bir zincirde asılıydı ama ejderha onu aldı. Aslında beni bu yüzden aldığını düşünüyorum. Parlak şeyleri seviyor, bunu açıkça belirtti - zihninizle konuşabiliyor, bu... yorucu. Yanında uyuduğu bir sürü hazinesi var." Uzun bir an durdu ve Diana'ya bakarak yüzünü inceledi. "Bakın, mücevher hakkında, onu çalmanın yanlış olduğunu biliyorum ve çok üzgünüm. O zamanlar farklı bir insandım-"

"Yapma Romeo," diye hırladım, bir elimi havada gezdirerek. "Şimdi ve burada kal. Parlak şeyler ne tarafta?"

Maverick ağzını kapattı ve sağımızdaki bir tüneli işaret etti. "Beni takip edin."

Diana'nın onun arkasında sıraya girmesine izin verdim, Kevin onun arkasındaki yeri aldı ve ben de ejderhanın geri dönmesi için duyularım devrede ve tetikte arkadan geldim.

Yürüyüşümüze kısa bir yol kala tünel keskin bir dönüş yaptı ve bir an sonra açık bir mağaraya adım attığımızda içeriye ışık doldu. Köşede bir yığın yaprak ve çalı, bir yatın sığabileceği büyüklükte bir yatak oluşturuyordu. Diana ve Kevin birlikte kayarak durdular.

"Bu şey ne kadar... ne kadar büyük?" diye tısladı. "Tepeden bakınca bizim Avcılar kadar büyük olduğunu düşünmemiştim."

"Gerçekten çok büyük," diye yanıtladı Maverick ciddiyetle. "Kaçmaya çalıştığım zamanlar dışında saldırgan görünmüyor ama gücünün farkında olduğunu da sanmıyorum. Eğer dönüp sana o kuyrukla vurursa-" parmağını boynunun bir tarafından diğer tarafına geçirdi. "Bundan sonra uyanmayacaksın."

"Belki değilsin, Meatbag, ama Diana ve benim iyi olacağımızdan oldukça eminim."

Maverick döndü ve bana değerlendiren bir bakış attı, dudaklarında ukala bir gülümseme oynuyordu. "Swindler olduğunu sanıyordum... ya da Romeo, değil mi? Takma isimlere varım, Kan Emici. Ama bir tane seçelim ve ona sadık kalalım, tamam mı?"

Bir sonraki göz kırpışını tamamlayamadan üzerine çullanmışım, dişlerim açıktaydı ve ona bakarken yüzüne on santim mesafedeydim.

"'Ayıyı dürtme' sözünü bilir misin?" Ses tonum fısıltının biraz üzerindeydi.

Sertçe yutkunurken adem elması sallanıyordu. "Aşınayım, evet."

"Peki, bu ayının ölümsüz olduğunu ve kolunuzu koparıp sizi kendi yumruğunuzla öldüresiye dövebileceğini, sonra da sizi içerek kurutup boş bir kabuktan başka bir şey bırakmayacağını hayal edin."

"Kabul ediyorum, kulağa hoş gelmiyor..."

Hakkını yemeyelim, geri çekilmedi ama yüzü solgun olduğu için o kadar da ukala görünmüyordu.

İlerleme var.

"Ona göre hareket et," dedim ve onu bırakıp geri çekildim.

"Eğer ikiniz de penis ölçmeyi bitirdiyseniz, aramaya başlasak iyi olur..." Diana arkamızdaki bir şeyi işaret ederek çizdi.

Bakmak için döndüm ve tam anlamıyla bir eşya dağı gördüğümde boğuk bir küfür savurdum. Ve eşyalar mükemmel bir tanımlamaydı. Evet, irili ufaklı değerli taşlar vardı. Altın sikkeler, gümüş kolyeler, bakır kadehler, aklınıza gelebilecek her şey. Ama o kadar da çöp vardı. Her renkten deniz camı yığınları, teneke folyo tomarları, kırık

ayna parçaları. Tanrı aşkına, bu yaratık devasa bir saksağandan başka bir şey değildi.

"O geri dönmeden önce onu nasıl bulacağımızı bile bilmiyorum..." Maverick tam da kalçamdaki hançer aniden sallanmaya ve takırdamaya başladığında söyledi. Bir saniye sonra, kendi kendine odanın öbür ucuna fırladı ve yığının tepesine gömüldü, ardından Diana'nınki geldi, böylece mücevherli uçlar dışarı çıktı ve görülebildi.

"Çok kullanışlı," diye başını sallayarak gözlemledi, görünüşe göre olayların gidişatından etkilenmemiştir. Belli ki daha önce diğer dünya büyüleriyle yakından ve kişisel olarak ilgilenmişti, bu da yaşına rağmen neden otuzundan bir gün bile fazla görünmediğini açıklıyordu.

Koştum ve hançerin kabzasının hemen yanına tüneyene kadar Parlak Bok Dağı'nın ilk on metresini tırmandım. Etrafı kurcalamak bir dakika kadar sürdü ama çok geçmeden elimde değerli taşla yukarı çıktım.

"Anladım."

"Mükemmel. Hadi daha önce buradan defolup gidelim-"

Kutsal olmayan bir çılgılık mağarada yankılandı ve midem sıkıştı. Tek bir mola verebilir miyiz?

Mücevheri, zinciri ve hançerimi cebe attım, sonra tam zamanında ejderhanın son sürat geldiğini görmek için tekrar yere sıçradım. Bir an için onun cüssesi karşısında şaşkınlıktan hareketsiz kaldım. İki katlı bir otobüs gibiydi ve şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha vahşiydi; kanatları olmasa bile karşılaştığımız tüm Avcılardan daha vahşiydi. Başından omurgasına, oradan da kuyruğuna kadar dikenlerle kaplıydı ve bir çift boynuzu vardı, bu da onu cehennemden gelen bir tür şeytani dinozora benzetiyordu.

Kevin'in de aynı fikirde olduğu belliydi çünkü Diana'nın yanındaki yerini terk etmese de yere düştü ve teslim olarak karnını gösterdi.

Yaratık kayarak boşluğun ortasında aniden durdu, büyük göğsü kabarıyor, burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu.

Ben kılıcıma uzanırken elini kaldıran Diana ile göz göze geldik.

O haklıydı. Eğer bunu kan dökmeden halledebilsek, en iyisi bu olurdu. George'a verdiğimiz sözden bahsetmiyorum bile. Hayvanın zümrüt yeşili gözlerindeki ham, vahşi öfkeye bakılırsa, bu pek olası görünmüyordu.

"Merhaba," diye seslendi Diana, sesi nazikti ama panik halindeki hayvanın ciğerlerine girip çıkan nefesi duyulacak kadar yüksekti.

Ejderha başını Diana'ya doğru çevirdi ve havayı koklamak için başını kaldırdı, büyük burun delikleri genişledi. Aralarındaki mesafeyi iki büyük adımda kapatırken gözleri kısıldı.

Siktir et. Bu çok yakındı. Kılıcımı çektim ve Diana bana seslendiğinde saldırmak üzereydim.

"Dur!"

Bir saniye sonra ejderhanın devasa gövdesi görüşümü engellediği için onu gözden kaybettim.

"Hoşuma gitmiyor," diye bağırdım, sürünerek yaklaşıırken.

"Sadece beni kokluyor," diye seslendi Diana. Sesi gergindi ve haklı olarak öyleydi ama dehşete kapılmış değildi. "O... çantamla ilgileniyor. Günlük bir süreliğine oradaydı. Belki de kokusunu aldığı şey budur? Eski arkadaşı Ejderha Avcısı George'un mu? Sorun yok kızım," diye mırıldandı Diana, sesi şimdi alçak ve yatıştırıcıydı. "Kimse sana zarar vermek için burada değil. Biz arkadaşımızı istiyoruz, Maverick'i geri istiyoruz."

Ejderha başını kaldırdı ve yine havayı koklayarak uzun bir süre dondu kaldı. Bir saniye sonra döndü, bakışları bana kilitlenmişti.

Karar verme zamanı. Çoktan ilerlemeye başlamıştı. Ya silahımı indirip beni koklayacak kadar yaklaşmasına izin verecektim ya da sallamaya başlayacaktım.

Devasa canavar yaklaşıırken Maverick, "Saldırmazsan sana zarar vereceğini sanmıyorum," diye seslendi.

"Öyle mi? Senin fikrin benim için bir yığın ejderha boku kadar önemli, o yüzden nefesini boşa harcama. Bundan sonrasını ben hallederim, Einstein."

İşıltılı gözleri bana kilitlenmiş, her hareketimi izliyordu. Ama içeri ilk girdiğinde ne kadar öfkeli görünüyorsa, şimdi o kadar şaşkın görünüyordu. İçgüdülerime güvenerek kılıcımı yavaşça indirdim ve nefesimin altında bir dua mırıldandım. Burnunu göğsüme dayayana kadar boynunu eğdiğinde ve ondan akan kükürt kokusunu alabildiğimde, kendimi ikinci kez sorguluyordum.

"İyi misin, Raven?"

Bağırarak cevap vermek için kendime güvenmiyordum. Olabildiğince hareketsiz kalarak bu teftişin bitmesini bekledim. Derin bir nefes aldı ve bir öncekini fısıltı gibi hissettiren bir çığlık attı. Kulaklarım çınladı, taş duvarlar titredi ve bazı sarkıtlar koparak mağara zeminine saçıldı.

"Kesinlikle günlük," diye onayladım, günlüğe uzanırken pekmez gibi hareket ediyordum. Beni bir şahin gibi izledi, gözleri kuşkuyla kısılmıştı. "Sana zarar vermeyeceğim. Sadece cebimden çıkarıyorum."

Onu çıkardım ve görmesi için uzattım. Bir an , mağarada Diana, Kevin, Maverick ve bu ejderhayla birlikteydim. Sonra, aşk, acı ve kederden oluşan bir girdabın içine sürüklendim. Dünya dönüyordu ve ben göremiyor, duyamıyor ya da koklayamıyordum. Sadece hissedebiliyordum. Kendi duygularımı değil, karşımdaki canavarın duygularını. Diana'nın nefesi bana onun da hissettiğini söyledi.

Bu, Maverick'in bahsettiği zihin konuşması olmalı.

George'un söylediği gibi, onun adı Saldraenaen'di. O olduğunu iliklerime kadar biliyordum, bir anı gibi. Ve Saldraenaen'in kalbi kırılmıştı. Acı o kadar gerçek, o kadar derindi ki, günlüğü açıp ihtiyacım olan sayfayı ararken gözyaşlarımdan kör olmuştum.

"Sen... George'un dediği gibi günlüğü okumalısın," diye seslendi Diana kırık hıçkırıklar arasında.

Biliyordum ama boğazımdaki düğümün içinden bunu nasıl başaracağımdan pek emin değildim. Kılıcımın yere düşmesine izin verdim ve kitabın son sayfasını yırtarak titreyen ellerimle bir yıldız şeklinde katladım. Okunması imkânsız semboller benzerleriyle birleşti ve kırmızı kıvılcımların patlamasıyla tam bir kâğıda dönüştü. Ancak şimdi, anlamsız olan şeyler kelimelere dönüşmüştü.

Şiir mi?

Hayır. Hiç de şiir değil.

Bir şarkı. Ejderha Avcısı'nın yazdığı son George. Ağzımı açtım ve kelimeler ruhumdan döküldü.

"Tek bir aşk, tek bir adam, çok kutsanmış
tek bir hayat, Başımı Helga'nın
göğsüne yaslamak Yıldızlarım, ayım,
Benim güneşim, benim gökyüzüm,
Ta ki bir başkası gözüme çarpana kadar,
Bu yeni genç kıza aşık oldum, Zihni bir
kılıç kadar keskin, Gözleri zümrüt gibi,
kalbi çok doğru
Yıpranmış ruhum yeniden doğmuş
gibi hissetti ama Helga beni özgür
bırakmadı,
Öfkesi Poseidon'un denizi gibi
kudururken Bana ve Sal'e rahat yok Eğer
onu sonsuza dek sevgilim olarak
seçseydim

Ben de yapılması gerekeni yaptım,
Helga ile evlendim, sadık olanı oynadım,
Ama ruhum bir daha asla bütün olmadı,
Sal'ımın yasını sonuna kadar tutarken
Her şey boş görünse de hayat devam ediyordu
Şöhret ve servet yutulması zordu
Bir ejderha pulu ile satın alınan saygı, ihanetin
koruyucu azizi."

Ejderha Sal kükredi ve geriye doğru tökezleyerek yere düştü, feryatları kafamı acıya boğdu. Ama bu kalbimdeki acıyla kıyaslanamazdı. Dizlerimin üzerine çöktüm, isyan eden duygularımı kontrol altına almaya çalışırken not yere düştü.

Zihnimden görüntüler akıyordu ve ejderhanın George'un şarkısıyla açılmış kalbini gördüğümü biliyordum.

Onu sevmediği için terk ettiğini düşündü. Her şeyin bir yalan olduğunu ve onun değerli terazisini şöhret ve servet için satmak üzere çaldığını düşünüyordu. Yüzyıllarca yas tuttuktan sonra, bugün öğrendi ki, yaptığı her şey onu, kalsaydı onu öldürtecek olan kıskanç eski sevgilisinden korumak içinmiş. Ejderhanın öldüğünün kanıtı olarak pulu sunmuştu.

O anda, Sal'in yürek burkan çığlıkları mağarayı doldururken, ölümün bir iyilik olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamadım.

Gözlerimi kapattım, o kadar dayanılmaz bir acıyla kıvranıyordum ki, hayatta kalıp kalamayacağımı merak ediyordum. Ve sonra aniden, her şey bitti.

Yanan ciğerlerime bir ağız dolusu hava çektim ve nefesimi tuttuğumu fark ettim.

"Ne oldu? Nereye gitti?" Dedim, mağarayı ararken Sal'in gittiğini fark ettim. Uzaklardan gürültülü bir su sesi geldi ve Diana başını kaldırıp baktı, bakışları benimkileri yakaladı.

"O...o gerçek evi olarak gördüğü yere gitti. Denize."

Aramızdaki sessizlik mutlaktı. Kevin ve Maverick bile şoka girmiş gibiydi. Söylenecek ne vardı ki? Bu dünyaya ayak basmış en vahşi yaratığın acısına en saf haliyle tanık olmuştuk ve her birimiz bir erkek olarak değişmiştik.

Alçakgönüllü.

Ve yaşı Sal için biraz kırık.

Mağarada derin bir gümbürtü yuvarlandı ve aniden dağ bir geçirti çıkardı.

Bir an için hepimiz hareketsiz kaldık ve sonra Kevin ulumaya başladığında kıyamet koptu ve bir tencerenin üzerinde fokurdayan suya benzer bir ses boşlukta yankılandı.

" çocuğu," diye mırıldandı Maverick. "Patlayacak!" Tabii ki patlayacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

Diana

I Beynimin vites değiştirmesi uzun bir süre aldı. Hâlâ George ve Sal'in hikâyesinde kaybolmuş, onun kederine kendi kederimmiş gibi gömülmüş, Raven'ın güzel ve kederli sesiyle kendimden geçmiştim.

Ama hitler gelmeye devam edecek gibi görünüyordu. Şimdi, çok daha fazla Elimizde daha acil bir sorun var.

"Kahretsin," diye küfrettim, yer altımızda gümbürdemeye başladığında ayağımı bulmak için tökezledim.

Kevin havlamaya ve sızlanmaya başladığında Maverick gözyaşlarını yüzünden silerek, "Bunun olması için çok iyi bir zaman," dedi.

"Bu taraftan," diye bağırdı Raven, parmağını hemen arkamdaki geçide doğru uzatarak.

Uzaktan ışık görünüyordu ve Mav'a bakmadan önce bir anlığına ona doğru koştum.

Kuzgun onu taşıyacakmış gibi uzandı ama Mav şok edici bir hızla uzaklaştı ve çıkışa doğru koşarken bana yetişmeye çok yaklaştı. Adamın kolunda benim bile fark ettiğimden daha fazla sır vardı ama bunu düşünmenin zamanı değildi. Ben de ona ayak uydurdum ve üç kişi çıkışa doğru ilerledik, Kevin hemen önümüzdeydi.

Gürleme her geçen saniye daha da güçlendi ve kurduma dönüşme isteğim de buna paralel olarak arttı. Her şey patlamadan önce kaçmak için gerçekten zamanımız olacak mıydı? Bu neredeyse imkânsız görünüyordu. Çok uzaklardan gelmiştik, çok yaklaşmıştık. Mücevher elimizdeydi. Böyle bitmesi mümkün müydü?

"Tesadüf mü, yoksa Lilis yine iş başında mı?" Raven aradı.

Artık pek önemi yoktu ama bu çok gerçek bir olasılıktı. Hava kötü olsun ya da olmasın, zamanlama biraz fazla mükemmeldi. Köşeyi döndüğümüzde açıklanamayacak kadar soğuk hava yüzüme çarptı ve mağara açılarak aşağıdaki zemine doğru dik bir eğim ortaya çıkardı. Hala gün ortasıydı ama yukarıdaki karanlık gökyüzüne bakarak bunu asla bilemezsiniz. Lilis bu büyüklükte bir şey yapabiliyorsa, düşmanım olarak istediğim son varlıktı. Ve yine de, işte buradaydık.

Duman burun deliklerime battı ve yukarıdaki zirveden yükseldiğini görmek için arkama hızlıca bir bakış attım. Buna ve her geçen saniye daha da artan gürültüye bakılırsa fazla vaktimiz kalmamıştı. Kenara ulaştığımızda hafifçe yavaşladım, momentumun beni yamaçtan aşağı taşımaya izin verdim, bu bir koşu olduğu kadar kontrollü bir düşüşü.

Raven vampir çevikliğiyle kayadan kayaya atlıyor, her birkaç adımda bir yavaşlayarak bize ayak uyduruyordu. Maverick, hakkını yemeyelim, hemen peşimden geliyordu. Dibe sadece birkaç düzine metre kalana kadar bu şekilde devam ettik. Dumanlı havayı bir yudumda içime çektim, yorgunluk çökmeye başlamıştı.

Bum.

Altımdaki toprak kükreyerek beni tepeden aşağı yüzüstü fırlattı. Kollarım savunmaya geçti ve yere çarptıklarında bir hırıltı çıkardım. Yerçekimi beni ileri doğru çekti ve yuvarlandım, kendimi düzeltmek için boşuna çabalarken sivri kayalar omzuma saplandı. Karnıma sert bir şey saplanınca nefesim kesildi ama dünya yeniden durduğunda içimi bir rahatlama kapladı. Kendimi Raven'ın gözlerine bakarken buldum, kolu hâlâ beni yakaladığı yerden belime sarılıydı.

"Devam etmekte iyi misin, Frostbite?" Raven sordu, gözleri benimkilerle buluştu. "Eğer istersen seni taşıyabilirim."

Karnımdaki deri onun dokunuşu altında yanıyor gibiydi ve onu uzaklaştırdım. "Ben iyiyim."

Bu lanet bağ beni öldürecekti. Gelecekte herhangi biriyle kan paylaşımı konusunda çok daha dikkatli olacaktım. Raven dışında biriyle kan paylaşma fikri bile midemi bulandırıyor ve bu düşünceyi bir kenara itmek zorunda kaldım.

"Flört etmeye vakit yok çocuklar, gitmeliyiz," diye seslendi Mav, yanımdan hızla geçerken parmağını geri itti.

Arkamızdaki yanardağdan lavlar fişkırdı ve şimdi endişe verici bir hızla yolumuza devam ediyordu. Acıyı görmezden gelerek tekrar koşmaya başladım.

Her adımda kaburgalarım ve sol uyluğuma doğru yayılıyordu.

Ancak dibe ulaştığımızda yarış bitmedi. Havada kara bulutlar halinde asılı duran yoğun ve keskin duman, daha önce görülebilen sınırlı miktardaki ışığı da engelliyordu. Kurum üzerimize kara kar gibi yağıyor, yağmurdan ıslanmış çimenleri çamurlu bir macunla kaplıyordu. Ve tüm bunlara rağmen koştuk. Bacaklarım acıyı unutup uyuşana kadar koştuk. Saatler gibi gelmişti ama bir şey bana yavaşlamamı ve omzumun üzerinden bakmamı söylemeden önce muhtemelen sadece dakikalardı.

Yanardağa doğru geri dönerken zafer dolu bir kükreme sesi çıkardım. Sıcak magma artık buz olan havada soğumaya başlamıştı ve artık her adımda bize yaklaşıyordu. Yavaşlayarak durdum, yere düşüp az önce kaçtığımız şeye bakarken kesik kesik nefes aldım. Kevin yanıma sokuldu, ben de kolumu ona doladım.

Sıcak magma çizgileri karanlık manzarayı turuncu bir boya gibi aydınlatıyordu. Turuncu magma hâlâ yanardağın yanından okyanusa yuvarlanıyordu ama su soğuma sürecini hızlandıracaktı. Karada ise büyük kısmı kararmaya ve katılaşmaya başlamıştı. Sal'ın hazinesi büyük olasılıkla patlamada erimişti, ama kendimi ejderhanın kendisinin zarar görmeden kurtulmuş olmasını umarken buldum.

Vahşi Kraliçe'ye yürüyerek dönüş yolculuğumuzun geri kalanı hepimiz kendi düşüncelerimizde kaybolduğumuz için sessizlik içinde geçti. Benimkiler de en az bu güne kadar kaotikti.

Lilis'in en kötüsünü mü gördük yoksa daha yeni mi başlıyordu diye merak ettim.

Maverick'i ve onu ilk bulduğumuzda bana söylediklerini düşündüm. Eğer eskiden olduğu adam değilse, kimdi o? Umurumda mıydı ki?

En çok da ejderha Sal'ı ve yüzyıllar boyunca peşini bırakmayan kaybını düşündüm.

Kumarhanenin ön girişinden geçip Nicholas ve Myrr'ın sığındığı eski süitimize doğru alınımdaki isli yağmur damlasını silerek küfrettim. Raven birkaç dakika sonra kapıyı açtığında Gabe'in kollarını kavuşturmuş bir halde orada dikildiğini gördü. Duruşuna bakılırsa nöbet tutuyordu ama bizi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Orada ne oldu öyle? Bok gibi görünüyorsunuz. Hepiniz." Nicholas ve Myrr, onun şok olmuş yüz ifadesini taklit ederek etrafını sardılar.

"Biri seni ateşe verdi ve sonra tekrar söndürdü mü?" Myrr talep etti.

Başımı salladım, "Duş aldıktan sonra her şeyi açıklayacağım. Sıcaklık en az otuz derece düştü ve ben pisim ve iliklerime kadar üşüyorum. Şimdilik Maverick'le tanış. Mav, bunlar Myrr ve Nicholas."

Gabe başını eğerek selam verdi. "Geri dönmene sevindim Mav."

"Neden sen ve Raven Mav'i odasına götürüp eşyalarını toplamıyorsunuz? Bu gece için onu bizim süitimize taşımak isteyeceğiz, böylece ona göz kulak olabiliriz."

Gabe başıyla onayladı, dikkati şimdi Kevin'e çevrilmişti. İri yarı, şaşı gözlü cehennem köpeği artık benimdi ama dostça adamın yanına yaklaştı ve kulaklarının arasına hafifçe çizik atılmasını kabul etti.

"Uzun sürmez," dedim, banyoya girmeden önce Myrr ve Nicholas'a baktım. Kıyafetlerimi bir yığının içine attım ve duşu açtım, burnumdan duman kokusunu almayacak olsa bile iğrenç is ve kirden arınmak için sabırsızlanıyordum. Ama bundan da öte, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. George ve Sal'in trajik aşk hikâyesi beni derinden sarsmıştı. Duşa girdiğimde yere çöktüm ve sıcak suyun çamurlu gözyaşlarımla karışmasına izin verdim.

Babam öldüğünden beri yaşadığım tüm acı ve üzüntü. Onun kaybının ağırlığını taşımak benim için imkânsızdı. Kendimi bir arada tutmayı ve bütün kalmayı zar zor başarıyordum. Bir daha böyle bir şeyle başa çıkamazdım. Bir daha böyle bir şeyle başa *çıkamazdım*. Özellikle de bir eşin seçimiyle. Bunu kaybetmenin bir insana neler yapabileceğini görmüştüm, hem de iki kez. Hem Sal'le hem de Evangeline'le ve ben bunun bir parçası olmak istemedim.

Sikerim böyle aşkı.

Raven'la aramızdaki bu bağ bir kez zayıfladığında, bir daha asla riske girecek kadar yaklaşmayacaktım. Bu işi olabildiğince çabuk bitirmeli ve yollarımızın bir daha asla kesişmediğinden emin olmalıydım.

Halkımın bir *lidere* her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Onların ve kendimin geleceğini, kan paylaşımının sonucu olan aptalca bir aşk uğruna tehlikeye atmak aptallık olurdu. Ayağa kalkarken kararlılığım arttı.

Belki başka bir hayatta her şey farklı olabilirdi. Ama bu değil. Onu ne kadar çok istememe rağmen Raven'ı uzak tutmak zorundaydım. Hayır. Onu ne kadar çok istediğimden *dolayı*. O benim için sadece bir zayıflık olurdu ve bir kraliçenin böyle bir zayıflığı olamazdı.

Su soğuyana kadar spreyin altında kaldım ve dışarı çıkarken kalbimin daha da soğumasını istedim. Karar verilmişti, geriye sadece onu uygulamak kalmıştı. Çabucak kurulandım, sonra banyo dolabından kabarık beyaz bir bornoz aldım.

Kapıyı açarken neredeyse Kevin'in üzerine düşüyordum. Saklamak için elimden geleni yapmama rağmen sanki kederimi hissetmiş gibi elime sokuldu. İçimden küfrettim, kulağını okşarken bir iç geçirdim.

" yok, dostum. olacağım."

Oturma odasına tekrar girdiğimde Myrr gürültülü bir şekilde kuzu pirzolasını çiğniyordu. Bıkkın görünen Nicholas'a bir bakış attım, Nicholas beni görünce canlandı.

"Peki orada ne oldu?"

Sözcükler robotik bir şekilde çıkıyordu, sanki duşum sırasında günün güçlü duygu payını yakmışım gibi. Onlara ejderhanın ininde neler olduğunu anlattım, George'un son şarkısının yarattığı yıkımı geçiştirdim ve gerçeklere bağlı kalmak için elimden geleni yaptım. Raven, Maverick ve benim bundan böyle rüyalarımıza girmesine hiç gerek yoktu.

"Peki ya mücevher? Hâlâ sende mi?" Myrr artık boş olan tabağını bir kenara bırakıp elini uzatarak sordu.

"Bundan bir şey hissediyor musun?" Kirli çapraz çantamı karıştırırken sordum ve Raven'in dönüş yolculuğunda bana verdiği mücevheri ona uzattım.

"Belki bu bize onunla ne yapmamız gerektiği konusunda bir fikir verir."

Ona bakarken yüksek sesle geçirdi ve serçe tırnağıyla dişlerini karıştırdı. "Tuhaf. İçimden bir ses ihtiyacımız olan mücevherin bu olmadığını söylüyor."

Sinirim tepeme çıktı ve yorgun bir nefes verdim. Elbette. Hiçbir şey planlandığı gibi gitmez.

"Ne demek istiyorsun?"

"Mav'ı bir mücevher için bulmamız gerekiyordu ama ihtiyacımız olan bu değil."

"Ne demek istiyorsun?" Raven arkamızdan seslenerek Gabe ve Maverick'le birlikte odaya girdi. Mav'e döndü, "Ne biliyorsun?"

Mav'in odasında duş aldıkları için artık temizlerdi. "Hiçbir şey. O bir deli," dedi açıkça.

"Bizimle oyun oynama Mav. Dışarıda bir yerlerde başka bir mücevher var mı?" Gerçekten öfkelenemeyecek kadar yorgun ve duygusal olarak tükenmiş bir halde sordum. "Sakladın mı yoksa?"

Başını salladı, "Hayır. Bilmiyorum. Bunun olduğunu sanıyordum. Bakın, hayatım boyunca pek çok mücevher çaldım..."

Belli değildi ama yüz ifadesinde bir tuhaflık vardı. Muhtemelen açıkça yalan söylemiyordu ama söylediğinden daha fazlasını biliyordu. Gergin görünüyordu.

Yavaşça başımı salladım ve dolabın yanına gittim. "Neden oturup bir burbon içmiyorsun?"

Otururken başımla işaret ettim, gözlerindeki anlayışı görene kadar isteksizce Raven'in bakışlarını bir süre tuttum. İki vampir bir anda misafirimizin üzerine çullandı. Nicholas onun kolunu çekemeyeceği kadar sıkıca kavradı ve Raven'in elleri onun omuzlarında durarak sandalyeye yapışmasını sağladı.

"Ne oluyor lan? Dur-" Mav, onların tutuşuna karşı mücadele ederek söyledi. Bunun nafile olduğu kısa sürede anlaşıldı. Bir insana göre güçlüydü ama vampirler tamamen farklı bir ligdeydi.

Anıları bir film gibi oynamaya başladı, elinin üstündeki havada bir tür garip, ince hologram gibi kendilerini resmettiler. Garip bir şekilde yerleştirilmiş taşlar, aralarında duran yetimler kadar çok sayıda, önündeki zemine serpiştirilmişti.

"Stonehenge," diye mırıldandı Raven, benim düşüncelerimi taklit ederek.

Kızların en uzununu ayaktaydı ve onun Sienna olduğunu hemen anladım. Saçları henüz parlak sarıdan alevli kızıla dönmemişti ama duruşundaki atılğan güven ve ince yüz hatları, sıra dışı kehribar gözleriyle birlikte hâlâ aynıydı. Oldukça huzurlu ve normal bir gün gibi görünüyordu, ancak karanlık bir figür çocukların yanından geçip taşların tam ortasında yeniden belirdiğinde her şey bir anda değişti.

Gürültülü bir çatırtı havayı yararken alevler yükseldi ve kristale benzeyen binlerce parça havada süzülerek Maverick'in durduğu yere doğru fırladı. "Bu-," diye başladı Myrr.

"Peçe," diye bitirdim. Cehennem ateşi ve lanetlenme. Maverick, Alfa Toprakları ile insan dünyası arasındaki Perde'nin aralanmasına tanık olmuştu. Gördüğümüz şeyin önemini fark ederek izlemeye devam ederken tırnaklarım avucuma battı. O karanlık figür kimdi? Lilis mi? Nedense ben öyle düşünmüyordum. Erkeksi görünüyordu.

Maverick hemen kaçmaya başladı ama gözleri patlamanın etkisiyle bir düzine metre uzağa fırlayan küçük kıza kilitlendi. Kız

Gömleği kan içindeydi ve hareket etmiyordu. Küfretti ve ona doğru bir adım attı, hareket etmeye devam etmeden önce onu kabaca omzunun üzerinden fırlattı.

Nicholas geri çekildi ve titreyen bir nefes verdi. "Sadece bir saniye."

"Öldü," dedi Maverick, yüzünü bana döndüğünde kafası karışmış görünüyordu. "Bu konuda bilmen gereken tek şey bu."

Nick onun omzuna bir kez daha dokunduğunda, kararsız ve puslu anıların parçaları yeniden belirdi. Maverick'in bir kulübede çtırdayan ateşin başında zayıf kızı beslemesi. Kızın büyümesi ve aralarında geçen mutlu zamanlar. Ama tüm bunlar boyunca, hiçbir zaman dinç ve sağlıklı olmamıştı.

Nick her geçen saniye daha solgun görünüyordu ve hafifçe titremeye başlamıştı ama Maverick daha da kötü görünüyordu. Yanına yaklaştım ve elimi Nicholas'ın koluna koydum. "Şimdilik bu kadar yeter."

"O anıların geri kalanı benimle kalacak," dedi Maverick kararlı bir şekilde, bariz yorgunluğuna rağmen güçlü durarak.

Raven'a "Bırak onu," diye talimat verdim. Bıraktı ama Maverick ayağa kalkmadı.

Bunun yerine masanın üzerine yığıldı ve kesik kesik bir nefes aldı.

"Özür dilerim. Bu konuda başka seçeneğimiz yok Mav. Ya bugün bize tüm gerçeği anlattırın ya da yarın Nicholas gücünü yeniden kazandığında senden alırız. Ona sonsuza kadar direnemezsin ve tüm hikayeyi bilmemiz gerekiyor."

Uzun bir süre durakladı ve konuşmaya başladığında daha fazlasını söylemek için tam ağzımı açıyordum.

"Adı Opal'dı."

Anlattığı hikâye uzun ve acılıydı, zaten uzun ve acılı hikâyelerle dolu bir gecede. Onu kurtardıktan sonra Opal'a kendi kızımıymış gibi bakmış ve onu öyle yetiştirmeye devam etmeyi planlamıştı. Kız küçük bir çocukken hastaydı ve göğsüne saplanan kristal her neyse, onu daha da hasta etmişti.

Yeşim adında bir ikiz kız kardeşi vardı ve ebeveynleri bir ev yangınında öldüğünde küçük bir çocukken ondan ayrılmıştı. Opal yetimhaneye gönderilmiş, Jade ise genç bir aile tarafından evlat edinilmişti. Opal kız kardeşini asla unutmadı ve onu sevmekten asla vazgeçmedi. Yeşim'in bu dünyada fazla kalmayacağı belli olduğunda, Opal son arzusunu Mav'ın ikizini bulmasına yardım ederek onu son bir kez görebilmek olarak belirlemişti.

Aylar süren arayıştan sonra, Opal'ın ölümünden sadece bir hafta önce nihayet başarmıştı. Şimdiye kadarki en hasta , ama son haftasında

hayatının en neşeli zamanlarıydı.

Nicholas'a eliyle işaret etti ve gözlerini kapattı.

"Devam et o zaman. Önemli olan bu."

Vampir bir elini Maverick'in koluna koydu. Görüntüler havada bir hologram gibi yeniden canlandı. Opal yatakta yatıyordu, çok daha sağlıklı bir ayna görüntüsü yanında oturmuş, onun elini tutuyordu.

Kız son nefesini verirken, göğsünden bir kristal parçası fırladı ve masum kız kardeşinin göğsüne saplandı.

Maverick kolunu çekerek parmaklarını şakaklarına bastırdı. "İşte bu kadar. Bütün gerçek bu."

"Ahh, evet!" Myrr ayağa fırladı ama sesi alışılmadık derecede ciddiydi. "Ondan almamız gereken mücevher *buydu*. Yeşim ikinci anahtar. Maverick'in çaldığı değerli taş... onu bulma yolumuzun sadece bir parçasıydı. Onu bize getirebilir misin?"

Mav kaşlarını çatarak, "Bu zor bir soru olacak," diye cevap verdi.

"Nedenmiş o?" diye sordum, tansiyonum çoktan yükselmeye başlamıştı.

"Çünkü kız kardeşi öldükten kısa bir süre sonra çekip gitti ve nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Gerçekten bir ördeği sikeyim.

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

Kuzgun

I Diana'dan olabildiğince uzakta, teknenin arka tarafında durmuş olanları izliyordum. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyordum.

Maverick ve Diana üst güvertede yan yana oturmuş haritalar ve Jade'in gidebileceği olası yerler. Yolculuğumuzun bir sonraki ayağını planlıyoruz.

Ama bu Maverick'in de bizimle olacağı anlamına geliyordu ve onu teknenin kenarından aşağı atmamak için kendimi zor tutuyordum. Ve Diana'nın neden atmadığını merak ediyordum. Madem kalbini kırmıştı, neden ona karşı bu kadar nazik davranıyordu?

"Boktan bir durum, değil mi?" Nicholas sağımdan usulca seslendi. "Yani, işimizin bittiğini sanmıştık. Eve dönmeye hazırдық ve şimdi buradayız... Sanki en baştan yeniden başlıyoruz. Ama nereye gitmemiz gerektiğine dair hiçbir fikrimiz yok. Bu sefer bize yol gösterecek sihirli bir kurt adam teknolojisi yok."

Bana dokunmadığından emin olmak için Nicholas'a hızlıca bir göz , çünkü sözleri kendi düşüncelerimi yansıtıyordu. Yapabilecekleri ne kadar faydalı olursa olsun, bana dokunma fikri şu anda bile içimi kıpır kıpır ediyordu. Bu yüzden bir homurtu çıkarıp başka bir şey söylemedim ve onun ipucunu alıp defolup gitmesini umdum. Şu anda ne kadar karanlık olsalar da düşüncelerimle baş başa kalmaya ihtiyacım vardı.

"Birlikte iyi çalışıyorlar," diye düşündü Nicholas, kollarını kavuşturup benim pek de ince olmayan imamı görmezden gelerek. "Yani... dürüst olacağım, kalbini kırdığı ve babasının mücevherini çaldığı için ona daha fazla kızgın olmamasına şaşırdım. O kadar kolay affedecek bir tipe benzemiyor. Seni de kolay kolay bırakacak gibi değil."

Nicholas'ı yakalayıp oracıkta boğarak öldürmemek için kendimi zor tuttum. Ama gerçek şu ki, bunların hiçbiri onun suçu değildi. Sadece kendi gözlerimle görebildiğim şeyleri yüksek sesle söylüyordu.

Diana... Maverick'e karşı yumuşaktı. Elbette yaralıydı, davasından dolayı bitkin düşmüştü ve birlikte bir geçmişleri vardı. Öyle bir zaman dilimi ki, aralarındaki bağın ne kadar derin kim bilebilirdi ki? Tüm bunların ötesinde, başkalarıyla nasıl ilgileneceğini bilen bir kadındı - sonuçta bir kraliçeydi. Ama bu davranışı kimseye karşı olmadığı kadar yumuşaktı. Myrr'a karşı bile Kahin'in duygularını incitecek kadar keskin davranmıştı. Maverick'e karşı dostluktan ya da affetmekten daha fazlasını hissediyordu.

O anda ona doğru eğildi, kalçası onunkine çarptı. Elimin altındaki parmaklık gıcırdadı ve ben onu sıkıca tutarken inledi. Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. Kendimi nefesimi tutmaya ve saymaya zorladım.

"Hamish ve diğerlerini hatırladı mı? Şimdiye kadar dönmüş olmaları gerekmez miydi?" Konuşmayı umutsuzca daha güvenli sulara yönlendirmeye çalışarak soruları ısırarak söyledim. Düşüncelerimi Diana ve Maverick'ten uzaklaştırmaya çalışıyordum.

"Evet, eve dönmek için biraz taze et avlamak üzere ormana gittiler. Diana sabaha kadar dönmüş olacaklarını düşündü. Umarım biraz yiyeceklerle birlikte. Gideceğimiz yere varmak için fazladan erzağa ihtiyacımız olacak. Sence ne kadar süreliğine gideceğiz? Sence bu Jade denen kızı bulmak kolay olacak mı?" Gelgitler tekneyi salladı ve hareket onu daha da yaklaştıırken ona saldırmamak için kendimi zor tuttum.

Sahip olduğu yeteneklere sahip olması onun suçu değildi, ancak kafamın içinde tahribat yaratan ölümcül düşüncelerin yanına yaklaşmasına izin vermek de benim çıkarıma değildi. Çoğunlukla Maverick'i omuzlarındaki kafadan kurtarmak ve vücudundaki her damla kanı boşaltmakla ilgiliydi.

"Ne istiyorsun Nick? Çene çalmak, havadan sudan konuşmak mı istiyorsun? Ben istemiyorum." Kelimeleri kendime çektim, şeytani maskemi sıkıca yerine oturttum.

Omuz silkti ve omzu benimkine değdi.

O kadar hızlı geri adım attım ki irkildi. "Bana dokunmayacaksın Nicholas. Asla."

Gözleri irileşti. "Kahretsin, asla yapmam, yani yaparsam bu bir kaza olur-" Sertçe yutkundu ve ondan uzaklaştım, koşmadan olabildiğince hızlı adımlarla uzaklaştım. Ona bu şekilde davrandığım için kendimi bir topuk gibi hissediyordum. Öfkemi hak edecek hiçbir şey yapmamıştı ve neden bu kadar alıngan olduğumu biliyordum.

Diana teknenin ön tarafından usulca güldü, Maverick'ten kıkırdamaya dönüşen bir cevap geldi.

Kendime geldiğimi hissettim ve burada bir saniye daha kalamayacağımı anladım. "Raven, nereye gidiyorsun? Mürettebat gelir gelmez Seninle ya da sensiz gidiyorum!" Tekneden atlayıp hafifçe rıhtıma indiğimde Diana arkamdan bağırdı. Arkama bakmadım, eğer Maverick'e dokunursa kontrolümden geriye kalanların kendimi bir arada tutabileceğinden emin değildim. Diana'yı benimle birlikte olması gerektiğine ikna etme umudum varsa, affedilemez bir şey yapmadan önce oradan ayrılmalıydım.

Bacaklarımın beni istedikleri yere götürmelerine izin verdim.

Havada bir şey beni çekiştiriyordu. Eğer dikkatimi vermiş olsaydım, bunu görmezden gelirdim çünkü bu kesinlikle bir sihirdi. Ama kafamın içinde kopan fırtınalar yüzünden bana belli bir yöne gitmemi fısıldayan büyüğü dikkate almadım ve çok geçmeden Wild Queen Casino ile aramdaki mesafeyi kapattım. Kapıdaki fedai, yanından geçip doğruca ringe inen merdivenlere yöneldiğimde irkilmedi bile. Birinin ya da bir şeyin ağzını burnunu kırmak istiyordum. Bir çıkışa ihtiyacım vardı ve bu benim en iyi şansım.

Belki Gabe onunla bir iki ya da on raunt daha yapmama izin verirdi. Belki onunla ve birkaç arkadaşıyla kapışmama izin verirdi. Dayak yemek bana gerçekten üzülebileceğim bir şey verirdi. Belki o zaman Diana bana yaltaklanırdı.

"Hiç şansım yok," diye homurdandım kendi kendime. Kadının benimle ilgilenirken hiç merhameti yoktu.

Ama görünen o ki iblislerle büyük bir hesaplaşma benim çıkış noktam olmayacaktı.

Raph, dövüşlerde seyirciler için kurulan devasa ıslak barda bir barmen gibi, bardak temizlemeye varıncaya kadar duruyordu. "Görünüşe göre bir içkiye ihtiyacın var, Raven."

"Çiviği çakabilir misin?" Bir bar taburesine çökerken hırladım. "Bir şeyle, insan kanı dışında herhangi bir şeyle."

Raph'ın kaşları havaya kalktı. "Buralarda bir şeyler buldum. Hemen döneceğim."

Döndü ve beni yalnız bırakarak arka odaya gitti, bu da bana düşünmek için daha fazla zaman verdi.

Hissetmek.

Uzaktan, bu duyguların en azından bir kısmının ejderhayla ilgili olduğunu biliyordum. Sal'in iletişim kurma şekli üzerimde silinmez bir etki bırakmıştı ve şu anda bile gerçek aşkını, George'u kaybetmenin acısı beni içten içe kemiriyordu.

Ama onun kaybı benimkini çok daha hissedilir hale getirdi.

Diana'yı için ikna edemezsem ne yaparım?

İnledim ve başımın arkasını tuttum.

Ellerimi başımın arkasına koyarak alnımı çubuğa doğru eğdim.

Dominic, Sienna'nın onun eşi olduğunu anladığında bunu nasıl halletmişti?

Tabii ki, tüm zaman boyunca yanında değildim. Sadece sonlara doğru, sonunda pes ettiğinde. Ne kadar korumacı olduğunu görmüştüm ama her zaman huysuz bir piç olduğu için bu yeni bir şey değildi.

Ahşap barda çınlayan bardak sesi başımı kaldırmama neden oldu. Raph büyük bir şişeden doldurdu. Sıvı koyu kırmızı renkteydi ama parlak beyaz ışıklarla parılıyordu. "Normalde Gabe'in izni olmadan bunu kimseye vermezdim ama... bok gibi görünüyorsun. İyi bir şey içsen iyi olur diye düşündüm."

Bardağa uzanırken kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

Kaşları havaya kalktı. "Bilmiyor musun? Lanet olsun, sana söylemeyeceğim. Bir içki al. Bana ne düşündüğünü söyle."

Bardağı döndürerek önce kokuyu içime çektim, bu işlemin dikkatimi dağıtmasına izin verdim. Çiçek notaları, bahar, tatlı su, sihir... daha iyisini düşünmeden önce. Bardağı tek bir dikişte geri yuvarladım. Alkol, evet, ama bundan daha fazlası, kişisel olarak hiç tatmadığım kanla yoğun bir şekilde bağlanmıştı. Gerçi bir vampire neler yapabileceğine dair söylentiler duymuştum. Ve ne kadar hızlı düşmeme neden olacağını.

Sıvı aynı anda ateş ve buz, elektrik ve şırlıl şırlıl akan bir derenin sakinliğiydi. İçimden bir güç fişkırdı ve ayağa fırlamamak için kendimi zor tuttum. "Fae kanı mı? Nereden aldın bunu?"

Raph göz kırptı ve bana bir bardak daha doldurdu. "Odanın tamamı Gabe'e kumar borçlarını kapatması için verilen tuhaf ve fantastik eşyalarla dolu. Sahip olduğu güzellik koleksiyonunu görmelisin. Oldukça şaşırtıcı."

"Böyle giderse iki kadehte sarhoş olacağım," diye mırıldandım sıvının her yerimi sakinleştirdiğini hissederken bile. Her hissi köreltiyor. Garipti ama hoşuma gitmişti.

o. İkinci içkiyi geri yuvarladım, neredeyse yüzümü ıskalıyordu, çenemden aşağı bir sıvı damlıyordu.

Raph bana üçüncü içkiyi doldurduğunda, içmemem gerektiğini biliyordum. Ama artık kontrol bende değildi.

"İç şunu," dedi Raph. "Bundan sonra olacaklar için ihtiyacın olacak."

Bana söyleneni yaptım, sadece bardak boşaldıktan sonra onu sorgulamayı ve sormayı düşündüm... "Neden?" Tamam, sanırım bunu sordum ama tam olarak emin değildim.

"Sana yedirmesini söyledim, sonra bana teşekkür edeceksin," dedi Gabe yakınlardan bir yerden, uzaklardan, hepsi aynıydı.

Belki etrafımda dönebilirdim ama reflekslerim berbattı. Olduğum yerde kaldım, zar zor yerimde durabildim, zar zor başımı dik tutabildim. "Neden? Beni öldürecek misin? Diana'nın hoşuna giderdi."

O kadar kötü geveliyordum ki, beni anlayabilmesine bile şaşırmıştım.

"Hayır." Gabe güldü. "İblislerin başkaları arasındaki bağları görebildiğini biliyor musun? Aşk gibi bir zayıflığı bu şekilde kendi avantajımıza kullanabiliyoruz. Sen, dostum, Diana'nın sana göre olduğunu düşünüyorsan gerçekten boku yemişsin demektir. Görebildiğim kadarıyla onu sana bağlayan tek bağ kan bağı."

Ona bir ahududu patlattım. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Arkadaşım olduğun için seni serbest bırakacağım." Gabe bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Seni asla sevmeyecek bir kadına bağlı olmanın ne demek olduğunu bilirim. Ve açık konuşayım, Diana seni asla sevmeyecek."

Sözleri kalbime saplanan tahta kazıklar kadar keskindi. "Doğru değil. Yapabilirdi."

"Bu doğru. Bir vampir olarak doğduğu gerçeğinden nefret ediyor. Kesinlikle kalbini bir vampire vermeyecektir ve bunu sen de biliyorsun. İşte bu yüzden bana geri dönmeni istedim. Böylece kimsenin benim için yapmayacağı bir iyiliği sana yapabilecektim. Seni özgür bırakacağım."

Dördüncü bir içki doldurdu ve bana doğru itti. "Fae kanının özelliklerinden biri, yüzeysel olan tüm bağları yakıp yok etmesidir. Senin kurduğun kan bağı - kaza olsun ya da olmasın

-"Sen uyandığında gitmiş olacak."

Bardağa uzanmadım. Çünkü bu kadar sarhoşken, bu kadar kendinden geçmişken bile onu kaybetmek istemediğimi biliyordum. "İşe yaramayacak."

"Neden?"

Derin bir nefes aldım ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Çünkü."

Beklediler ve ben de kafamın derinliklerinde ne söylemek istediğimi aradım. "O benim. On üç yaşından beri. Edmund ona zarar verdiğinde neredeyse ölüyordu."

"Siktir," diye inledi Raph. "Kız onun *eşi* mi? Söylediği bu mu? On üç yaşındayken... lanet olsun, o zaman neredeyse Edmund'u öldürüyordu?"

Gabe yüzümü tuttu ve gözlerinin içine bakmamı sağlamaya çalıştı ama gözlerimi açık tutamadım.

"Kahretsin. Bunun sadece bağ olduğunu sanıyordum, seni aptal!" Gabe böğürdü. "Yapabileceğin en kötü şey onu kovalamak olur, Raven. Ya da Maverick'i kötü bir adam olarak görmesini sağlamaya çalışmak..."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ama sen... sen bana romantizm konusunda tavsiye vermemelisin." Kıkırdadım. "Neden orada değil de gerçekten burada olduğunu biliyorum."

Orada değil, yani Bölgeler'de. Gabe neden Bölge'den kaçmıştı.

Karanlık odayı doldurmuş gibiydi. "Bu konuyu açmak istediğine emin misin?" Raph fısıldadı.

Elimi havada salladım. "Kalbinin göğsünden sökülmesinin nasıl bir his olduğunu bilmesi gereken biri varsa o da yaşlı Gabe'dir. Yaran nasıl? İyileşti mi? Hâlâ hassas mı?"

Etrafımdaki karanlık, suyun altında çok derin olmanın verdiği basınç gibi arttı. Ama gerçekten umurumda değildi. Belki beni öldürürdü ve kalbimdeki bu acı, Gabe'in söylediklerini gerçek olarak kabul eden yanımda yok olurdu. Diana beni sevmiyordu. Ve eğer tek bir yanlış adım atarsam, asla sevmeyecekti.

Baskı ve karanlık azalana ve Gabe iç çekene kadar bunları yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim.

"Ölümünün sana hiçbir faydası olmaz. Ve geriye sadece Diana'nın bu dünyayı bekleyen karanlıkla tek başına yüzleşmesi kalır. Eğer onu seviyorsan, bunu istemezsin. Senin hakkında ne hissediyor olursa olsun."

Başımı zar zor kaldırmayı başardım. "Hayır. Onun zarar görmesini istemiyorum. Benim işim... benim işim onu korumak. Benden nefret etse bile. Ben her zaman..." Hayır, onu sevdiğimi söyleyemem. "Onu her zaman koru."

Gabe parmaklarını barın tepesine vurdu. "İyi. Lucifer'in sol delisi, sana yardım edeceğime inanamıyorum. Onun peşinden gitme dostum. Ne yaparsan yap, bırak kurt kraliçe bir yolunu bulsun ve sana kendi gelsin. Anladın mı?"

Omuz silktim.

"Hayır. Anladın mı?"

"Evet, tabii." Yüzümü serin, ahşap barın üstüne koyarken iki başparmağımı da havaya kaldırdım. "Bunun etkisinin geçmesi ne kadar sürer?"

"Bir saat kadar daha. Geldiği gibi hızla gidecek..." Gabe durakladı. "Ama sanırım sana yardım edebilirim ya da en azından seninle o vahşi kraliçen arasında bir şey olduğundan emin olabilirim. Raph, onu al ve şuradaki masaya koy, yanında bir içki daha olsun -sadece normal bir bira. Ben Lucy'yi getireceğim."

Raph bir kahkaha attı. "Aman Tanrım, o kurdun kuyruğunu çekeceksin, değil mi? Lucy tepki vermeden onu uzaklaştırdığından emin ol. Ondan hoşlanıyorum ve bağırsaklarını duvarlardan temizlemek istemiyorum." Ne demek istediklerini sormaya çalıştım ama bırakın konuşmayı, zar zor düşünebiliyordum. En azından

Sal'ın bende bıraktığı acı ve kayıp gitmişti ve hatta ve ağrı .
kaybetmek Diana için Maverick oldu bir şekilde
Körelmiş.

Biraz.

Gözlerimi kapattım ve başımı geriye attım. "Fena değil." Mırıldandım, neyi kastettiğimden bile emin değildim.

Etrafımdaki sesler beni derin bir uykudan alıkoymaya devam ediyordu. " et.

Diana yolda." Gabe'in sesi çok geliyor gibiydi.

Sıcak bir şey kucağıma yerleşti. Kedi gibi mi kokuyordu?

"Güzel kedicik." Elimini sırtında gezdirerek mırıldandım. Yumuşak, kadife, sıcak... Kıkırdıyor mu? Daha önce hiç kıkırdayan bir kedi görmemiştim ama belki de o kadar sarhoştum.

"Onu öldürmesini nasıl engelleyeceksin?" Raph sessizce sordu. ", " dedi

Gabe. "Ya hala bir kıvılcım hissedecek ya da... hissetmeyecek. Ve eğer onu öldürürse... diğer taraftan bana teşekkür edecek."

Derin bir nefes aldım ve uykunun beni almasına izin verdim. Böylesi daha iyiydi. Gabe'in evine gelmekte haklıydım.

Tabii ki bu Diana ortaya çıkıp beni öldürmeye çalışmadan önceydi.

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

Diana

Irıhtımdan dışarı bakıyor, okyanus huzursuz bir at gibi kişneyip kıpırdanırken tekneye çarpan dalgaların sesini dinliyordu. Havadaki bu durgunluk ne kadar sürecekti?

Boynumun arkasındaki titreme bir şey ifade ediyorsa uzun sürmedi. Kötü bir şey yaklaşıyordu ve o noktada sadece bunun başka bir şey değil de hava durumu olması için dua ediyordum.

Lilis'in bize karşı yeni bir saldırı hazırlığında olmaması için dua .

"Hamish hangi cehennemde?" Elimi korkuluklara vurdum.

Maverick dinlenmek için güvertenin altına inmişti. Genç görünümüne rağmen, son birkaç gündür yaşadığı travmatik olaylar onu oldukça etkilemiş görünüyordu.

Ya da seni yine kandırıyor, diye fısıldadı küçük bir ses.

Silkindim. Maverick'e hiçbir şekilde aşık olmuyordum. Varlığı garip bir şekilde rahatlatıcıydı, evet, geçmişimden gelen eski bir arkadaş gibi... gözlerinin üzerimde gezindiğini hissetmiş olsam bile. Beni ona doğru çeken garip bir bağ hissetmiş olsam bile. Raven'la aramızdaki kan bağından farklı değildi. Beni tuzağa düşürmeye çalışan bu adamların derdi neydi?

Hayır, Maverick'le benim için hiçbir şey yoktu. Ama kaderin bizi nasıl bir araya getirdiğini düşünmeden edemiyordum. Onu tam anlamıyla kafese koymuştum ki izini sürebileyim. Aramızdaki şey her neyse, henüz tam olarak sonuçlanmamıştı. Her ne kadar inkâr etmek istesem de, hikâyemiz henüz bitmemişti.

Nicholas bana temkinli bir şekilde yaklaştı, kokusu önce bana ulaştı. "Yardım edebileceğim bir şey var mı? Gidip Hamish ve diğerlerini bulup bulamayacağıma bakmamı ister misin?"

Başımı salladım, güverteye bir dalga daha sıçradı. "Mürettebat olmadan ayrılmayız ve mürettebat hâlâ avlanmaya devam ediyor. Bekleyeceğiz. Geri gelecekler." Muhtemelen en iyisi de buydu zaten. Tüm fazla enerjilerini yakabiliyorlardı. Teknede ne kadar kalacağımızı ya da bacaklarını gerçekten esnetmek için bir sonraki şanslarını ne zaman yakalayacaklarını kim bilebilirdi? Dolunaya daha iki hafta vardı ve o zamana kadar... o zamana kadar nerede olacaktık?

Bölgelere geri mi döndün?

Anakarada başka bir yerde mi?

"Diana?" Nicholas beni düşüncelerimden çekip çıkardı ve ben de onun sorusuna geri döndüm.

"Hamish ve diğerleri şafaktan önce geri dönecekler. Akıntının tersine dönmesi için burada olmaları gerektiğini biliyorlar. Geri kalan malzemelerimiz Gabe'in adamları tarafından çoktan yüklendi; olabildiğince hazırız." Yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Bir iblise borçlu olmak kötü bir haberdi. Ve zaten kardeşi Malach'a bir iyilik borcum vardı. İki iblis benden ne isteyebilirdi ki? Bunu düşünmek bile istemedim.

Lycan'ın dediği gibi, *bela almaya gitme*. Zamanı geldiğinde ikisiyle de ilgilenirdim.

"Raven için endişelenmiyor musun?" Nicholas masum bir tavırla sordu. "Yani... seni Maverick'le izlerken oldukça zor zamanlar geçiriyordu."

Sözleri karşısında irkildim. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Sen görmemiş olabilirsin ama gitmeden önce az kalsın tepesi atıyordu. Onunla aranızdaki bağdan hoşlanmadığını biliyorum. Eminim o da hoşlanmıyordur. Ama Raven'ın bilerek açmadığı bir yaraya tuz basıyorsun. Sen ve Maverick kafalarınızı birbirine bastırmış, hırsızlar kadar kalın görünüyordunuz..."

Ayaklarımın dibinde yatan Kevin uykusunda bir havlama sesi çıkardı. Kabul edip etmediğinden emin değildim.

Sesimi alçalttım, kelimelerim ısıırıyordu. "Onunla yakın konuşuyordum çünkü Lilis her hareketimizi izliyor, kimin dinlediğini bilmiyoruz. Planlarımızı lanet olası evrene haykırıyor olamayız, değil mi? Belki de bu bağla geçireceği zamanı kolaylaştırmak için Raven'a teslim olmalıyım? Onu sikip atmalı ve bu işi bitirmeli miyim?"

"Söylediğim bu değil!" Nicholas cevap verdi ve içimden küçük bir parça hayal kırıklığına uğradı. "Dikkatli ol diyorum. Başka bir erkeğe her dokunduğunuzda, başka bir erkekle her göz göze geldiğinizde... Maverick'in hâlâ hayatta olması Raven'ın kontrolünün bir kanıtıdır. Görmedin mi?"

Dominic Sienna ile mi? Ne kadar sahiplenici olduğunu hatırlamıyor musun? En azından bağı kadar Raven'in duygularına saygılı olabilirsin. Hepsi bu."

Öfke, Raven'la olan bağlantımla birlikte ani bir telaşla benden kaçtı.

Bir an donup kaldım ve aramızdaki enerji titreşimini aradım. Gittiğinin farkına varmak bir tuğlayla vurulmak gibiydi.

Arkamı döndüm, içimi bir panik dalgası kapladı. "Bir sorun var. Ona bir şey oldu."

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

Sertçe yutkundum. "Bağı, sadece... gitti. Sanki o..." Yaralandım. Ya da daha kötüsü... Düşünmedim bile, omzumun üzerinden bağırarak tekmeden atladım. "Burada kalın! Tekmeden ayrılma!"

Nicholas bir şeyler bağırdı ama ben olabildiğince hızlı koşuyor, bir yandan da Kuzgun'un kokusunu takip ediyor, derin derin içime çekiyordum. Son iki gündür aramızda var olan bağı aniden yok olmuştu, sanki biri onu bıçakla kesmişti.

Ya da Raven'ı keselim mi?

Onu öldürmek mi? Tanrım, bu olmaz. Lütfen, bu olmasın.

Bu düşünce tüm vücudumu sarstı, zihnimde o kadar net görüyordum ki tökezledim ve kendimi en yakın duvara yaslamak zorunda kaldım.

Raven, cansız, gözlerinde ışık yok, ağzı artık gülümsemiyor, alay etmiyor. Etrafında kan birikiyordu. Vücudu soğuk.

Böyle rastgele anların geleceği gördüğüne inanan biri değildim ama yine de bu görüntü aklımdan bir türlü çıkmıyordu.

Onu ölü bulursam ne yaparım?

İçimden bir ürperti geçti ve kurdum kontrolü ele geçirmek, ulumak ve onun yasını tutmak için benimle savaştı.

"O ölmedi. Olamaz," diye fısıldadım, beni dibe çekmekle tehdit eden korkuyu yatıştırmaya çalışarak.

Ayaklarımı tekrar hareket ettirdim ve kokusunu bir kez daha aldım. Tekmeden ayrılalı sadece bir saat olmuştu ve onu takip etmek yeterince kolaydı.

Yolu onu Wild Queen Casino'ya geri götürdü. Dışarıdaki fedai bana bir bakış attı.

"Hayır. Seni içeri almamam gerekiyordu. Üzgünüm."

"Kenara çekil, yoksa pişman olacaksın," diye bağırdım ve tüm alfa gücümü arkasına koydum. Güçlerimle onu sersemletemeyebilirdim ama hükmetmeyi öğrenmenin avantajları vardı. İblis birkaç kez göz kırptı.

"Yapamam, patron hayır dedi."

Çenem titredi ve kurdumun yüzeye çıkmasına, gücünün içime sızmasına izin verdim. Fedainin yanına yaklaştım, burnumu onun burnuna dayadım ki başka tarafa bakamasın. "Çekil."

Bir an için emrime karşı geleceğini düşündüm ama o bir alfa değildi. Ne bir alfa kurt, ne de bir alfa iblis.

Kenara çekilirken duydum. "Beni suçlama."

Ne söylediğini düşünmedim, kumarhaneye girerken onu orada bıraktım. Raven'ın kokusu bir dizi merdivene gitti ve Gabe ile dövüştükleri ringin olduğu yere götürdü.

Sesler bana doğru süzüldü. Önce

Raven'ınki. Slurred. Sarhoş.

"Güzel kedicik."

Bir kadın kıkırdaması.

En alttaki merdivenden inerken, kurdumun hâlâ yüzeyde olduğu ve derimin her zerresinde uğuldadığı gerçeğini düşünmedim. Onu zihnimin derinliklerine geri itmemiştim.

Raven başını sandalyesinin üst kısmına yaslamış, bir eliyle yarısı dolu bira bardağını tutarken diğer eliyle de kızıl saçlı, az giyimli, dolgun vücutlu güzel bir kadının beline rahatça dolanmıştı. Odada başka kimse yoktu. Sadece ikisi, yalnız. Birlikte.

Kafamda hiçbir düşünce yoktu, sadece kurdum vardı. Ve niyeti çok açıktı.

Bana ait olana dokunduğu için kadını öldürdüm. Aramızdaki bağın kopmuş olması kurdumun umurunda bile değildi.

Maden. Maden.

Odanın diğer ucundaydım, kadının boğazını avucumun içine almıştım ve onu Raven'ın kucağından çekip arkama fırlattım. Kadın çığlık attı ve arkamı dönüp ona saldırmamak için kendimi zor tuttum. Olduğu gibi, önümdeki vampire odaklandım. Ölmediği için rahatlamış, hemen arkasından başka bir kadına dokunduğu için öfkelenmişim.

"Ne oluyor lan, Raven?" Bağılıyor muydum? Evet. Kendimi durdurabildim mi? Hiç şansın yok.

Tek gözünü açtı ve bana göz kırptı, aldığı alkol her neyse onu hâlâ bulanıklaştırıyordu. "Frostbite. Rüya görüyorum, değil mi? Beni buldun mu?"

"Seni bir f-" ile samimi olurken bulduğuma eminim.

Elleri etrafımı sardı ve beni kucağına çekti, böylece ona sarıldım, vücudunun benimkine tepki verdiğini, bir anda sertleştiğini hissettim. Diğer kadınla sert miydi?

Ama benim için vücudu tepki verdi.

Önce beni öptüğünü söylemek isterdim. Ama durum öyle değildi. O yaşıyordu ve kurdum sevindi.

Benimkini. Benim!

Dudaklarım onunkilerin üzerindeydi, onu tadıyor, onu içiyordum. Bardağında ne varsa hâlâ dilindeydi ve bunun büyüğü içime işliyor, kanımı kaynatıyor ve ihtiyacımı daha da artırıyor.

Kendime engel olamayarak, parmakları kalçalarımı sıkıca kavrarken kendimi onun sert sikine yasladım.

"Görünüşe göre . Dedikleri gibi, her şeyin bir ilki vardır."

Raven'dan uzaklaştım ve tökezleyerek ayağa kalktımtıpkı sadece arkadaş olduğunu söylediği bir çocukla öpüşürken ebeveyni tarafından yakalanan bir genç gibi içim kızarmıştı.

Gabe merdivenlerin dibinde duruyordu, arkasında Raven'dan attığım kız çok sarsılmış ve biraz da kızgın görünüyordu.

"Ne hakkında yanlış?" Nefesimi tutmaya çalışarak talep ettim.

Gabe sırıttı. "Bunu öğrenmek size kalmış. iyi şanslar, Majesteleri." Bana iki parmaklı bir selam verdi. "Ve köpeğime iyi bak, olur mu? Kevin her zaman favorim olmuştur."

Başka bir şey söylemeden, beni orada bir kokarca kadar sarhoş bir vampirle bıraktı... ve kabul etmek istediğimden daha fazla öfkeli hormonlarla.

Gözlerimi kapattım ve sadece duygularımı değil, içimden geçen arzuyu da dizginlemeye çalıştım. Klitorisim zonkluyor ve dokunulmak için can atıyordu, Raven'ın ağzını tekrar merkezime indirmesi ve doruğa ulaşana kadar beni çalıştırması için can atıyordu. Bana en yakın masayı tuttum.

"Siktir."

Raven kısık bir inilti çıkardı ve bana uzandı. "Memnuniyetle."

Onu o kadar çok istiyordum ki ondan kaçmak istiyordum - saçma, biliyorum, çünkü kendimi isteyerek onun kollarına atmıştım. Ama ikimizi de tekneye geri götürmek zorundaydım.

"Gel, dünyayı kurtarmaya gitmeliyiz." Başımı salladım, kendi düşüncelerim arzu ve kıskançlıkla karmakarışık. Kucağındaki o kızı kıskanmışım. Ve en başta kucağında bir kız olduğu için ona lanet olsun. Öfkem geri geldi.

Daha iyiydi. Öfke çok daha iyiydi.

"Kaçıp bulabildiğin ilk kızı kapmışken Maverick hakkında ahmakça konuşmaya ne hakkın var, ha?"

Ayağa kalkmasına yardım ederken "Güzel kedicik," diye mırıldandı. Kollarından birini omzuma attım ve merdivenlerden çıkmasına yardım ettim. Bana çok fazla yaslanmadı ve tekneye doğru yürürken ağzımı kapalı tuttum.

Güzel kedicik mi, yoksa güzel amcık mı? O kızla seks yapmış mıydı? Daha önce kızgın olduğumu düşünüyordum ama kızıl saçlı kızı becerdiği düşüncesi beni zar zor kaçtığımız yanardağdan daha fazla ateşlendirdi. Tekneye varır varmaz onu güverteye bıraktım. Ama ben onu bırakırken bile başını salladı.

"Buraya nasıl geldim ben?" Raven etrafına bakındı; gözleri birden berraklaştı. "Tanrım, Gabe benimle dalga geçmiyordu. O şey sertçe çarptı ve sonra gitti... puf." Bir dalga yükselip üzerine sıçrayıp onu sıırıslıkla ederken elini başının üzerinde gezdirdi.

Gözlerim onun yanından geçip teknenin kenarına tutunmuş olan figüre kaydı, dikkatimi dağıttığı için minnettarım. "Xefia! Burada ne yapıyorsun?"

"Tanrılara şükür döndün!" Hızla parlayan gözleri hızla kırıştı. "İki arkadaşını aldılar."

Soğuk bir ürperti üzerime çöktü, Raven'a olan arzumdan ve öfkemden geriye kalanları söndürdü. "Ne?"

Xefia omzunun üzerinden baktı. "Onları büyük motorlu bir tekneyle kuzeye götürdüler. Şimdi gitmelisin, yoksa onları asla yakalayamazsın."

Raven genç denizkızının yanına çömeldi ve sormaya korktuğum soruyu sordu.

"Kim, kim kaçırıldı?"

"Ben... isimlerini bilmiyorum. Yaşlı kadın. Ve sevimli genç bir adam," diye fısıldadı Xefia, gözleri Raven'dan bana doğru kayarak. "Onları durduramadım. Özür dilerim."

"Onları durdurmak senin işin değil," dedim Raven'ın diğer tarafına çömelerek. "İzlediniz ve bize bilgi verebiliyorsunuz. Bu, başka türlü bilebileceğimizden çok daha fazla."

Gülümsedi, keskin dişleri parlıyordu. "Yaşlı kadın çok kızgındı."

Raven homurdandı. "Eminim öyledir. Neye benzediklerini biliyor musun? Üzerlerinde herhangi bir işaret var mıydı, üzerinde sivri uçlu bir spiral gibi görünen bir yama gibi?"

Xefia keskin bir şekilde başını salladı. "Evet, ceketlerinin arkasında bu sembol vardı!"

Raven bana baktı. "Vanatörler."

Ve Vanatörler nereye giderse Lilis de onlara önderlik ediyordu. "Peki ya gemideki üçüncü kişi? Sadece iki kişinin alındığından emin misin?" diye sordum.

Arkamızdan ayak sesleri ve sorunun cevabı geldi. Arkamı döndüğümde Maverick'in aşağıdan ambardan çıktığını gördüm. "Neler oluyor? Bağışmalar duyduğumu sandım - lanet olsun, bu bir denizkızı mı?"

Xefia ciyakladı ve suya geri döndü. Maverick'e ne olduğunu ve çifte kaçırılma olayında nasıl uyuyabildiğini sormak üzereydim.

Ama Raven...şey, Raven benden önce davrandı.

"Seni boktan korkak... Arkadaşlarımızın kaçırılmasına izin mi verdin?"

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

Kuzgun

T Kırmızı görerek üzerine atladığımda içimden bir kükreme geldi. Son birkaç saattir kadınının kıcına o kadar girmişti ki, onu yan tarafa sıkıştırdığımda üzerindeki şampuan kokusunu hâlâ alabiliyordum. teknenin.

"Lanet bir çocuk gibi saklandın ve yoldaşlarımızı kaçırmalarına izin mi verdin? Bana neden bir nefes daha almana izin vermem gerektiğini söyle, insan."

"Çünkü eğer ikimizle de uğraşmak zorunda kalacaksın," diye mırıldandı Diana. Tam arkamdaydı ve böbreğime sert ve keskin bir şey bastırıyordu.

Lanet olsun. E tu, Diana?

Küçük bir parçam blöfünü görmek istiyordu. Benim yerime Maverick'in tarafını tutup tutmayacağını ve şahdamarını koparmak için hareket edersem beni bıçaklayıp bıçaklamayacağını görmek için. Ama daha büyük bir parçam, zarları atıp bu kumarı kaybedersem, yaranın sadece kesikten çok daha kötü olacağını biliyordu. İhanet beni öldürebilirdi.

"O bitkin, Raven. Zayıflamış, aç, yorgun. Senin ya da benim kadar güçlü değil," diye fısıldadı kulağıma. "Yapma bunu."

Diğer adamın solgun yüzüne baktım ve onun haklı olduğunu anladım. Ama bu onu serbest bırakmamı kolaylaştırmadı. "Artık ona ihtiyacımız bile yok," diye düşündüm. "Ek bir bilgisi yok. Bunu kendisi söyledi ve Nicholas da doğruladı. Denize "düşse" ve her zaman olması gerektiği gibi bir arkadaş gibi davranırsa herkes için daha kolay olmaz mıydı?"

"Daha kolay, ama doğru değil. Hadi ama Raven. Şu anda yanımızdan geçse bu Jade'i tanımayız bile, genç bir kız olduğundan beri ne kadar değiştiğini bilmiyoruz. Ona ihtiyacımız var ve bunu biliyorsun. Ayrıca,

Çatışmayla harcadığımız her saniye, Vanatörlerin dostlarımıza yaklaştığı bir saniyedir. Onu serbest bırakın."

Maverick alaycı bir göz kırpışla tek gözünü bir anlığına kapattı ve bu neredeyse onun sonu olacaktı. Elimi tutan tek şey Diana'nın bu yüzden benden nefret edeceği düşüncesi idi.

Piç kurusunu son bir kez, homurdanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde ittim ve o da geri çekildi, ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Her zaman olduğu gibi emrinizdeyim, Majesteleri. Ama son kez kayda geçiyorum. Bu adama güvenilmez. Arkanızı kollayacağım... ve önünüzü, ama onu içeri almayı seçerseniz ancak bu kadarını yapabilirim."

Döndüğümde hançeri tekrar kemerine soktuğunu ve bakışlarımı kendi soğuk bakışlarıyla karşıladığını gördüm.

"Ben eskisi gibi aptal bir kız değilim, Raven. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ve görünüşe göre, bazen sizinle de ilgilenebiliyorum. Sarhoş kıcımları geri sürüklediğin için rica ederim."

Bununla birlikte beni itti ve Maverick'in doğrulmasına yardım etti.

Maverick yüzünü buruşturdu ve kolunu omzuna atarak ona eğildi.

"Sanırım beni iterken bileğimi burktum. Kusura bakma Di, birkaç gündür çok yoruldum ve çok yıprandım."

"İyileşmesi için onu yatağına yatıracağım, sonra da sen ve ben bu gemiyi yoluna koyabiliriz," diye seslendi omzunun üzerinden, güvertede ona yardım ederken. "Hamish ve diğerlerini bekleyecek vaktimiz yok."

Yani şimdi "Di" mi oldu?

Di ve Mav. Ne kadar şirindi değil mi?

O kadar şirin ki, çıplak ellerimle direği yıkmak istedim.

Günlerce birlikte bu gemide mahsur kalacaktık. Kendimi toparlamam gerekiyordu yoksa bu adamı öldürecektim.

Dünyanın sonunu sikeyim. Onu kurtarmak ikinci plandaydı. Ve evet, tabii ki arkadaşlarımızı kurtarmak zorundaydık.

Ama benim kendi görevim vardı.

Bu kadının beni sevmesini sağlayacaktım ya da bunu denerken ölecektim - Maverick o anı Diana'ya bir şeyler mırıldanmak için seçti ve onu daha yakına eğilmeye zorladı- ve yoluma çıkmaya çalışan herkesi öldürecektim.

Son

OceanofPDF.com

KADERİN SAKLADIĞINI KAÇIRMAYIN

[Hidden By Fate](#) bu yılın sonlarına doğru geliyor.

Raven'ın kendi kalbiyle savaşmayı bırakıp Kraliçesi için savaşmaya başladığında önündeki zorluklarla nasıl başa çıkacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Caged by Fate 2024'ün ilk kitabı, ancak bu yıl size tek kitap değil. İşte birkaç tane daha:

- [Orta Yaş Vampir Avcısı](#) (The Forty Proof Series #9)•
- Gossamer (The Golden Wolf #3)
- Kaderin Sakladığı (Alfa Toprakları #5)

Ve orada birkaç sürpriz yayın da olabilir. Bunlarla ilgili güncellemeler için [Bültenimi](#) takipte kalın.

2023 sürümünü kaçırdınız mı? Yedi tane vardı.

- [Altın](#)•
- [Glitter](#)
- [Orta Yaş Ruh Avcısı](#)•
- [Kader Tarafından](#)
- [Avlandı](#)
- [Kader Tarafından Sahiplenildi](#)
- [Sarmaşık Dokunuşlu & Bronz Bıçak](#)

Hangi kitaplarımı okuduğunuzu ? [Yazdırılabilir okuma listesini](#) alın.takip etmek ister misiniz

OceanofPDF.com

Benimle Bağlantı Kurun

BanaShannon@shannonmayer.com adresinden e-posta gönderin veya beni sosyal medyada bulun.

[FACEBOOK OKUYUCU GRUBU](#)

[INSTAGRAM](#)

[TIKTOK](#)

Gelecek kitaplarla ilgili güncellemeler, sahne arkası bilgileri ve özel içerikler için haber [bültenime](#) katılın.

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

